SAN-ANTONIO

Editura FORUM

SALUTARE PĂRINȚELE

SAN ANTONIO

SALUTARE PĂRINŢELE

La sfârşitul anului ’65, San-Antonio a primit premiul Gaulois pentru cartea sa Le Standinge. Ne face plăcere să publicăm aici discursul pe care Pierre Dac, laureat al anului precedent, l-a pronunţat cu această ocazie.

DRAGII MEI PRIETENI,

DRAGUL MEU RECIPIENDAR,

Mordicus din Atena, ilustrul filosof grec beţiv – 219 – 137 bis în fundul curţii, la dreapta înainte de Isus Chris-tos – a spus, într-o seară, în care a primit, e bine să o recunoaştem-, o lovitură serioasă în hlamidă: „In domeniul discursului, improvizaţia nu dobândeşte forţă ori valoare decât în măsura în care este minuţios pregătită”.

În funcţie, deci, de această remarcabilă apoftegmă, îmi este dată, astăzi, bucuria de a primi în sânul acestei nobile şi fericite tovărăşii academice, pe laureatul premiului Gaulois 1965, prietenul nostru Frederic Dard, alias comisarul San-Antonio.

Ce se poate spune despre Frederic Dard care să nu fi fost spus deja de o mie de ori? Renumele care învăluie legitima sa celebritate mă dispensează de orice panegiric şi de orice elogiu, care n-ar face decât imperfectă stima afectuoasă pe care i-o purtăm.

Vă cer, deci, doar permisiunea, înainte de a transmite glorioasa făclie galică eminentului meu succesor, de a saluta în el pe incontestabilul campion al literaturii contemporane de şoc şi care, numai prin forţa talentului său şi prin virtuţile sale ancestrale, operă permanentă, neobosită, zi după zi, în totalitatea peniţei sau a maşinii de scris, pentru a ocroti în linişte, post, abstinenţă şi meditaţie, mândra maia care, mâine sau poimâine sau mai târziu decât atât, va germina grăuntele jecund al cimentului victorios, în sânul căruia, se va afla legată, între cele două mamele ale armoniei universale, prestigioasa cheie de boltă, care va deschide, din două mişcări, poarta largă a unui viitor mai bun pe peristilul unei lumi noi.

Capitolul I

ÎN CARE, ÎL PUTEM VEDEA PE PINAUD CUM SE ÎNTOARCE LA ORIGINI ŞI IZVOARE

în viaţă, trebuie să te aştepţi la tot şi, în principal, la restul. Cu adevărat au dreptate cei care susţin că nimic nu este imuabil, nici oameni, nici natura! Dacă într-o bună zi veţi descoperi Uralii în locul vârfului Mont Blanc, frişca în motorul maşinii sau fruntea largă a unui gânditor sub cozorocul unui retardat, evitaţi să păreţi surprinşi. Singurul interes real al existenţei constă în schimbările şi bulversările sale.

în timp ce sun la uşa lui Pinuche, în această dimineaţă friguroasă de septembrie, mă aştept să găsesc în cadrul ei fie pe doamna Pinuche, fie pe preaiubitul ei gunoi de bărbat, fie, la rigoare, pe menajera lor. Ori, cel care îmi deschide este chiar Sherlock Holmes, în carne şi în ţinută completă. Însuşi Sherlock, purtând faimosul costum cu carouri şi cascheta cu cozoroc dublu. Sherlock, ţinând o lupă în mână (care lupă este agăţată de gâtul lui cu ajutorul unui lanţ de aur).

Găsesc normal faptul că ochii mi-au ieşit din orbite de uimire. Rapid însă îmi depăşesc uluirea în virtuatea sfatului sus-menţionat şi salut această emanaţie a trecutului, printr-un surâs.

— Salutare, San-A! îmi adresează cu un behăit, fosila.

Informaţiile odată luate şi contactul stabilit, devine evident faptul că este vorba despre domnul inspector principal Pinaud. Mustaţa sa pârlită de mucurile de ţigară seamănă cu o veche perie de dinţi surmenată. Are ochii bulbucaţi, nasul coroiat, gura în formă de accent circumflex şi mutra oarecum strâmbă de parcă ar fi fost modelată de către un ins constrâns provizoriu să-şi folosească mâna stângă…

— Te duci la un bal mascat? îl întreb.

— Intră!

Pătrund în locuinţa sa alcătuită din trei camere şi curte, la fel de luminoasă ca şi coperta unui breviar. De când au revândut cafeneaua ţinută până de curând de doamna Pinaud, soţii Pinuche au repus în circulaţie vechiul lor apartament din bulevardul Levitan (fost Magenta).

— Te invit în camera mea de lucru! se scuză cenuşia grămadă de ţoale vechi. Altădată, era salon…

Surprinderea dospeşte ca aluatul, după cum spunea odinioară un patiser turc.

Din salon, n-a mai rămas decât un fotoliu Arouet, o adevărată constelaţie de pete. Tapetul Ludovic XVI pur şî simplu dispare în spatele rafturilor înţesate de cărţi de farmece, de ghicit şi de alchimie, de retorte (cu şi fără aorte), de borcane, de

arzătoare Bunsen, precum şi de alte obiecte imposibil de identificat. Încăperea joacă rolul dublu de bibliotecă şi de laborator, degajând atmosfera echivocă a unui bârlog de alchimist.

— Ia loc acolo! mă invită Sherlock Holmes, arătân-du-mi fotoliul de al cărui spătar este atârnată o haină de casă, împodobită cu brandenburguri.

Buimăcit, mă supun.

— E puţină dezordine, se scuză Pinocchio, dar nevas-tă-mea e plecată la Aix-les-Bains pentru ca să-şi îngrijească reumatismul, iar menajera noastră şi-a scrântit mâna, în timp ce lustruia şi ceruia picioarele unei mese Ludovic XIII.

— Faci cercetări?

— Într-un fel da, declară vizaviul meu surprinzător, scoţând din buzunar o pipă pe care se apucă sârguincios să o umple. Vezi, San-A., continuă, acum câtva timp, în cursul unui voiaj pe calea-ferată, am citit un volum de Conan Doyle şi asta a fost pentru mine o adevărată revelaţie.

— Să fie oare posibil?

— Yes, spune el din neatenţie, atât e de plin de personajul respectiv. Am înţeles că metodele de investigaţie ale eroului lui Conan Doyle sunt singurele valabile deoarece nu fac apel decât la inteligenţă şi la spiritul de deducţie.

Îşi duse mâna la gură pentru a tuşi elegant, îşi aprinse pipa şi continuă.

— În actuala poliţie, crăpăm de atâta rutină. Lunecăm pe şine, purtând ochelari-de-cal. Principalele noastre instrumente rămân turnătorul şi caftangiul. De la Vidocq încoace, ce perfecţionări am înregistrat? Identificarea prin intermediul amprentelor şi portretul-robot? Trebuie să admiţi că, în mai mult de o sută de ani, e cam slăbuţ!

— Într-adevăr, convin eu, luat prin surprindere de acest rechizitoriu.

— Ce este poliţistul actual? reia rafinatul analist. Ca s-o spunem pe şleau, are două chipuri: unul este al tău şi celălalt este al lui Beru. Este fie un comisar instruit şi bun de gură, fie un bătăuş întunecat care găseşte criminalii, precum un purceluş, trufele. La cei din urmă, simţul mirosului înlocuieşte inteligenţa.

Pinaud pufni un norişor de fum albăstrui şi îşi îndreptă „ţeava” pipei către mine.

— Trebuie să se creeze o a treia categorie de anchetatori. San-A., aceea a creierelor adevărate! Deductivii! Cei care vor fi în stare să interpreteze fiecare detaliu

al unei afaceri! Cei care vor şti să interpreteze aparenţele! De acum încolo, declamă vocea behăitoare, resping orice material poliţist pe care îl folosim, în favoarea metodelor maestrului. Îmi azvârl revolverul la lada de gunoi pentru a-l putea înlocui cu o luptă şi abandonez cătuşele în fundul unui sertar, urmând să nu folosească decât metrul de croitorie!

— Corect, ricanez, o să pleci la vânătoare de ticăloşi cu un metru de croitorie, pe cinstea mea!

în acest punct al discuţiei, Pinaud parează şi îşi ridică umerii plăpânzi.

— Întodeauna o să se găsească „mână de lucru" pentru a ţine la respect golanii, importantă este demascarea vinovaţilor. După aceea, arestarea lor nu mai e decât o formalitate.

— Pari aproape dus cu pluta, bătrâne.

— Par pentru că mă implic. Simţul observaţiei este ceva ce se ascute asemenea unei lame de cuţit, micu-ţule. Vrei să-ţi fac o demonstraţie?

— Mi-ar plăcea, am mărturisit.

— Îţi ghicesc scepticismul şi aş fi încântat să-l risipesc. Să luăm ca exemplu motivul venirii tale la mine…

Mă distrez urbi et orbi.

— Exact, ia ghiceşte oleacă motivul venirii mele!

Sunt tot numai o încordare. Asemenea unei praştii. Raţiunea pentru care am venit este atât de extraordinară, atât de înspăimântătoare încât cel mai lucid dintre cei mai extralucizi chiar, care ar fi în stare să ghicească perfect în cafea şi n-ar putea măcar să intuiască niţel despre ce e vorba!

Fosila purcede, dintr-o dată, la o gimnastică incredibilă, îl privesc în timp ce se învârteşte în jurul meu asemenea unui câine, în jurul unei lămpi. Când se înalţă pe vârful picioarelor, când se ghemuieşte. Mă studiază cu lupa şi şi cu ochiul liber; mă palpează, mă aspiră, mă inspiră, mă ascultă, mă consultă, mă evaluează, mă gustă, mă dezgustă (pute a usturoi), mă detectează, mă hăituieşte, mă învesteşte, mă cucereşte, mă apreciază, mă demistifică, mă realizează, mă simplifică, mă aplanează, mă numitor-comunizează, mă ascultă, mă interpretează, mă restituie.

Durează, dar mă înarmez cu multă răbdare. În sfârşit, îşi lasă lupa să-i alunece la loc, pe piept, asemenea unei marchize care lasă să-i cadă din mână binoclul, înfricoşată fiind de priveliştea unui şliţ desfăcut.

— Valiza mea nu e pregătită, murmură, în sfârşit. Sunt îngozit.

— Şi, îşi continuă ideea noul Sherlock, nevastă-mea mi-a dus toate hainele subţiri la boiangiu. N-am decât costume groase, de iarnă. În Grecia, cu siguranţă, voi crăpa de cald.

Cel care priveşe acum stupefiat este chiar preaiubitul vostru San-Antonio, puicuţelor. Simt cum totul se învârteşte în jurul meu. E oare cu putinţă ca decrepitul ăsta să fi bunghit scopul vizitei mele?! în situaţia asta, Pinunchet e mai tare decât maestrul lui! E capabil să pulverizeze orice mister. Pentru el, ascunzişurile gândirii nu sunt, mai mult sau mai puţin, decât o vitrină luminată â giorno. Niciun anonimat nu mai e permis!

— Continuă, îi zic cu sufletul la gură.

— Înţeleg perfect că Bătrânu' e în deplinătatea forţelor şi a minţii, reia docil Pinochio. O astfel de afacere, dacă transpiră, poate face să curgă multă cerneală…

Visez. Îmi spun că tot ce aud este inimaginabil, că am să mă trezesc şi că vor dispărea şi Sherlock Holmes şi ghicitorul Pinaud; realitatea cea ternă va reveni mohorâtă şi cotidiană, fără mistere…

— Despre ce vorbeşti?

— Despre această dispariţie incredibilă, pe cinstea mea, îmi răspunde cu tonul cel mai liniştit din lume. Ministrul însărcinat cu Artele Fumoase se va îmbolnăvi precis.

Mă ridic şi-l zgâlţâi de umeri.

— Isprăveşte cu ambiguităţile şi cu aluziile, Pinuche

— Ce ambiguităţi şi ce aluzii! E adevărat sau nu?

— Chiar aşa, chestia e mult prea pentru ca să te prinzi.

— Nu e vorba de ghicit, San-A, ci de deducţie!

— Foarte bine, mă calmez, în acest caz, explică-mi raţionamentul pe care l-ai făcut…

Pare a fi de acord şi trage câteva fumuri din pipă, cân-tărindu-mă cu un ochi destul de evaziv.

— Dacă vrei… Observ că tocmai ai ieşit de la o întrevedere care a durat mult timp deoarece pantalonii tăi şi-au pierdut linia. Ori, e dimineaţă iar tu n-ai plecat niciodată de acasă fără a avea o ţinută impecabilă, la dungă! întrevederea cu pricina a avut loc la ăl Bătrân, fiindcă miroşi a parfumul pe care-l întrebuinţează el şi care ea, dacă nu mă înşel „ Cuir et Poil", de la Chmugle. Întâlnirea a fost cu adevărat dură, se vede după reverele boţite ale hainei tale. Oricum, aşa ceva tu nu poţi îndura de la nimeni altcineva în afara Bătrânului! In buzunarul tău, se află două bilete de avion pentru Atena! Contai pe prezenţa lui Berurier alături de tine şi vii de la el. Ştiu asta deoarece trotuarul din faţa casei sale este pe cale să fie reparat, iar pe tălpile tale sunt particule de asfalt. Nu l-ai găsit pentru că a plecat ieri-seară în vacanţă, cu Berthe, aşa că, ai venit la mine. În spatele ecranului de fum, are aerul unui bătrân maimuţoi deghizat în Sherlock Holmes. Privirea sa este similară picăturilor de ulei congelat. De ce, oare, m-am simţit jenat de insolenţa sa perspicacitate? Chiar mai rău decât jenat: incomodat. Mă antrenează către incertele frontiere ale celei de-a patra dimensiuni, Devastatul. În rest, amabil şi fără a face paradă. I-am cerut o dovadă a noii sale capacităţi de a şti, el mi-o administrează şi, până la un punct asta e tot.

— Bravo pentru prima parte a acestei demonstraţii, îi spun epavei, acum m-ar interesa să ştiu ce te-a făcut să-mi vorbeşti despre furt şi despe Artele Frumoase?

Deşeul îşi ia una dintre pleoape, o strânge între degetul mare şi index, urcând-o cu trei centimetri, dând astfel la iveală o retină de culoarea urinei de măgar.

— Fumul îmi irită ochii, îmi explică.

Horcăie într-un mod îngrozitor, ca să-şi cureţe gâtul. Tot ce face are ceva comun cu lumea avortonilor: gesturile sale sunt incerte, iar vorbele sunt mai degrabă nişte aluzii. S-ar zice că lumea sa este situată pe un acoperiş denivelat.

— Ziarele şi televiziunea n-au vorbit, în ultima vreme, decât de revenirea în Grecia a „Victoriei din Samothrace", San-A. Ni s-a arătat plecarea statuii de la Luvru, îmbarcarea ei pe nava „Kavulom-Kavulos" şi plecarea acestuia având la bord miniştrii care-şi strângeau mâinile. Şi apoi, iată, că nu ni se arată debarcarea statuii la Samothrace şi că suntem înştiinţaţi că toate marile festivităţi programate pe insulă sunt amânate cu cincisprezece zile deoarece cea mai înaltă personalitate a Greciei are gripă! Toate astea nu-mi par prea catolice, nici măcar, ortodoxe. Trag, deci, concluzia următoare: „Victoria din Samothrace" a dispărut. Poliţia greacă nu e în stare să o găsească şi, atunci, Franţa trimite acolo cel mai bun copoi al său, pe comisarul San-Antonio. M-am înşelat cumva?

Uşoara sa tuse seacă se face iarăşi auzită.

— Pinaud, mă bâlbâi eu. Eşti poliţistul cel mai uimitor din întreaga perioadă de după război. Efectiv, ai ghicit perfect: S-A FURAT „VICTORIA DIN SAMOTHRACE"

Capitolul II

IN CARE, ESTE DETALIAT FURTUL SECOLULUI

Am senzaţia, băieţi, că dacă presa o să afle despre tărăşenia asta, o să fie o vâlvă teribilă. Titlurile care vor apărea pe prima pagină, le vor umbri pe cele legate de afacerea Bollet sau Delaporte, făcându-le pe acestea din urmă să pară simple bezele înte îndrăgostiţi. După o asemenea istorie, dacă am mai fi încă în timpul celei de-a treia sau de-a patra Republici, ministrul Artelor Frumoase (chiar dacă ar fi curat ca neaua) ar fi constrâns să demisioneze. Mania asta de a împrumuta capodoperele inestimabile ale patrimoniului naţional, în maniera în care vecinii de palier îşi împrumută unii altora vesela! Vrei „Joconda" ce să te dai mare cu ea şi s-o atârni în sufragerie? Ia-o, camarade, e a ta! Ţi-ar face plăcere ca „Ve-nus din Milo" să-ţi împodobească livingul? Ia-o, bătrâne! Ai nevoie de „Victoria din Samothrace" pentru un chef? Serveşte-te, amice, pentru puţin. Nu există niciun motiv pentru ca aceste teribilisme şi excese de amabilitate să se oprească aici. Ne cămătărim deja banii, ne expatriem cur-vele, ne golim muzeele, în curând, îndată ce o ţară va avea nevoie să fie mai bine înţeleasă, prevăd că-i vom împrumuta Generalul! S-ar putea crede că exagerez, da' o să vedeţi voi! San-A. E un adevărat profet! Băgaţi de seamă, n-am inima unui zgârie-bânză, cu condiţia ca şi alţii să facă la fel! Să punem totul în comun, odată! Dar amicii nu sunt atât de tâmpiţi! Ne împrumută ei, grecii, Auriga, hâm? Şi ne trimit Yancheii pentru a rupe inima târgului Paris, statuia Libertăţii? Spanac! Japonezii, care o insultă pe „Venus" a noastră, credeţi voi că ne-ar trimite Fuji-Yama cu ocazia salonului de Loto? Aşteptaţi voi c-aştep-taţi degeaba! Adevărul este că suntem nişte fraieri buni de jumulit! Ni se iau profii, aurul, păpica, gloria! Ar trebui să le mai trimitem Turnul Eiffel, malul stâng al Rinului şi vinurile! Nu ne-ar mai rămâne decât hârţoagele cu San-Antonio şi asta pentru simplul fapt că sunt intraductibile; dar boii ăia ar fi în stare să înveţe şi păsărească pentru a se descifra! Deci. Să revenim la oile noastre, adică la „Victoria din Samothrace" deoarece bossul însărcinat cu artele şi cultura o-propune grecilor. Hotărăşte el că n-ai fi rău ca ea să mai ia o gură din aerul patriei, ea^ cucoana fără devlă! Să-şi mai prăjească olecuţă silueta la Marea Egee. Chiar, trebuia neapărat să facem o petecere mare în insula Samothrace. Nici că se poate ocazie mai nimerită! „Victoria" e înfăşurată ca o mumie, în vată. In seif. Sigiliile sunt puse cu o pompă teribilă, sub bliţurile aparatelor de fotografiat. Este tradus din greceşte discursul Excelenţei-Sale, domnul ambasador Athirlarigos. Totul marseiază, gardrepublicanizează şi freamătă. Toată lumea are inima plină de cefrumoasăestefranţa! Toţi îi iubesc pe greci la nebunie! Li se susură vorbe de iubire. Sunt pupaţi. Suntem îmbrobodiţi de greţili! Şi apoi, cu ajutorul unor instrumente perfecţionate cu tubulură vagino-statică supracompensată, „Victoria" insulei Samothrace este îmbrăcată. Motociclişti cu mănuşi albe fac avangarda şi ariergarda convoiului. Camionul se repede direct la Marsilia, fără escală. Odată ajunşi în oraşul phocean, „Victoria" este urcată cu greu la bordul unui cargou, cu totul alb, cu totul nou, cu totul grecesc: „Kavulom-Kavulos". O mare de oameni! Se rediscursează. Se re-marseiază (la Marsilia, e normal). Lada plumbuită, sigilată, tricolori-zată, matlasată, închisă este coborâtă în cală. Este bine ancorată (şi aş mai putea face zeci de rime, pornind de la acest subiect). Câte doi lupi de mare o păzesc pe rând. Marea este atât de uleioasă încât pescarii prind cutii de conserve în loc de peşti. Călătoria se desfăşoară fără incidente. O singură escală, la Atena. Apoi, sosirea la Samothrace. Acolo, lada este smulsă din măruntaiele ambarcaţiunii. Este dusă într-un adăpost special construit pentru ea. Specialiştii o deschid. Şi ce găsesc ei în interior? O bucată de fontă cântărind sensibil aceeaşi greutate ca şi „Victoria." Stupoare. Calamitate. Furtună! Desperare până în pragul nebuniei! Cu toţii se freacă la ochi! Cu toţii se ciupesc pentru a se convinge că nu dorm de-a-n picioarele! In

sfârşit, îşi dau seama de ceea ce e mai mult -decât evident: „Victoria" a dispărut! Serviciul secret grec este alertat. La rândul său, alertează serviciul francez. Un expert zace la Samothrace şi, în final, elaborează verdictul: nu este nicidecum vorba despre ambalajul iniţial, ci despre o copie. Atunci, traiectoria faimoasei sculpturi este reconstituită. Unde, când şi cum s-a făcut înlocuirea blocului de marmură ce cântarea mai multe sute de kilograme? Imposibil de stabilit! De când „Victoria" a fost ambalată la Luvru, ea n-a mai fost scăpată din ochi! Comandantul navei „Kavulom-Kavulos" este interogat asiduu şi prelung. Ofiţerul are un asemenea simţ al onoa-rei încât încearcă să se sinucidă înghiţind un prespapier ce reprezintă Partenonul. Pentru a evita orice fugă ori evaziune, atât echipajul cât şi specialiştii care au deschis lada sunt ţinuţi cu toţii sub cheie. Ministrul Artelor Fru-moare de la Hotel de Viile e ca apucat de streche şi-l somează pe Bătrân să facă totul. Mai e, oare, nevoie să vă spun că în cazurile grave se face mereu apel la San-Anto-nio? Dacă yes, iată că s-a produs! După cum a mărturisit Pinuche, cel mai sumbru şi cel mai amar dintre înţelepţi, conferinţa a fost lungă şi tumultuoasă. Chelu', pur şi simplu, mi-a smuls aproape reverele, în timpul ieşirilor sale. „Dragul meu prieten, în epoca noastră, un astfel de furt este cu adevărat inadmisibil. O să pierim striviţi de ridicol dacă publicul află! Trebuie, m-auzi? Trebuia ca „Victoria din Samothrace „să fie regăsită în cel mai scurt timp şi cu maximum de discreţie, de asta depinde onoarea întregii Franţe". În acel moment, mi-am închis gura din cauza curentului, şi-am încercat să-mi netezesc, măcar aşa, cât de cât, reverele. Când Bătrânu vorbeşte despre onoarea naţională, nu mai ai alte texte cu el. Mi-am ridicat, palid, cu nările fluturând, cu privirea dusă spre linia albastră a Vosgilor: „O să fac imposibilul, şefule".

Mă ştiţi? Când întreprind imposibilul, încep întotdeauna prin a mă asigura de colaborarea cu Beru sau, la rigoare, de aceea cu tipul behăitor. Aflând că primul tocmai s-a cărat în vacanţă, m-am năpustit asupra celui de-al doilea. Sherlock şi cu mine urma să facem mai întâi un tur de orizont. Trebuia să refacem mental traiectoria „Victoriei". Ceea ce era capital de stabilit era din ce loc anume a fost şterpelită frumoasa noastră. Trebuia să pricepem odată când a fost furată zeiţa înaripată.

— După părerea ta, mă, Conanchestie, l-am atacat, tu care nu te mai hrăneşti decât cu fosfor de prima mână, când a avut loc substituirea?

Holmes îşi închide minunaţii ochi, asemănători cu două scuipături ale unui ofticos prost îngrijit.

— În afacerea aceasta sunt trei episoade, bombăne.

— Nu e o afacere cu substiuirea unei muşte, ci, mai degrabă, cu a unui elefant, subliniez eu în treacăt.

— Primo, rosteşte omul aflat în transă, plecarea de la Luvru… Este ambalată… Doido, plecarea în camion… Este transportată la Marsilia… Treitio, plecare cu vaporul…

. Gândeşte atât de puternic încât pot să-mi fad freza în mutra lui devastată, cantr-o oglindă.

— Zici că odată pusă în cutie, la Luvru, n-a mai fost scăpată din ochi?

— A fost supravegheată de paznicii obişnuiţi. Pentru a o îmbarca a fost nevoie de un arsenal considerabil şi de o mână de lucru şi mai şti! Nu, la Luvru, furtul n-avea cum să se petreacă…

Recunoaşte şi el.

— Să trecem acum la momentul plecării camionului, continuă regele materiei cenuşii… Zici Paris-Marsilia, fără escală, dar ce-nţelegi prin escală, San-A? Mi-e greu să-mi imaginez motocicliştii şi şoferii parcurgând cei opt sute cincizeci de kilometri dintr-o lovitură! Cu siguranţă, s-au odihnit şi-au mâncat!

— Totul a fost verificat, Pinuche. Călătoria a fost făcută în etape. A fost o înlocuire a motocicliştilor la prefectura din Auxerre. Apoi, încă una, şi de motociclişti şi de şoferi, la cea din Lyon, iar această echipă este cea care a şi isprăvit parcursul.

— Câţi erau în camion?

— Doi: un şofer şi un gardian înarmat… în zece ore, au efectuat parcursul în. Totalitate, datorită sirenelor de poliţie, care făceau pârtie… Camionul s-a dus drept pe chei. Era ora cinci după-amiază. Somităţile îl aşteptau, mai-mai să prindă rădăcini, în jurul macaralei. Acesteia i-a revenit misiunea să culeagă lada şi s-o coboare în cală… Vaporul a luat-o din loc exact în acea seară. Două zile mai târziu, ajunge la Pireu unde a poposit pentru o noapte.

— A descărcat mărfuri?

— Da.

— Ah! Ah! făcu Pinaud redeschizându-şi un ochi.

— Ofiţerii aflaţi la bord au depus mărturie că marfa se afla în cealaltă parte a calei şi că, oricum, doi marinari vegheau asupra lăzii.

— De ce această precauţie?

— Pentru a furniza garanţii Artelor Frumoase de la noi. Grecii doreau astfel să dovedească imposibilitatea ca un eventual indiscret să se apropie de ladă.

— Iar vaporul a plecat a doua zi spre Samothrace?

— Unde a şi ajuns după aproximativ douăzeci şi patru de ore.

— Şi odată ajuns acolo?

— Înainte de orice, s-a descărcat „Victoria” sau, mă rog, ceea ce se credea a fi fost „Victoria”. A fost iarăşi cărată cu o macara pe platforma unui camion care avea s-o ducă în sala de expoziţii, special pregătită pentru a o primi. A fost coborâtă şi patru specialişti s-au apucat să desfacă tot calabalâcul.

— Presa era şi ea de faţă?

— Un tip de la departamentul informativ al Greciei care, dealtfel, îşi asigurase exclusivitatea reportajului.

— Şi el e ţinut sub cheie?

— Desigur! Dar sper că-ţi dai seama că scandalul clocoteşte ca un cazan pe foc. Dintr-o clipă-ntr-alta, capacul poate sări!

Pinuşeria-Sa îşi mângâie mustaţa cu un deget îngălbenit de nicotină.

— Un lucru e clar, hotărăşte el.

— Care, sir Pinaud?

— La bordul vaporului a avut loc înlocuirea.

— Suntem de aceeaşi părere, preiubită mumie.

— Deoarece, continuă creierul cel neastâmpărat, la bordul vaporului au existat mijloacele de înlocuire a lăzii adevărate cu o alta. O cală nu este tocmai ceea ce s-ar putea chema un loc prea frecventat şi apoi, oamenii care au dat lovitura dispuneau de macarale, să nu uităm. Vrei să-ţi mai zic, San-A?

— Zi-mi, blândule moşulică!

— Pe vapor, exista deja ambalajul cel fals, în momentul în care a fost încărcat cel adevărat.

— Posibil…

— Nu, probabil!

— Fie! Pe urmă?

— Pe urmă, ăla real a fost camuflat, în timpul primei etape a traversării şi a fost descărcat la Atena.

— Probabil, admit eu.

— Nu, sigur! Care era marfa transportată de cargo?

— Habar n-am, mărturisesc eu.

De această dată, deductivul îşi ridică ambele pleoape într-un efort supraomenesc şi-şi pironeşte asupra mea privirea-i stinsă.

— Ar fi trebuit să te interesezi, îmi reproşează. În fine, o să mergem să vedem la faţa locului, acum mă duc să mă schimb… Avionul nostru decolează la douăsprezece, treizeci?

— Ai ghicit chiar şi asta, exclam, sugrumat de emoţie, gata să accept de acum din partea lui orice miracol.

— Nu, se farafastâceşte cu modestie relicva, am aflat-o arucându-mi ochii pe bilete.

Capitolul III

ÎN CARE, ÎI FACEM PRAF PE ATENIENI!

Odată cu escala la Roma, am regăsit vara. Soarele cald luminează marea „iar cerul este la fel de albastru ca proiecţia sa din pliantele turistice. In aceste condiţii, am niţel impresia de întoarcere în timp. Parcurgerea în sens invers a anotimpurilor, zăbovirea în mijlocul clipelor regăsite, redobândirea anilor duşi, chiar a secolelor epuizate, nu este oare visul oricărui om? Ei bine, într-o bună zi, el se va îndeplini, o prezic. Vom fi în măsură să găsim în farmacii aparate cu ajutorul cărora să putem explora erele. Desigur, nu noi, ci copiii noştri, după cum spunea un preot. Noi o să ne înghesuim să facem doar primii paşi pe Lună. Plozii noştri vor vizita Marte şi, doar mult mai târziu, moştenitorii Pământului se vor stabili pe o planetă din fundul vreunei galaxii, pe care se poate deja asista iarăşi la peripeţiile lui Frangois I, la masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu şi la moartea lui Napoleon.

Vocea comandantului de bord ne anunţă că sosirea la Atena se va produce dintr-o clipă într-alta. Zgâlţâi braţul tăicuţei Sherlock. Pinuche doarme în secunda în care se aşează.

Cu bărbia în piept, cu nasul în mustaţă, cu şapca înfundată până peste sprâncene, mă omoară cu un zgomot de râşniţă electrică.

— In legătură cu ce mă trezeşti, bolboroseşte, frecân-du-şi felinarele.

— In legătură cu Atena, îi spun. Vizualizează oleacă, preabunule debil.

Prin hublou, îi arăt oraşul alb, într-o lumină minunată. Pe colina sa, străluceşte Partenonul. Ai zice că-i de zahăr.

— Acu' pricep de ce se tot fac prespapieruri cu imaginea asta. Văzut de aici, chiar pare un prespapier. E frapant, nu-i aşa?

După acest omagiu solemn adus artei greceşti, se culcă iarăşi în timp ce avionul de tip Caravelle încearcă să aterizeze.

— Ei bine, şi acum? întreabă cu îngrijorare Bătrâna Epavă după ce am trecut prin toate formalităţile vamale.

— Ne cărăm la poliţie, sunt aşteptat de comisarul grec însărcinat cu această anchetă.

Clătorim către copoi într-o rablă nenorocită, asemănătoare unui coşciug cu capacul ridicat.

Pinaud moţăie pe bancheta sa, total indiferent faţă de străzile pe care le parcurgem. Lumina acestei după-amieze mă încântă. Trebuie să fii tâmpit, la urma-urmei, ca să suporţi rigorile anotimpurilor urâte, în timp ce Alah continuă să se desfete. Oamenii nu se gândesc la faptul că vara nu moare niciodată de fapt. Se obişnuieşte să se spună că vara a plecat fără ca nimeni să se gândească la faptul că ea e doar plecată în altă parte şi că ar fi suficient să o urmezi numai în peregrinările sale.

La hotelul poliţiei, suntem aşteptaţi de comisarul Kelecchimos. E un tânăr îndatoritor, cu părul tuns scurt, îmbrăcat într-un frumos costum cu dungi albastre şi mov şi care vorbeşte cursiv franţuzeşte cu ajutorul unui tălmaci. Acest ultim accesoriu ar putea fi considerat pitic dacă n-ar purta tocuri. Aşa că-l putem considera drept scund, să zicem, dar în ziua în care, chel şi în opinci zdrenţuite, va fi în impas, s-ar putea să găsească uşor de lucru la circ. In orice caz, nimicnicia făpturii sale, nu-l împiedică să ne manevreze limba impecabili şi fără accent.

— Comisarul Kelecchimos vă urează bun-sosit şi vă stă la dispoziţie, ne

declară.

Uite că începe bine. Ne prezentăm, ne felicităm reciproc, ne cerem unii altora veşti în legătură cu Partenonul şi cu Turnul Eiffel. Înregistrăm cu satisfacţie faptul că aceste două opere de artă nu au fost furate încă şi intrăm în miezul lucrurilor. Kelecchimos este cel însărcinat cu această afacere. Pe dată, îi pun întrebarea pinaudieră în legătură cu natura încărcăturii transportate de „Kavulom-Kavulos". Răspunsul ne risipeşte entuziasmul: maşini. În afară de „Victoria", vaporul mai transporta maşini de tip Renault. Acestea. Din urmă au fost descărcate la Atena. Nu, ele n-au fost ambalate! Da, numai automobilele au fost descărcate. Kelecchimos avea aceeaşi idee ca şi noi în legătură cu escala respectivă de la Pireu. Dar ancheta sa demonstrează formal că dama fără cap n-a pus piciorul aici.

Ce ipoteză formulează confratele? încercăm să-i interpretăm răspunsul vehement, dar vorbeşte prea repede Şi prea greceşte pentru ca lucrul să ne fie posibil. Suntem constrânşi să aşteptăm traducerea.

Versiunea lui Kelecchimos susţine ideea că substituirea a avut loc în Franţa, iar la bordul lui „Kavulom-Kavulos", n-ar fi fost suit decât acest fals ambalaj. În felul acesta, n-are probleme: respinge orice responsabilitate.

Îl privesc. Etalează un surâs dezarmant.

— Tentativa de sinucidere a comandantului ni pare cam ciudată, îi spun translatorului, ne-ar plăcea să primim mai multe informaţii în legătură cu acest ofiţer.

Expresia confratelui nostru se înăspreşte. O bună bucată de timp, îndrugă verzi şi uscate, evitând să ne privească. Piticul-traducător pare jenat.

— Comisarul spune că este vorba despre un vechi ofiţer ireproşabil a cărei carieră se încheie şi a fost una glorioasă. Pe de altă parte, nu s-a pus problema să fie suspectat un comandant al marinei greceşti.

— Nu cumva ca urmare a unui interogatoriu prelungit, susnumitul comandant a făcut această depresie?

Partenerii noştri de dialog schimbă între ei o serie de Z-uri răsturnate şi de O-uri tăiate. În fine, soseşte şi răspunsul:

— Comandantul n-a putut admite că o operă de artă, aflată în custodia sa, a putut să dispară; simţul onoarei este atât de dezvoltat la el încât a socotit că nu va putea supravieţui acestui scandal.

Deşeul mă trage de mânecă.

— Ne piedem timpul cu ăştia, San-A., mă avertizează el. Comisarul ăsta e un orgolios. Dovada: e miop şi şi-a scos ochelarii ca să ne primească, are încă urmele

pe nas. I se şi văd, dealtfel, în'buzunarul de sus. O să constaţi că încearcă să pretindă că sunt ochelari de soare, dar, în realitate, au dioptrii mari. A decis să facă pe Pilat din Pont şi vrea să ne convingă că jaful a fost comis în Franţa.

Faptul că foloseşte un interpret nu e decât un mod de obstrucţie deoarece el pricepe perfect franţuzeşte, asta i se citeşte în ochi atunci când îi pui întrebările. Reacţionează înainte ca micuţul să i le fi tradus.

Uimitoarea înţelepeciune a Senectuţii-Sale nu face decât să-mi confirme sentimentul personal. E destul de caraghios să constaţi cum, întotdeauna, oamenii sunt sensibili la rivalităţi. Îndată cei doi indivizi, având aceeaşi ocupaţie, sunt lăsaţi împreună, încep să-şi facă mutre, fiţe şi încep să se atace unul pe altul. Câteodată, încearcă politica surâsului, a curtoaziei… Asta nu face decât să sublinieze antagonismul existent între ei. Fierea le rămâne în ochi, iar cuta geloziei dispreţuitoare le completează boturile arogante şi ţâfnoase.

— Unde se află comandantul?

— La spitalul din Salonic.

— Aş vrea, mai întâi, să-l întâlnesc şi apoi, aş vrea să merg la Samothrace pentru a vizita vaporul.

Pantomima traducătorului zelos şi a copoiului zelenos reîncepe.

— Comisarul Kelecchimos a închiriat un avion particular pentru deplasările pe care urmează să le faceţi şi m-a pus şi pe mine la dispoziţia dumneavoastră, ne-a declarat mititelul.

Altfel spus, microscopicul este însărcinat cu supravegherea comportamentului meu despre care va trebui să-i facă relatări amănunţite patronului său.

îmi spun că, totuşi, s-ar putea să ne fie util şi că vom avea, oricum, libertatea de a ne dispensa de prezenţa lui, la momentul oportun. Astfel, accept, simulând o recunoştinţă pe care sunt departe de a o avea.

Salonic este un oraş modern, cu building-uri spilcuite şi cu artere aerisite. Apriori, e tot ce se poate spune în ceea ce priveşte acest oraş de unde corpul nostru expediţionar de al 14—18 a adus atâtea minunate amintiri, fără a pune la socoteală paludismul.

Capitală a Macedoniei (fructe şi legume), se desfăşoară asemenea unui amfiteatru pe pantele muntelui Khor-tiartis, după cum ştiaţi deja.

— Aici este, ne anunţă micul nostru ghid, despre care am uitat să vă spun că se numeşte Kessaclu.

Un steag atât de grecesc încât este albastru şi alb flutură pe frontonul unui edificiu alb şi albastru. Ne târâm pe peronul spitalului Kelbopubis şi un infirmier bronzat ne îndrumă către camera comandantului. Acesta din urmă e un bărbat de vreo cinzejdoi de ani, gras ca un porc, cu un nas acoperit de puncte negre şi cu nişte desagi în loc de pleoape. Are blana încărunţită şi zace în pat cu un pansament la gât.

— Iată-i pe poliţiştii francezi care vor să vă pună câteva întrebări, domnule comandant, anunţă (cel puţin aşa presupun) mentorul nostru.

Ofiţerul dă din cap. Nu poate vorbi decât foarte încet deoarece tentativa sa de înghiţire a prespapierului i-a distrus gâtul.

— Vorbiţi franţuzeşte, întreb eu pe negândite.

— Niţel, murmură căpitanul vasului „Kavulom-Kavulos.

Translatorul intră un pic în derivă. Mă întorc spre el.

— Perfect, zic, puteţi deci să ieşiţi pe culoar unde, în aşteptare, puteţi citi „Grecia-Seara”.

Oleacă sufocat, priveşte uşa pe care Hodorogul, patern, tocmai i-o deschide în mod politicos. Ezită un timp şi iese. Pinaud revine calm apoi, ca om cu experienţă, îşi scoate pălăria şi o agaţă de clanţă ca să astupe gura cheii. Satisfăcut, iau loc la căpătâiul comandantului. Care, am uitat să vă zic, se numeşte Komtulagros.

— Domnule comandant, atac, să nu vă faceţi sânge rău din pricina vizitei noastre. Sunt convins că misterul acestei dispariţii va fi limpezit în curând, dar, deşi sunteţi deasupra oricărui bănuieli, trebuie să ne clarificaţi anumite lucruri…

îi vorbesc amabil, forţându-mă să-i surâd.

— Statuia, urmez, putea foarte bine să dispară în Franţa. Nişte colegi de-ai mei chiar anchetează această posibilitate de la Paris până la Marsilia. În ceea ce mă priveşte, sunt însărcinat să aflu date în legătură cu etapa grecească a călătoriei. Doar procedând prin eliminare, putem ajunge la adevăr, înţelegeţi?

Bine pledat, aşa-i?

Ofiţerul îşi dă cu părerea. Acestui navigator chiar că-trebuie să-i îmblânzeşti simţul onoarei! Ar fi trebuit să fie japonez, dragul de el! în zilele noastre, chestia asta cu onoarea pare desuetă! E ca şi cu pălăriile cu boruri drepte, n-au mai rămas decât o amintire, ce vreţi! Bravo, Maurice! Chiar şi pentru golani e perimată. Chiar şi ei se simt prea burghezi ca s-o mai conserve.

— Domnule comandant, cât timp aţi petrecut la Marsilia?

— Trei zile, zice. De ce?

Mă abţin să-i răspund. Dacă m-apuc să-i explic doar o parte din întrebările mele, o să stăm până mâine!

— Şi marinarii dumneavoastră au debarcat?

— Da, două zile în şir, de ce?

— Şi dumneavoastră?

— Eu m-am repezit până la Nisa ca să-mi văd nişte rude.

— Deşi nu aveţi decât un efectiv redus la bord în timpul acestei escale?

— Una peste alta, da, de ce?

în momentul acesta al discuţiei, îmi permit un început de explicaţie:

— Să presupun că unii dintre oamenii dumneavoastră ar fi putut fi năimiţi…

Mişcare indignată din partea lui Komtulagros. Îl calmez cu un nou surâs mieros.

— Am spus: să presupunem, domnule comandant, deoarece suntem aici pentru a presupune. Ne-o cere meseria… Deci, să presupunem că anumiţi membri ai echipajului dumneavoastră ar fi fost năimiţi, ar fi putut să purceadă la încărcarea unui ambalaj asemănător celui al.. Victoriei"?

— Dificil!

— Dar posibil?

— Cu condiţia ca să fie amestecaţi în lovitură mai mulţi dintre ei, ceea ce vă interzic să credeţi, mormăie Komtulagros.

— În timpul celor trei zile de acostare, aţi îmbarcat încărcătura?

— Da, automobile.

— Pe care le-aţi debarcat în Pireu?

— Exact, de ce?

Aprind o ţigară căci interdicţia de a fuma, afişată pe perete este în greceşte şi n-am cum s-o citesc…

— O să vă supun atenţiei o ipoteză, domnule comandant. Contez pe onoarea dumneavoastră de marinar pentru a mi-o confirma sau infirma. Era posibil ca, la Marsilia, să fie încărcată în cală, o dublură a lăzii ce conţine.. Victoria", iar adevărata ladă, camuflată sau nu, să fie debarcată la Pireu? Reflectaţi, calmaţi-vă indignarea şi răspundeţi-mi în mod sincer.

Efectiv, stafidele mediteraneene, îi clocotesc în vine. I se învineţeşte nasul. Într-o clipită, Komtulagros seamănă cu drapelul elen! Se reţine totuşi şi cumpăneşte îndelung, cu privirea pierdută în ipsosul tavanului.

— Nu, spune el într-un târziu… La rigoare, s-ar fi putut ca falsa ladă să fie încărcată la Marsilia, dar cea adevărată n-ar fi putut fi debarcată la Pireu deoarece am supravegheat personal descărcarea. La Pireu, n-au fost debarcate decât automobile…

— Dar la Samothrace, domnule comandant? Dă din cap.

— Cu siguranţă nu. Accesul la insulă este foarte anevoios şi tocmai de aceea a fost ales vaporul meu… Pentru descărcarea lăzii, a fost nevoie să utilizăm mijloacele de bord pentru că nu există nicio macara pe insulă. Practic, nu există port, ci doar un fel de cheiuri…

Se aşează mai bine pe pernă şi-şi agită indexul în sub nasul meu.

— Vă piedeţi timpul, domnule comisar! Pe cuvânt de onoare, afirm că a fost imposibil ca această statuie să fi fost debarcată din momentul în care a fost plasată la bordul vasului meu! în concluzie, lada cea falsă a fost încărcată la Marsilia şi, deci, substituţia a avut loc în Franţa!

înţeleg că va fi de acum imposibil să-i smulg altceva.

— Toate urările mele de bine şi de însănătoşire grabnică, domnule comandant, îi urez, înclinându-mă poli-ticos.

Capitolul IV

IN CARE, VA ÎMBARC

îl recuperăm pe Kessaclu, de pe culoar. Plăpândul interpret pare plin de o ţâfnă caraghioasă; gata să mă ia la refec direct în greaca modernă. Îi place să nu fie tratat ca o legumă pusă la uscat pe balcon. Bărbaţii, cu cât sunt mai scunzi, cu atât sunt mai explozivi.

— Aveţi noutăţi? ne întreabă, în timp ce părăsim spitalul.

——— Nimic, mă lamentez. Am ajuns chiar să mă gândesc la faptul că zeii din Olimp şi-au bătut joc de noi, transformând-o pe rrjăicuţa „Victoria" în bloc de fontă,..

— Aş putea să vă întreb ce intenţionaţi să faceţi?

— Să vizităm Samothrace şi vasul „Kavulom-Kavu-los", îi răspund.

Kessaclu îşi dă cu părerea.

— Am pregătit un helicopter militar care să vă conducă direct de la Salonic în insulă.

— Bravo, organizaţi bine treaba…

Pinuche e scufundat în sine însuşi. Se scaldă în propria sa lumină interioară. Ghicesc faptul că gândurile sherlockholmiene picură din biata sa materie cenuşie, ca dintr-un vechi robinet cu garnitura uzată.

— La ce visezi, îl întreb pe fanat.

îşi scarpină puţin lobul urechii, cugetă un timp şi declară:

— Aştept să văd vaporul pentru ca să-ţi dau dreptate!

Un adevărat mister ambulant şi degringolant, acest Pinuskos!

— Nu poţi să-mi spui imediat?

— Încă nu, vreau mai întâi să mă edific de visu.

Ne întoarcem la aeroport. O banană volantă e acolo şi ne aşteaptă. Curând, survolăm Marea Egee. De data aceasta, onorabilul şi vetustul meu confrate se abţine să mă bată la cap. Pleoapele sale de batracian se închid meditativ. Ce frumoasă e gândirea umană în acţiune! Ce spectacol mai nobil poate exista pe lumea asta, într-

ade-. Văr, decât un om în timpul acrobaţiilor creierului său? Cascada Niagara, marele Canion Colorado, esplanada Domului Invalizilor şi cele două braţe în V nu sunt nimic prin comparaţie! Cum atrage respectul un astfel de spectacol! Cum impresionează! Creierul Senectuţii Sale pâ-râie, clocoteşte, gondolează, tirbuşonează.

— După această primă mărturisire, care este senzaţia ta, nobil maratonist al deducţiei solitare?

— Rămâne de văzut, afirmă cu prudenţă.

— Dar, totuşi, iubită antichitate?

— Într-adevăr, nu cred că „Victoria” a descins la Pireu.

— De ce?

— Dacă toate operaţiunile au fost supravegheate de comandant şi dacă nicio ladă n-a fost debarcată, nu e deloc posibil că statuia să fi, fost scoasă clandestin de pe vas, având în vedere greutatea sa considerabilă…

— Ceea ce-ar vrea să zică…

— Că, probabil, se mai găseşte încă pe vasul „Kavu-lom-Kavulos”.

îmi privesc tovarăşul, ajuns chiar prieten, cam în felul în care ar face-o un periscop atotvăzător.

— Îţi imaginezi poate că a fost posibilă amplasarea. Acelui bolovan în vreun sertar cu cravate dintr-o cabină?

— Vreau să văd vasul înainte de continuarea acestei conversaţii, încheie el doctoral.

Imposibil să-i storci vreo declaraţie. Sfinxul e nimic pe lângă Pinaud. Toţi Sherlockholmieni au cultul secretului.

Câteva ore mai târziu, amicul Kessaclu ne face să admirăm o imensitate de un albastru arzător. În depărtare, o pată ocru întrerupe conturul mării.

— Samothrace, ne anunţă.

Cutia de conserve îi dă bătaie din toate puterile.

Contururile insulei se limpezesc. Pe măsură ce ne apropiem, distingem stâncile, şantierele arheologice, sanctuarul Cabirilor, ţărmurile granitice şi, un pic retrasă într-o buclă insuficient apărată de curenţii Dardanelelor, o ambarcaţiune albă, pe catargul căreia flutură drapelul grecesc. Adăugaţi la toate acestea un soare capabil să bronzeze chiar şi o bucată de brânză, dâre de spumă argintie, reflexe de smarald, o vegetaţie luxuriantă şi veţi obţine cea mai frumoasă reclamă turistică realizată vreodată.

— E frumos, behăie sfinxul.

Biata sa mutră de culoarea pubelei este înfrumuseţată de nobila lumină. În timp ce descindem din coaja noastră de plexiglas, radiosul pare iradiat.

— Aş muri să fac o baie, murmur.

— Mda, mă aprobă camaradul, păcat că nu sunt cafenele prin preajmă, mor de sete! Trebuie că e interesant să-ţi petreci vacanţele aici pe un şezlong, cu o bău-

. Turică la gheaţă, alături…

O şalupă dansează în apele limpezi ale golfului.

— Ne va transporta la bord, ne avertizează Kessaclu. Luăm loc în ambarcaţiune. Un marinar îmbrăcat în alb ţine cârma-. Ne salută printr-o înclinare a capului (fiind vorba despre reputaţia lor, grecii nu mai fac pe nebunii) şi porneşte.

Ambianţa e estivală, e de vacanţă… Trebuie să fac un efort pentru a-mi aminti că mă aflu aici în misiune comandată. Şi ce misiune! Regăsirea „Victoriei” din Samothrace!

„Kavulom-Kavulos” este înmuiat (până la linia de plutire) la un sfert de milă de ţărm. În câteva minute, ajungem la scara mobilă (destinată iniţial iniţiaţilor) şi ne căţărăm la bordul vasului. Secundul (devenit comandant datorită spitalizării superiorului său) ne întâmpină într-o uniformă albă, impecabilă care îi dă aerul unui proprietar de iaht. Cu excepţia mustăţii şi galoanelor, e alb din creştet până la tălpi într-un asemenea hal că pare una cu zidul.

E un bărbat de vreo patruzeci de ani, subţire, frumuşel şi cu gesturi armonioase.

— Fericit să vă fiu gazdă domnilor, ne spune în franceză.

îi strâng lăbuţa şi mă întorc spre Kessaclu.

— Şi aici ne putem dispensa de serviciile dumneavoastră, stimate domn, îi zic. Puteţi deci să ne aşteptaţi pe şalupă.

Furios, umilit, ulcerat, asasinat, exilat, refulat, diminuat, expulzat, defecat, translatorul coboară iarăşi scara.

— Înainte de orice altceva, îi spun ofiţerului, ne-ar plăcea să vizităm cala…,

— La dispoziţia dumneavoastră, domnilor.

Şi ne atrage în imediata apropiere a părnaiei. Cala e divizată, împărţită în două părţi, una mai mică decât prima, iar cea de-a doua, mult mai mare ca precedenta. Intrăm în cea din urmă. Încăperea e goală, fapt ce o face să pară şi mai mare. Mă face să mă gândesc la scena unui teatru, în absenţa decorurilor.

— Chiar aici era proptită „Victoria", ne spune ofiţerul, arătându-ne patru grinzi de fier prinse în podea. Lada a fost blocată între aceste grinzi metalice special fixate pentru a-i asigura statuii un echilibru absolut.

O reţea de oţel de care atârnă tije de fier. Marinarul de explică că, astfel, lada era prinsă ca într-o centură de siguranţă, literalmente ţintuită de vas.

— Am fi putut întoarce ambarcaţiunea cu fundul în sus fără ca statuia să se clintească, ne precizează.

Examinez sistemul de fixare, simplu, dar eficace. Chiar nu-mi pot imagina cum ar fi fost posibil în cursul călătoriei ca. — nişte golănaşi să aibă posibilitatea materială să degajeze preţiosul colet, înlocuindu-l cu un altul. Greutatea enormă a „Victoriei" nu permite manevrarea ei fără scule sofisticate şi, în plus, ar fi trebuit ca o mare parte a echipajului să participe la operaţiune, ceea ce pare totuşi de neconceput.

— Câţi oameni la bord, întreb?

— Treizeci şi patru, inclusiv ofiţerii.

Şi-a ridicat sprânceana stângă, ceea ce nu înseamnă la prima vedere că e înscris în partidul comunist, ci denotă din partea sa o anumită surpriză.

— Aţi angajat şi oameni noi în vederea acestui trans-port?

De această dată, şi-a ridicat sprânceana dreaptă, ceea ce nu indică neapărat simpatia sa faţă de opoziţie, ci, mai degrabă, o sporire a surprinderii.

— Ce înţelegeţi prin asta?

I-o servesc, rânjind suav ca pentru o reclamă-Colgate.

— Întrebarea mea e, cu toate acestea, foarte simplă. In momenul plecării spre Marsilia, aţi angajat noi marinari?

— Fără îndoială, răspunse ofiţerul. Echipajele se fac Şi se refac. Cred că a trebuit să angajăm câţiva oameni la Patras, înainte de plecare.

— Mi-ar plăcea să stau puţin de vorbă cu ei!

De această dată, ofiţerul îşi cască total gura, ceea ce vrea să nu vrea să însemne că ar avea polipi, ci că surprinderea sa a atins paroxismul.

— Nu pricep de ce, spune el, iar vorbele i se topesc într-un murmur, ca urmare, a faptului că pliscul este tot căscat.

I-aş răspunde că lipsa lui de înţelegere mă lasă la fel de rece ca: nasul unui câine, mâna unei femei, inima unui portărel, scula unui eschimos suferind de prostată, suvenirele profesionale din partea lui Paul-Emile-Victor, o pană de încălzire în galeria gheţurilor. Doar că eu sunt un băiat bine crescut (mulţumită Bledinei Jacquemaire) şi care reprezintă Franţa eternă pe un pământ stăin. Sunt un vechi microbist şi de aceea când, în general, se văd goluri în partea grecilor, nu se fac ca la ei, ci ca la zei.

— O simplă formalitate, evit eu explicaţiile.

— Dacă vreţi să mă urmaţi, voi consulta jurnalul de bord!

Are, okeiul meu.

— Vii şi tu, îl întreb pe Pinuche?

Acesta stă în patru labe în celălalt capăt al calei.

— O clipă, ne spune cu un glas tremurător, tocmai încerc să strâng anumite dovezi.

Stăpânindu-mi ilaritatea, îl urmez pe secund până în cabină. „Kavulom-Kavulos” este o ambarcaţiune modernă magnific echipată. Nu s-a omis nimic pentru confortul echipajului în general şi pentru cel al comandantului în (simplu) particular. Apartamentul său presupune: un salon cu vedere la mare, prevăzut cu sofale adânci ca nişte gropi marine şi cu un pian smiorcăitor; un birou plin de cărţi (bridge şi tarot) şi împodobit cu o busolă, un sextant şi un compas (acesta din urmă, protejat de un geam deoarece comandantul care era miop şi-l băga cu regularitate în ochi); în fine, un dormitor, aranjat cu tot confortul, chiar şi cu un pat.

Ofiţerul mă conduce în birou. Evit s-o iau înainte deoarece a fi condus de un grec

este întotdeauna un moment delicat.

— Luaţi loc, domnule comisar. Ce vă pot oferi? Whisky, punci, porto?

Cunoscând marnarii cum nu-i cunosc eu, mă grăbesc să optez pentru punci ceea ce-mi atrage un surâs satisfăcut.

Apasă pe o sonerie cu două butoane şi un marinei răsare ca din pământ. Personajul este destul de ciudat pentru a-mi capta atenţia. Mă întreb dacă e vorba de un ma-telot sau de o matelotă (un fel de tipar care tremură din toate rotunjimile). E mititel, planturos atât de balcoane, cât şi la parter. Are ochii făcuţi, o idee de ruj pe buze, pantofi cu tocuri înalte, iar laţele sale sunt atât de lungi încât şi le poartă legate la spate cu o fundă de catifea.

— Sertekis, pregăştete-ne două punciuri, comandă mentorul meu, un pic abţiguit de alcool.

— Cu lămâie verde, iubitule? uguie stewardul.

Comandantul face ochii mari la el şi-i răspunde. Are chef să-i răspundă de când l-a văzut pe Sertekis.

în timp ce matelotul operează, ofiţerul răsfoieşte jurnalul de bord. Parcurge încet paginile deoarece sunt scrise în întregime în greceşte ori, grec să fii din tată-n fiu, semnele acestui alfabet sunt greu de descifrat.

Se opreşte la cel de-al treilea alineat al paginii 126 şi murmură:

— Uitaţi ţeva aţi (ceea ce, în ciuda inculturii voastre notorii, aţi fi tradus prin „uitaţi ceva aici").

— Contrar estimărilor făcute de mine, ne spune, reiese că am angajat patru marinari şi nu şase.

— Numele lor, vă rog! Recită:

— Fefissa, Sakapelos, Olimpiakokatris şi Tedonk-sikon.

— V-ar deranja dacă i-aţi convoca aici, rând pe rând?

— Deloc!

Sertekis, marinară cea frumoasă, ne serveşte două punciuri care ar provoca fisiuni nucleare chiar şi într-un camembert.

— Cetikcebon, înreabă el în greceşte, sclifosindu-se pe lângă comandant.

— Perfect, aprobă acesta.

Atunci, ofiţerul scrie datele marinarilor precitaţi pe o foaie de bloc şi o deleagă pe încântătoarea matelotă să-i convoace. Îl privesc pe Sertekis cum se duce. Ai zice că valsează! Comandantul are ochii pironiţi pe şoldurile ste-wardului său. Pupilele sale marinate sunt pline de nostalgie, îşi dă seama că-l observ, roşeşte un pic pe sub caschetă şi şopteşte:

— Un mic mus fermecător…

Unii storc musul şi alţii mustul.

— Îl foloseşti în chip de ordonanţă? îi arunc eu un colac de salvare.

— Chiar aşa, răspunde el uşurat.

îmi este clar că această ordonanţă e mai degrabă un remediu! Ciocnim şi, ca prin farmec, sunetul rezultat din întâlnirea paharelor provoacă apariţia neaşteptată a lui Pinaud. Dezmembratul pare scurtcircuitat: înţelegeţi prin asta că pleoapele sale sunt uşor ridicate şi că mustaţa îi atârnă mai puţin fleşcăită.

— Ce zici, Holmes, îl iau în tărbacă, treaba merge conform planului prestabilit de Conan Doyle?

— Mai bine nici să nu-ţi pui problema, San-A, nici să nu-ţi pui problema!

. — Povesteşte!

— E prematur, concluzionează ermetic. Aş vrea să-i pun o întrebare domnului ofiţer.

— Vă ascult, se înghesuie acesta. Pinaud îşi drege glasul.

— L-am văzut pe comandantul Komtulagros la Salonic. La un moment dat, ne-a explicat că accesul la Samo-thrace este dificil pentru nave şi că, din această cauză, a fost desemnată să transporte „Victoria", ambarcaţiunea „Kavulom Kavulos". Ce e neobişnuit în asta?

O sută de puncte pentru Hodorog. Întrebarea e pertinentă. Dacă Moşu' exagerează cu gânditul, mi-e clar că are ceva în minte.

— Ambarcaţiunea noastră îi aparţinea ducelui de Co-quil-Saint-Jacques, răspunde ofiţerul, ca şi cum această revelaţie ar constitui o explicaţie.

— Şi atunci? insist fără ca să mă tem că aş putea părea un ignorant.

In trecere, aş vrea să atrag atenţia domniilor-voastre asupra interesului pe care ar trebui să-l acordăm ignoranţei. Prea mulţi oameni fac pe savanţii, pe telectualii, pe documentaţii când de fapt habar n-au de nimic (cu permisiunea dumneavoastră, îndrăznesc s-o spun). Există o întreagă gamă de oamieni neinformaţi: dat din cap a înţelegere-pricepere, dresul vocii în manieră doctoralo-savantă şi, mai presus de orice, capete de frază care-să-lase-să-se-înţeleagă-că; două puncte şi deschideţi ghilimele: „Ei bine, să vedem… Este evident… într-adevăr… Exact… Asta se-nţelege de la sine… Tocmai voiam să spun că… „asta…" Interlocutorii acestor măscărici inevitabil plonjează tot mai adânc în subiectul discuţiei, considerând că sunt înţeleşi, ără ca să-şi dea seama că, în realitate, recită un monolog. De fapt, omenirea este incultă, ignorantă; este suprasaturată de sfertodocţi plini de aere care se străduie să dea senzaţia că ştiu totul şi care-şi imaginează în străfunduri că Diane de Poitiers era o actriţă a Franţei, Gershwin, o marmă de bujii, iar Savonarola, un ciclist de frunte. Dacă există onoarea de a şti, nu există dezonoarea de a nu şti. Ignoranţa nu e altceva decât o pagină albă pe care trebuie scris adevărul.

Comandantul se încruntă, unindu-şi sprâncenele stufoase.

Nu ştiţi cine era ducele de Coquil-Saint-Jacques?

— Ştiu doar că era bogat, savant, francez, catolic şi vaccinat, îi spun, dar în acest punct, biografia lui încetează pentru mine.

— Era pasionat de cercetări oceanografice „îmi declară interlocutorul.

— Ah, da, exclam (sincer, deoarece tocmai mi-am amintit acest detaliu). Nu e el cel care a fondat muzeul oceanografie Fouzy-les-Bains din Cântai?

— Exact!

— Astfel, „Kavulom-Kavulos" îi aparţine?

— Da, în epocă, purta numele de „Porcuşorul zglobiu". După moartea ducelui, ducesa l-a vândut armatorului grec Onisoikimalis şi a fost transformat în cargo.

Avariatul se-ntoarce la oile sale.

— De, ce această ambarcaţiune se pretează mai bine decât alta la folosinţă în zona Samothrace?

— Pentru că are fundul plat.

— Ca o tigaie, lansez eu năuc?

— Exact, răspunde vizaviul meu, care n-a citit paragraful pe care l-am consacrat stupidităţii oamenilor ce vor să aibă permanent aerul de a fi „la curent”.

— Şi de ce este cu fund plat? insistă Pinuchet.

— Pentru a facilita explorarea… Fundul vaporului era din fibră de sticlă de un tip special, aptă să suporte o presiune de 122 de unităţi bismutate pe milimetrul pătrat, în sensul lărgimii!

— Fantastic, decretează Bâiguitorul, care, nici el, n-a citit paragraful în discuţie.

— Şi asta nu-i tot, este prevăzut cu un sas cu mişcarea rectificată, care permite plonjeuri cu frecvenţă joasă.

— Ca să vezi, behăie Admiratorul. Apoi, curajos, întreabă:

— Pe scurt, asta consistă în ce?

— Aţi vrea să vă arăt?

— Bucuroşi, acceptăm.

Atunci, ofiţerul ne duce într-un colţ al ambarcaţiunii, situat între pupă şi provă, dar un pic mai la stânga. Ceea ce ne arată ne pare un fel de trapă. Sunt două obloane din oţel, eimietic închise.

— Alpha beta gamma delta epsilon! îi strigă ghidul nostru unui marinar.

Evident, nevorbind greceşte, nu sunt în stare să vă redau traducerea acestei fraze, fapt este că marinarul acţionează un troliu. (Mişcarea e destul de obscenă). Panourile de oţel se îndepărtează încet. Ne aplecăm deasupra unui puţ, ale cărui străfunduri rămân scufundate în întuneric.

— În capăt, un alt panou culisează, ne explică comandantul, fapt ce le permite plonjorilor să coboare pe acolo.

Ne aplecăm şi mai mult. Trepte de fier sunt sudate de perete. Spre marea mea surprindere, Delectabilul se bagă în gaură şi începe să coboare.

— Unde te duci?

— Să examinez. Îmi răspunde vocea reverberată de adâncimi.

Mă întorc către ofiţer.

— Ziceaţi că vasul iniţial echipat pentru explorări a fost transformat în cargo. De ce, atunci, a fost lăsat acest sas?

Se bosumflă.

— Pentru evitarea cheltuielilor. E uşor să faci o coajă d-asta de nouă, dar e greu să-i modifici structura internă. Cu atât mai mult, cu cât volumul utilizat de acest sas nu este foarte mare…

Puţul metalic amplifică zgomotul descinderii pinuşiene. Tălpile Deşeului râcâie metalul, iar suflul său seamănă cu cel al unui leu superb şi generos. În fine, ajunge la fundul sasului. Totul îmi joacă în faţa ochilor graţie luminiţe, ! unei lanterne amărâte. Examinatonul este în plină acţiune. Îl las să „investigheze" şi mă întorc în vastele apartamente ale comandantului. Doi marinari reazămă culoarul în compania lui Sertekis.

— Iată-i pe Fefissa şi Sakapelos, comandanta mea, anunţă acesta din urmă. În ceea ce-i priveşte pe Tedonksikon şi pe Olimpiakokatris, vă reamintesc faptul că au fost debarcaţi la Pireu: intoxicaţie alimentară!

— Ah, la naiba, murmură ofiţerul.

Urmează să confrunte faptele cu datele trecute în jurnalul de bord.

— Efectiv, cei doi oameni au fost apucaţi de vărsături şi spitalizaţi în timpul escalei de la Pireu, cade el de acord.

Jurnalul de bord este ca salutul ofiţeresc: peste el nu se poate trece!

în mine, se află micul meu spiriduş care se zbenguie.

închid uşa cabinei, ca să rămân singur cu marinarii. Sertekis este cel ce mă interpretează. Datorită lui, aflu că Fefissa şi Sakapelos, înainte de a fi fost angajaţi pe „Ka-vulom-Kavulos", au navigat împreună pe „Sibeletron", un petrolier cântărind zece mii de butoaie de barili. Ca urmare a unei imprudenţe a armatorului care a aruncat o ţigară aprinsă' în rezervorul principal ', au fost nevoiţi să caute de lucru în altă parte.

îi întreb dacă îi cunoşteau pe ceilalţi mateloţi angajaţi în acelaşi timp cu ei şi-mi răspunse că nu. Actele şi recomandările lor sunt în ordine. Cei doi tineri par serioşi.

— Aţi participat la îmbarcarea „Victoriei”, la Marsilia? îi întreb.

îmi răspund negativ ceea ce înseamnă că încearcă să mă plimbe.

— Dar la Pireu, aţi ajutat la manevrele de debarcare a încărcăturii?

— Nu, declară Fefissa, noi, ceilalţi, suntem mecanici şi lucrăm în sala maşinilor.

De mi-ar fi spus mai devreme!

— OK, mulţam, îi concediez eu.

O mână mă pipăie pe şold. Constat cu o groază de nedescris că-i aparţine lui Sertekis. — – Ai nişte ochi minunaţi, îmi gângureşte matelotul, ador francezii!

Ezit între a-i explica, în; felul meu, că nu sunt ceea ce crede şi a-l lăsa să creadă ce vrea. Pentru a preveni orice posibil atac, mă sprijin cu spatele de perete.

— Spune-mi, Sertekis, îi susur la urechi, ai nişte ponturi apropo de Tedonksikon şi Olimpiakokatris?

— Cum adică, ponturi? întreabă el plin de interes.

— De unde veneau cei doi?

— Munciseră la bordul unui vas american, mă informează sufleţelul.

— Aveţi medic la bord?

Fetiţa îş încruntă sprâncenele desenate ca ale unei păpuşi de porţelan.

— Nu, dar şeful de echipaj suplineşte rolul de infirmier…

— Aş vrea să-l văd…

Sertekis se apleacă spre mine, iar respiraţia sa parfumată îmi dă ameţelii.

— Eşti foarte pretenţios, răutăciosule! încearcă el să-mi reziste.

Mă întreb dacă-mi va fi posibil să mă abţin. Stoic, mă decid că da.

— Care este loţiunea după ras pe care o foloseşti? îmi murmură el. Ce bine miroase!

— E ceva pe bază de esenţă de rahat.

Delicată, lasă să-i aluneca un colţ al tricoului pentru a-şi dezgoli umărul stâng. Nesăţioasă ce e, musul. Iubitul vostru San-A începe, de această dată, să-şi facă griji pentru mus!

— Hai, du-te să-l cauţi pe şeful echipajului! îl îndemn.

Privirea sa de căprioră rănită mă mustră. Se îndepărtează. Apare comandantul care tocmai se întreba unde am dispărut.

— Interogatoriul celor doi v-a luminat în vreo privinţă? mă întreabă.

— Deloc!

— Ah, se lamentează ofiţerul, ce ţi-e şi cu misterele astea! Veniţi să mai bem un punci!

Mă pregătesc tocmai să-i accept invitaţia, când un zgomot înfricoşător urmat de urlete ne împietreşte. Alergăm către punte. Marinarii sunt strânşi la intrarea sasului. Discută, gesticulează…

Mă strecor prin mulţime pentru ca să arunc o privire prin orificiu. In fundul puţului, e vizibilă doar lumina imobilă a lanternei. Imediat, încep coborârea scării de fier.

Ajuns în fundul sasului, îl descopăr pe Pinaud, fără cunoştinţă, căzut pe trapa care serveşte de planşeu. S-ar putea să aibă nişte ciolane rupte. Respiră, dar e clar că habar n-are pe ce lume se află şi că, în prezent, vagabondează prin lumea umbrelor.

— E mort? răcneşte ofiţerul.

— Nu, găsiţi o funie lungă pentru ca să putem să-l urcăm.

îmi găsesc lanterna care, printr-o minune, nu s-a spart şi-l examinez pe nefericitul meu prieten. Mi-e clar că ancheta s-a terminat pentru el. Are o rană urâtă la tăr-tăcuţă şi are o paloare de ceară sau chiar de tristă seară!

— Pinuche!. Îl strig uşor. Ce nu merge, tăicuţă? Nien-le! Linişte!

Mulţumesc lui Dumnezeu, frânghiile sunt aruncate înăuntru şi zece minute mai

târziu, amicul e întins pe punte. I se introduce nişte rom pe gât, pe care-l suge cu lăcomia unui bebeluş căruia tocmai i s-a tăiat cordonul ombilical. Tataie e readus la viaţă de alcool. Holbează un va-zistas plin de praf şi scoate un urlet de durere.

— Ce faci veche zdreanţă albastră? încerci să acţionezi de capul tău? îl interpelez.

Pinuche e mai verde decât mărul băgat în botul unui purcel la tavă. Are spasme.

— Sufăr, horcăie.

Şi, tocmai, se arată şeful de echipaj pe care-l chemasem în scop personal. Trebuie să vă zic, fără a mai pierde o clipă, că-i vorba despre o şefă de echipaj. Am văzut eu multe la viaţa mea, dar asta le întrece pe toate.

Grăsun, cu nişte forme de bucătăreasă, cu plete legate cu o panglică, cu un posterior care se leagănă ca limba unei pendule, cu pleoapele date cu verde, cu sprâncenele date cu negru, cu o idee de ruj pe buze, cu cercei şi cu pantofi cu toc înalt. Nostim, vasul ăsta, nu găsiţi? în cursul valoroasei mele existenţe, am învăţat să nu mă mai mir de nimic; totuşi, trebuie să afirm că delirul acestui echipaj îmi taie răsuflarea. Şeful de echipaj se apleacă asupla lui Pinaud, îl pipăie delicat şi-mi comunică o chestie pe care Sertekis mi-o traduce imediat.

— Are o dublă fractură a piciorului, fractură a bazinului şi un traumatism cranian.

Pentru un debutant, nu-i rău deloc!

— E vreun spital la Samothrace? întreb.

— Da.

— Atunci, ajutaţi-mă să-l duc acolo.

Este adusă o targa, gemătorul Pinuchet este întins pe ea şi, cu mari chinuri, este coborât la bordul şalupei pe care înnebuneşte aşteptând Kessaclu.

Sertekis şi şeful de echipaj mă ajută. Primul susţine piciorul rupt al Hodorogului, în timp ce al doilea îi curăţă rana de la scăfârlie.

— Ce ţi s-a întâmplat? îl întreb pe vechiul meu tovarăş de arme.

îşi scrâşneşte proteza cu suspensie hidraulică.

— Tocmaî urcam şi, pe la jumătatea distanţei, am pus piciorul greşit…

închide ochii în care se citeşte suferinţa.

— Ghinion?

— Da, închei eu pe un ton lugubru, curat ghinion!

Capitolul V

ÎN CARE, TREABA ÎNCEPE SA SE LEGE

Două pisicuţe, marinarii de pe. „Kavulom-Kavulos". Şefa de echipaj îşi permite să-mi arunce ocheade printre genele-i lungi, în timp ce Sertekis se amuză să-mi mângâie lobul urechii.

Amabil din partea loc că-mi ţin companie în sala de aşteptare a spitalului din Samothrace, în timp ce un chirurg îl operează pe duiosul Pinaud.

îmi spun că aş putea, eventual, să-i pun câteva întrebări şefului de echipaj cum avusesem, la origine, intenţia.

Dar nu-i chip să vorbeşti serios cu cele două zărghite. Sunt superexcitate de această recreaţie neaşteptată survenită în monotonul program de bord.

— Ascultă, inimioaro, îi spun lui Sertekis. Una şi cu una fac două; gata cu joaca! Spune-i iubiţelului tău să-mi răspundă căci altfel îmi veţi cunoaşte adevărata faţă.

Severitatea mea le mai aduce oleacă în simţiri pe cele două papiţoaice.

— Primo, zic, la bordul cărei nave americăneşti navi-gau Olimpiakokacris şi Tedonksikon?

Cu coada între picioare, se apropie şi nepricopsitul de Keasaclu. Uitasem de ăsta. Ii arăt, cu un gest autoritar, uşa.

— Te-ar deranja să ieşi şi să verifici dacă şi astă-seară soarele apune la vest? îi sugerez.

A început să se obişnuiască să fie dat pe uşă afară. Nici măcar nu se mai revoltă. Trebuie să fiţi de acord că era într-o situaţie nasoală, sărmanul. Să fie translator şi să tot dea peste inşi care vorbeau limba lui Moliere la fel de bine ca mine, de exemplu, era o treabă care-l carri punea pe butuci. Iese cu un pas târşâit şi nostalgic.

— Răspuns? îi zic lui Sertekis.

Pipiţa îmi aranjează nodul de la cravată, şi-mi netezeşte reverul.

— Erau la bordul lui „Noroc ţie”, mă informează.

— Ce mai e şi prostia asta?

— Un iaht aparţinând unei bătrâne actriţe americane, Barbara Slip, o ştiţi desigur!

— Dac-o ştiu! Cine n-o cunoaşte, poate doar voi n-o ştiţi, gaşcă de poponari. O glorie a filmului mut. Regina Hollywoodului! Măritată de şaisprezece ori cu şaisprezece miliardari! Când cinema-ul a început să ciripească, a trebuit să se retragă pentru că era bâlbâită. Timp de câţiva ani, a făcut pe Greta Garbo, învăluindu-se în mister (însă destul de transparent). Dar, la sfârşitul războiului, nu s-a mai putut abţine şi a comandat un film măreţ stetoscopic în care făcea rolul unei bunici al cărei nepoţel e bâlbâit. Ca să nu complexeze odrasla, se impunea deci să fie bâlbâită şi nu numai atât, toţi partenerii de joc trebuiau să se bâlbâie. În franţuzeşte, filmul se numea, Je te le le" şi a fost proiectat în exclusivitate într-un cinematograf al producţiilor mute.

Criticii n-au fost îndurători şi Barbara Slip, devastată, s-a retras definitiv din viaţa artistică.

— Cu ce se ocupa la bordul vasului „Kavulom-Kavu-los”? întreb, în continuare.

— Treburile obişnuite.

— Sunt simpatici?

îşi scutură capul în mod violent, având grimasa unui domn rugat să mimeze suferinţele produse de o vezică biliară înfundată cu pietre.

— Nişte brute, îmi mărturiseşte.

Coboară vocea.

— Cu puţină vreme în urmă, aţi întrebat pe cei doi marinari dacă au participat la încărcarea „Victoriei”. Pot să vă spun că Olimpiakokatris şi Tedonksikon erau cei însărcinaţi cu manevrele din portul Marsilia.

Tresar.

— Hm?

— Chiar aşa, miaună turnătoarea…

Revăd scena aşa cum era ea oferită de telejurnal. Steagurile şi însemnele greceşti şi franţuzeşti împodobeau puntea, iar intrarea în cală era umbrită de draperii în culorile celor două naţiuni.

în momentul in care preţioasa ladă se legănă în aer, văzduhul era plin de imnurile naţionale, şi toată lumea era în poziţie de drepţi… Cu excepţia marinarilor însărcinaţi cu respectivele operaţiuni!

Aţi fi sideraţi să vedeţi viteza cu care-mi lucra bibilica în momentul ăla! Evrika!

— Când s-au îmbolnăvit cei doi marinari?

Sertekis se întoarce spre şefa de echipaj şi traduce. Informaţia soseşte categorică: au fost apucaţi de vărsături în ajunul sosirii la Pireu.

— Era grav?

Infirmierul îşi dă, cu părerea (ceea ce nu schimbă nimic în situaţia lui).

Intoxicaţie alimentară datorată consumului de conserve avariate. Li s-au dat medicamente adecvate, / dar care s-au demonstrat ineficiente. A fost astfel constrâns să-l sfătuiască pe comandant să-i spitalizeze pe cei doi marinari.

— Deci, spun, n-au putut participa la descărcarea maşinilor?

— Nu, pentru că ei înşişi au fost descărcaţi, glumeşte Sertekis care are un chef nebun să se distreze.

în capul meu, totul se face, se desface, se coagulează, dospeşte şi pritoceşte.

— La ce spital au fost conduşi?

— La spitalul Konokos.

— Şi, de atunci încoace, aţi rămas fără ştiri despre ei?

— Am avut altele mai bune de făcut, bate în retragere şmecherul (care trebuie că pierde mult timp cu înfrumuseţarea).

— Bine, e momentul să vă întoarceţi la bord, decid.

Sertekis începe să se smiorcăie. Nu admite această concediere puţin protocolară. În sinea sa, se aştepta la un banchet roman, cu o cină festivă, precum şi cu serbarea Cultului Meu, lângă Partenon, la flaut. Şi iată că în loc. Să ne închinăm Venerei sau venericelor, îl expediez fără menajamente.

— Nu se poate să ne despărţim astfel, protestează el, înconjurându-mi gâtul cu braţele sale rotunjoare:

— Nu, suspin, n-o să ne despărţim aşa!

Şi ca să i-o dovedesc, îi ard un genunchi în părţile moi. La început, e posibil să-i fi plăcut, dar, dintr-o dată, îl văd că se face plumburiu şi că se încovrigă.

Ii lipesc vreo două scatoalce şi-i reglez culorile. Mă omoară cu privirile.

Şeful de echipaj îmi cere explicaţii. În greceşte, of-kors. Cum nu-i vorbesc limba şi n-am nici chef să încerc măcar, îi răspund cu pumnii. Astfel, n-o să mai fie nevoit să-şi picteze obloanele cu verde. Cu ochelarii de soare oferiţi de mine, garantat, va trebui să-şi înmoaie lampioa-nele vreo opt zile, în muşeţel. Împing veselul tandem, către uşa în cadrul căreia se belcoşează cetăţeanul Kessac.

— Condu-le pe aceste frumoase marinăriţe până la cuibul lor şi încercaţi să nu vă lăsaţi violat, pe drum! îi zic traducătorului.

— Noutăţi? îşi permite.

— Nu, drăguţă, mint. Nu întrevăd nimic!

Kessaclu dă din umeri şi le face semn marinarilor să-l urmeze. Devenit o adevărată trestie gânditoare, mă întorc în sala de aşteptare. Uşa blocului operator se deschide şi Vechitura îşi face apariţia la orizontală, pe un car alegoric. Odată reduse fracturile la acelaşi numărător» şi odată scăpat de suferinţă, cu ajutorul analgezicelor, dragul de el arbora în sfârşit un chip destins. Îl însoţesc până în camera sa. Pe când străbăteam culoarele, mi se adresează.

— Am să-ţi împărtăşesc lucruri interesante, San-A.

— Poate că şi eu, îi răspund.

— Cercetările mele în cală şi în sas au dat roade.

— De calitate?

— Pozitiv! murmură ciobănaşul din Alpi.

Bravul Pinuche tumefiat, sfărâmat, dislocat, fracturat, facturat, crăpat, fragil, febril, flagelat, flagelant, bâţâit, flanelat, vestejit, flectat, spart, dezarticulat, dezosat, fărâmiţat şi, totuşi, intact în viaţa, profesională. Constant! Mulţumit! Aprobator! Bucăţele, dar în armonie! Dezmembrat, dar puternic! Plin de resurse şi de surse! Un adevărat curcan, cu pintenii zornăitori!

Un infirmier samothracian îl transbordează din carul de luptă, în pat.

— Crezi că voi rămâne aici blocat mult timp? se lamentează îngrijorată Vechitura.

— In câteva zile, o să te repatriez, îi promit.

— Aş vrea un plan şi o bună documentaţie asupra insulei Samothrace.

— Pentru ce?

— Trebuie că mai sunt încă vestigii care aşteaptă să fie descoperite! Mi-ar plăcea să-mi folosesc spiritul deductiv pe tărâmul arheologiei. Eu un domeniu care…

— Un compartiment de nefumători, i-o retez, vorbeşte-mi un pic despre descoperirile tale.

— Ah, da!…

îşi aranjează perna şi-şi umezeşte buzele cu limba.

— Primo, examinarea calei, ierarhizează.

îşi ia o pauză, asemenea unui om a cărui garderobă este sărăcăcioasă şi este, deci, obligat s-o menajeze.

— Imaginează-ţi că am descoperit într-un colţ al acesteia o anumită cantitate de rumeguş.

— Şi atunci?

— Atunci, reiese că s-a făcut oarece tâmplărie în cală, deduce Sherlock-Pinaud. Trebuie să fii totuşi de acord că acesta nu este deloc potrivit pentru o astfel de activitate.

Fosila îmi arată haina agăţată pe umeraş.

— Am luat o mostră din rumeguşul cu pricina, se află în punguţa mea cu tutun, după cum am luat şi nişte cuie strâmbe, pe care le-am găsit în acelaşi loc. Înarmat cu aceste preţioase descoperiri, îşi continuă ţapul discursul, ar trebui să' te duci ca să examinezi lada debarcată pe insulă. Dacă rumeguşul provine din lemnul lăzii şi dacă respectivele cuie se potrivesc, înseamnă că falsul ambalaj a fost construit la bord…

Trebuie să recunoaşteţi că Pinuche devine pasionant! Materia sa cenuşie e numai fosfor în stare pură.

— Secundo, examinarea sasului, nu se lasă amabilitatea personificată…

Se strâmbă de durere în clipa în care îşi aminteşte de căzătura pe care a servit-o.

— Ai idee de ce am căzut?

— Mi-ai spus-o chiar tu: ai ratat o treaptă.

— Mda, am călcat strâmb, deoarece examinam peretele sasului aflat vizavi de scară. Erau urme proaspete de zgâ-riere pe suprafaţa ruginită a metalului. Şi planşeul sasului care este mobil, dacă n-ar fi aşa, n-ar fi un sas, a fost folosit recent, fapt demonstrat de ungerea şinei pe care culisează.

Mă aplec asupra patului şi-l mângâi duios pe frunte.

— Ascultă, bătrâne, îi zic, confirmi treptat ipoteza pe care o bunghisem eu. Acum ştiu cum s-au înfăptuit atât stupefianta substituire, cât şi debarcarea „Victoriei".

Genele sale soreliene prăpădite, amărâte, jalnice şi mi-zericordioase se zbat asemenea aripilor unei păsări înnebunite de prezenţa unui motan în colivia sa.

— Adică, suspină, eşti mai tare!

— Îţi sunt superior, precizez, ar fi imoral să mi se dea, la sfârşitul fiecărei luni, un plic mai bine garnisit decât ţi. Se dă ţie, fără ca eu să mă demonstrez măcar o ţâră mai capabil decât

E un supus şi, deci, admite. Resemnarea, asta-i forţa lui Pinaud. O forţă negativă, dar care-l duce departe pe calea stoicismului. Se înclină în faţa convenienţelor, în faţa mormântului Soldatului necunoscut, precum şi în faţa şefilor săi. N-ar avea niciodată îndrăzneala să conteste valorile consacrate. Crede în justiţie, în bancnote, în fidelitatea femeilor şi în publicitatea ziarelor.

— Iată, îi explic. Cel puţin doi mateloţi de pe „Ka-vulom-Kavulos” s~unt amestecaţi în lovitură. Ei sunt cei care, la Marsilia, au săvârşit îmbarcarea „Victoriei” of Samothrace.

Locul era plin de banderole şi de drapele. În timp ce macaraua portuară ridica pachidermul, erau intonate imnurile naţionale şi se prezentau onorurile. Cei doi pezevenghi au făcut în aşa fel încât lada să nimerească în deschizătura sasului acţionat de ei şi care se află lângă deschizătura calei.

— Cele două fose sunt despărţite de cel mult trei metri. Ceremonia a captat atenţia tuturor celor de faţă. În prealabil, amicii noştri asamblaseră pereţii unei lăzi în cală, fapt ce explică urmele de tâmplărie despre care vorbeşti… O înscenare abilă! Poate cea mai abilă de când cu furtul trenului poştal englez! Particularităţile vaporului au fost exploatate în mod admirabil. „Kavulom-Kavulos” a fost ales tocmai pentru aceste particularităţi şi datorită lor a putut reuşi şi lovitura!

— Fantastic! exclamă perplex Pinuche.

— Apoi, n-au avut decât să aştepte până la Pireu unde au acţionat mecanismul sasului şi-au dat drumul „Victoriei” în portul cu pricina.

— Îi cunoşti pe cei doi tipi?

— Am datele lor. Şireţi, au făcut pe bolnavii pentru ca să fie debarcaţi la Atena. N-aveau de ce să mai piardă timpul la bord şi n-aveau niciun interes să fie de faţă în momentul descoperirii furtului.

— Ce intenţionezi să faci? mă întreabă Prăpăditul.

— Să iau legătura cu spitalul Konokos ce să dau de urmele celor doi şnapani şi apoi să alertez poliţia elenă care să investigheze în port pentru ca să afle cum şi când s-a procedat la pescuirea „Victoriei”!

Pinaud are ochii umezi. Dă din mâini ca un apucat.

— Victoria, bâiguie, Victoria, San-A., îţi aparţine deja!

Capitolul VI

. ÎN CARE, ÎNCEPE VÂNĂTOAREA DE OAMENI

Comisarul Kelecchimos e atât de prins de ceea ce-i povestesc încât a uitat să

mai aştepte ca piticul să-i traducă şi se grăbeşte să-şi dea cu părerea, să aprobe în tăcere, să respingă anumite aspecte, să dea din cap a nu sau să dea din cap a da. L-am surprins cu bicicletele călare pe nas şi n-a avut prezenţa de spirit de a şi le scoate. I-am luat maul, fără ca să-i vorbesc despre marinarii implicaţi, rezervându-mi satisfacţia de a pune mâna chiar eu, pe cei doi domini.

în pălăvrăgeala mea, îi relatez despre sas, despre cală şi ii explic modul ingenios în care „Victoria" a fost debarcată în portul Pireu.

— Sunteţi sigur de ceea ce susţineţi? întreabă la sfârşit, Kessaclu.

— Perfect sigur, iubite confrate, cu acea convingere capabilă să mute şi munţii. O mostră de rumeguş precum şi câteva cuie au demonstrat că lada ce conţinea greutatea din fontă a fost executată în interiorul vaporului.

— După părerea dumneavoastră, comandantul Kom-tulagros ar fi şi el implicat în această tărăşenie?

— Nu neapărat; sunt chiar tentat să-l consider inocent. Dimpotrivă, el însuşi înclină să creadă că mai mulţi membri ai echipajului său au dat lovitura. — – Chiar dacă „Victoria" nu mai e în portul Pireu?

— Chiar dacă nu mai e, asta nu înseamnă că nu a fost, anunţ sentenţios. V-aş fi extrem de recunoscător dacă aţi face o anchetă minuţioasă pentru a afla dacă au fost văzuţi scafandri la lucru în zonă, după escala ambarcaţiunii „Kavulom-Kavulos". Această operaţiune de dragare este imposibil să nu fi atras atenţia asupra sa deoarece a presupus o participare mecanică şi umană importantă.

Comisarul se aruncă asupra tuturor aparatelor din birou. Le împroaşcă toate ordinele de care este capabil. Este dat semnalul de începere a bătăliei.

— Tocmai am alertat brigada maritimă, mă anunţă colegul. Eu însumi mă voi ocupa de conducerea operaţiunilor. Veniţi cu mine?

Mă destind, privind pe fereastră. Noaptea a căzut fără ca să i se întâmple ceva rău; luminile strălucesc peste tot. Pe colina sa, Acropole luminat cu mult rafinament savant pare suspendat pe cerul de catifea.

— Mă veţi scuza desigur, îi spus, sunt mort de oboseală şi trebuie să-mi găsesc un hotel.

— Nu va fi nevoie, se repede, el în greceşte, vă voi re-zerca un apartament la „Baupolos", iar Kessaclu o să vă conducă acolo.

îi face un semn inteligent interpretului, pe care acesta îl interpretează aşa cum

trebuie. Strângeri de mână…

— Odihniţi-vă ca lumea, dacă se vor ivi noutăţi, vă voi comunica, îmi spune Kelecchimos.

„Baupolos Palace” este un stabiliment de primă mână, cu apă caldă, hârtie igienică satinată şi vedere asupra palatului regal. Un hamal într-o livrea albastră ca noaptea îmi cară cu greu, solemn, periuţa de dinţi, pe culoarele vătuite. Aici, mocheta este atât de groasă încât nu este întreţinută cu aspiratorul, ci cu aparatul de, tăiat iarba. Pe pereţii acoperiţi cu o catifea de mătase, atârnă câteva icoane care-l reprezintă pe sfântul Glomifugos în diferitele perioade ale vieţii sale pliduitoare. Îl vedem îngri-jindu-şi surioara, bolnavă de rujeolă, apoi, hrănind papagalul bunicii sale, luând temperatura bolnavilor, îmbucând ceva cu leproşii, respingând avansurile unei curve, spălând picioareje unei fecioare cam purii, trăgând vin la sticle în beneficiul ospiciilor, reparând bicicleta sfintei Gâdilicioasa Nespălată şi dichisindu-i jilţul Preafericitului Tulandlos IV. Ultima imagine, îl reprezintă suportând supliciile şi pronunţând ultimele sale cuvinte care au fost: „Să-i arăţi capul meu ierarhului, merită”. Pe scurt, e frumos, e măreţ, e maiestuos, e aurit, e edificator. Emoţionează, converteşte, ortodoxizează.

Odată ajuns în pătrăţelul meu, mă reped la telefon şi cer urgent un whisky dublu într-un pahar simplu. După care, mă dezbrac şi-mi ofer un duş rece ca gheaţa. Mă cremuiesc un pic ca să-mi redobândesc supleţea pielii şi nu-mi rămâne altceva decât să-mi sorb whiskyul pentru ca să mă simt nou ca scos din cutie şi gata de atac.

Decent, cu simţurile satisfăcute, deschid iarăşi. Evit ascensorul pentru a mă dedica scărilor. O mică idee nu-mi dă pace; Şi se demonstrează justă: Kessaclu stă pe hol, ascuns după o plantă ornamentală, fără să scape din ochi lifturile care urcă şi coboară alternativ şi vertical. Pot să-l ocolesc doar dacă o iau pe scări. Repede, mă întorc şi folosesc telefonul de pe culoar.

— Domnul Kessaclu care, în prezent, se află pe hol, ar putea fi chemat la cabină? întreb.

Mi se spune să nu închid. Aud un semnal. Kessaclu ţâşneşte din ascunzătoare şi galopează către fundul holului. Este momentul să acţionez. Mă reped pe scară şi, ulterior, ies în goană din hotel.

Din fericire, sunt staţionate în faţa hotelului câteva taxiuri.

Spitalul Konokos! cer.

Mă ştiţi doar. Acţionez instinctiv. Sunt un senzitiv, un impulsiv. Ghicesc ce se va

întâmpla puţin înainte ca să nu se întâmple. Eh bine, pe când mă îndreptam spre spital, ceva mi-a ciripit în bibliotecă şi am ştiut că cele două păsărele au zburat din colivie. Într-adevăr, o funcţionară de la Registratură îmi revelează în engleză deoarece în franceză nu ştie să spună decât „drugstore, water-closet, snack-bar, tea-room şi hamburger-steak" că numiţii Olim-piakokatris şi Tedonksikon au părăsit clădirea în ziua următoare internării lor acolo. Aflând ceea ce deja prevedeam, ce, r să stau de vorbă cu doctorul care i-a îngrijit. Din fericire, mai este încă în spital. Este un june intern care tocmai se deghizează în extern deoarece e în costum de oraş. Atletic şi simpatic, băiatu'. Îşi aminteşte foarte bine de marinarii de la „Kavulom-Kavulos". Un surâs ironic îi luminează chipul bronzat. Vorbeşte franţuzeşte fapt ce măre, şte şarmul său natural.

— Am avut impresia că e vorba despre doi impostori, îmi spune.

— De ce, dommule doctor?

— Faimoasele lor vărsături proveneau dintr-o ingerare masivă de ipecă. Presupun că doreau să schimbe vasul şi-au găsit acest mijloc…

Ia te uită cum se completează în mod fericit micul meu puzzle, nu-i aşa, dragii moşului San-A.? Acum, după ce v-aţi mai maturizat şi v-aţi eliberat de toate prejudecăţile, sper că vă daţi seama că distinsul comisar e genial.

îi mulţumesc doctorului şi-mii frec temporalul doar cu două degete, ca să le economisesc pe celelalte. Îmi e clar acum că va trebui să-i povestesc totul confratelui, înainte ca să-l determin să pună poliţia pe urmele marinarilor.

Ar fi prea teme, rar din partea mea să încerc să-i prind singur, în această ţară în care nu cunosc pe nimeni şi, în plus, nu ştiu nici limba.

O să i se pară bizar lui Kelecchimos faptul că întârzii atât de mult. Aş vrea dreptul, mai curând, să mănânc decât să le văd mutrele acre. Nu pot totuşi să-i evit. Am misiunea de a recupera „Victoria" şi n-am dreptul ca, din cochetărie profesională, să frânez activitatea poliţiei ele.ne. Asta-i ce-i umflă prin cap lui San-A, drăgălaşilor.

Mă simt privit din spate şi mă întorc. Observ privirile umezi ale funcţionarei de la Registratură. O amuză faptul că meditez în picioare pe ştergătorul aflat în faţa registraturii, îmi surâde, iar eu, la rândul meu, politicos, îi arăt cele treizeci şi două de lopăţele îmbrăcate în scăunele tapiţate cu email. Nu trebuie să laşi niciodată o doamnă să-ţi surâdă fără ca să-i răspunzi la fel, cu atât mai mult cu cât nu-i deloc rău fabricată această ateniană. Are corpul în formă de S, majusculă cu basculă. Îmi place.

Remarc că, de acolo, din spatele geamului unde este locul ei, poate vedea pe oricine intră în spital.

— Scuzaţi-mă, pornesc iarăşi ofensiva, dar poate i-aţi văzut plecând pe marinarii în chestiune, nu?

Îmi confirmă.

— Au plecat pe jos?

— Nu, cineva îi aştepta într-o maşină.

— Era deci ştiută ora la care vor ieşi?

— Telefonaseră puţin mai devreme.

Mă apropii de ghişeul de lemn lustruit. Surâsul meu se face din ce în ce mai învăluitor şi văd cum părul i se zbârleşte. N-aveţi idee ce efect produc asupra femeilor când le aplic dispozitivul meu de farmec, numărul 22 bis.

— Eşti frumoasă ca însăşi Grecia, îi gânguresc.

Aş fi preferat s-o duc cu zăhărelul pe franţuzeşte, unde repertoriul meu e mult mai perfecţionat. Cu toate, acestea, obţin efectele dorite. Fata, din palidă ca ceara, devine rumenă ca un bujor.

— Mulţumesc, răspunde.

Aplic doar politica „dă-mi ca să-ţi dau". Exemplu: îţi susur formule de extaz, dă-mi pontul pe care-l aştept.

— Povestiţi-mi, încântătoare doamnă…

— Ce? (în realitate, pălăvrăgeşte în englezeşte, deci, spune „what").

— Domnul care-i aştepta pe marinari…

— Era o doamnă…

— Ce spuneţi? mă aprind eu.

— Şi char una tânără… Blondă… Bine îmbrăcată… Avea şofer… Maşina ei era un Rolls…

Pufnesc în râs. Ea nu pricepe, iar eu mă reţin s-o lămuresc. Dar cum faţă de voi n-am secrete, gaşcă de destupaţi la minte ce sunteţi, am să vă împărtăşesc motivele ilarităţii mele. Mai întâi, socotesc caraghios faptul că doi simpli marinari sunt aşteptaţi de o cucoană care are în posesie un Rolls şi un şofer, iar apoi şi mai mult decât

orice, mă gândesc la emblema maşinilor Rolls-Royce şi care nu este alta decât „" Victoria din Sarr. Iothrace"! Nu este altceva decât o reproducere a acestei statui, dacă vă mai amintiţi!

încetez să mai hihăi atât şi să mă împăunez deoarece îmi dau seama că mai sunt multe de aflat.

— Vă amintiţi numărul de înmatriculare al maşinii?

— Câtuşi de puţin! protestează ea.

— Aşteptaţi o clipă, îmi spuneaţi cu puţin înainte de a părăsi spitalul, unul dintre marinari a telefonat…

— Da.

— Cui?

— Cui? Centralistei, desigur, mă informează frumoasă Elenă (care nu mă ia totuşi drept un tâmpit).

Acestea fiind spuse, îmi arată o damă grasă băgată în dosul unui geam vecin. Persoana cu pricina are pe cap căşti de ascultat şi bagă fişe roşii în găuri negre.

Mă aplec spre nostima mea interlocutoare.

— Dacă-mi obţii numărul pe care l-a cerut marinarul, comoara mea, îţi ofer o cină elegantă la sfârşitul programului…

Dintr-o dată, rumeneala de bujor se transformă în tr-o albeaţă de perete.

— Sunt logodită, obiectează.

De fapt, răspunsul nu este o obiecţie decât pentru ea. In niciun caz, n-ar constitui o obiecţie pentru mine.

— Urmează să vină să te ia?

— Îşi face serviciul militar.

— Dacă îmi arăţi scrisorile lui, ţi-aş putea analiza grafologic caracterul şi asta ar ptuea să-ţi fie util.

Pe loc, albul devine roz.

— O să încerc totuşi să vă fac rost de această informaţie.

Trece în celălalt acvariu, în care doamna cu cască continuă să branşeze voci la trompele lui Eustachio. O văd cum parlamentează pe gingaşa don'şoară. În plan general, ea' e tot ce nu-i rău, prea rău şi, în plus, tot ce e destul de, bun!

Volumul este distribuit mai ales în părţile voluminoase, iar bazinul mistifică bazinul Aquitaniei. Capul nu e deplorabil, nicidecum. Brună, bronzată, privirea limpede, gura bine conturată… E totuşi caraghioasă viaţa. Uitaţi-vă la mine cum stau armionios şi toate celelalte. Şi totuşi? La urma-urmei, ce e o mutră? Doi ochi gelatinoşi! Două nări, o gură; altfel spus, găuri, nimic altceva!

în concluzie, oamenii îşi consacră viaţa găurilor. În timpul existenţei, gravităm în jurul orificiilor mai mult sau mai puţin curate. E impotentizant să gândeşti în detaliu astfel de lucruri.

Eh bine, cele două fete discută… Dar aveţi puţintică răbdare, vreau să vă mai spun ceva. Ştiţi bine că-mi place să vă împărtăşesc ideile care mă preocupă. Mă apucă uneori în timpul zilei. Sunt pe cale să mă adresez contemporanilor mei (foarte con şi foarte temporani), şi, brusc, îmi zic: „Ar trebui să le vorbesc de asta şi de ailaltă tovarăşilor mei de lectură. Ar trebui să-i fac să remarce trucul cutare sau cutare, precum şi să medităm împreună asupra unui asemenea subiect… Ah, mă apucă iar, aş vrea să vă vorbesc despre Noul Val şi despre mişcarea Ye.Ye. Trei cuvinte, doar pentru a spune… îmi amintesc, la plecare, cum au fost salutaţi tinereii acestor mişcări. Ridicaţi pe scut, în masă! Au arătat că sunt daţi dracului! Negau evidenţa! Este maniera struţească de a conjura pericolul. Depuneau mărturie despre modul în care această masă de inşi minori urma să distrugă cinema-ul şi music-hall-ul.

Regizorii adulţi îşi ridicau umerii neputincioşi şi vânzătorii de siropuri răsuflate îşi ridicau neputincios umerii neputincioşi. Tinereţea cea turbulentă urma să calce totul în picioare, să dezguste publicul, să ruineze magnaţii, să slăbească însăşi Franţa!

Aceşti puşti neobrăzaţi nu erau altceva decât nişte excremente care nu se căiau de nimic. Nişte pustule! Nişte excrescenţe demne de a fi ablaţionate? Să fie băgaţi la puşcărie până când mătură pământul cu barba. Să le fie luate electronicele din mână, aşa cum este luată cutia de chibrituri din mâna copiilor prea neastâmpăraţi. Să fie luate măsuri de salubritate publică! Asta cerea opoziţia? Asta reclama! Asta implora din partea guvernului! Asta voiau pompieriştii şi demnitarii cu maşini ultimul tip. Asta era pe buzele tuturor celor mari! Dar Noul Val a continuat să-şi vadă de treabă, ca şi mişcarea Yeye, dealtfel. Şi timpul a trecut. Şi acum, pontifii suverani au devenit suverani poncifi!

Filmele lor seamănă cu redingotele, iar cântecele lor seamănă cu melodiile lui Pierre Dupont! Nu se prinseseră că era ireversibilă ascensiunea sugacilor. Tinerii i-au tocat urgent pe cei vâstnici! Acum nu se mai supără nimeni în legătură cu Noul Val. Godard, Truffaut, Resnais, Enrico nu mai pot fi negaţi. Iar detronaţii mor de oftică, în faţa microfoanelor lor debranşate, văzând cum Yeye-iştii fac săli pline de

Olympia şi cum au făcut din înregistrarea de discuri, a doua industrie franceză. Bravo lor i Nu ai voie să te închizi într-o generaţie ca într-un buncăr. Altfel, s-ar putea să te trezeşti strivit între două generaţii. Bravo, tinerilor! Ah, frumosul torent impetuos! E minunat cum desţelenesc ogorul pietrificat al politicii cu idei noi, cu forţe noi, cu o întreagă forţă a noului. Terminat!

Centralista răsfoieşte un caiet cu muchie spiralată, metalică.

E plină de bunăvoinţă, mustăcioasa. O privire asupra lui San-Antonio a fost suficientă pentru ca zelul să i se declanşeze.

îşi umezeşte indexul, întoarce paginile, examinează notiţelie. O văd cum îşi dă cu părerea. Mâzgăleşte ceva pe o bucată de hârtie. Dulcea mea funcţionară de la Registratură se întoarce scânteietoare ca o stea.

— Am găsit, îmi spune. Iată!

Luând hârtiuţa pe care mi-a dat-o îi prind şi mânuţa.

— Ai câştigat, frumoasă zână, îi spun. Iţi datorez o cină. La ce oră termini programul?

— La miezul nopţii, îmi dezvăluie.

— Atunci, îmi voi permite să vin să te iau!

— Nu aici, trebuie să trec pe-acasă ca să mă schimb.

— Unde ar fi mai bine să ne întâlnim?

— La restaurant.

— Alege locul, pot cheltui o avere cu tine.

— Cunoaşteţi „Plaka”?

— E un prieten? Asta o face să rădă.

— E un cartier din Atena. Asemănător cu Montmar-tre. Există un restaurant care se numeşte „Bodaninos”, cunoscut de toţi şoferii de taxi. Ne întâlnim acolo, la ora unu dimineaţă.

Am impresia că a ascuns amintirea logodnicului într-un buzunăraş al slipului, iubiţica asta, voi nu?

— Pe curând, îngeraşule, înregistrează tot, aşteptând ca eu să te înregistrez.

Capitolul VII

IN CARE VÂNĂTOAREA DE OAMENI DEVINE HĂITUIREA UNEI FEMEI

Părăsind spitalul, îmi spun că am omis s-o întreb care-i este prenumele. Îmi promit să umplu această lacună, mai târziu.

Intru într-o bodegă ca să beau un gât de vin alb. Mi s-a vorbit mult despre el. Il găsesc atât de scârbos încât îl sfătuiesc pe barman să şi-l bage undeva. Mă arunc asupra cărţii de telefoane. Adapă mai puţin, dar e şi mai puţin greţoasă. Pornind de la numărul dat de centralistă, îmi este relativ uşor să aflu numele şi adresa abonatului respectiv. La Atena, la San-Francisco, chiar şi în Patagonia, procedeul rămâne acelaşi. Obţin următorul pont: abonatul este Dimitro Polis, 41, Piaţa Regelui Krados I.

O rablă mă duce până acolo. Adresa se află chiar în cartierul rezidenţial. Ceasul meu de mână îmi semnalează ora zece, iar locul este foarte liniştit. De-abia dacă pot fi auzite ecourile atenuate ale emisiunii lui Guy Luxor, „Inter-Ruine". Vile înconjurate de grădini greceşti se succed în jurul palatului regelui Kredos întâiul.

Este înţesat de ambasade într-un colţ şi de îmbrăţişări pe sub palmierii locului deoarece amorezii se-mperechează cu plăcere în acest loc discret.

Numărul 41 se află exact acolo unde trebuie să fie, adică exact între 40 şi 42 (fetiţă). Numărul delimitează o construcţie în stil bizantino-helicoidală cu aporturi oriental-terope. Este imensă, cu coloane, din ipsos, dotată cu un peron dublu şi cu o fântână. La urechile mele ajunge rumoarea conversaţiei şi observ că un şir de maşini sunt parcate de-a lungul aleii. Trebuie că e o recepţie la creşa cetăţeanului Dimitrio Polis. Efectiv, în spatele draperiilor, mişună tot felul de umbre.

Dar mă ştiţi! Nu sunt eu genul de amărăştean care să se perpelească fără a putea lua o hotărâre.

Cu un gest sec, îmi reajustez nodul de la cravată şi trec de grilaj cu atât mai multă uşurinţă, cu cât poarta se deschide singură. Cu un pas, vioi, parcurg peronul. Deliberat şi cu ajutorul propriului meu index, apăs pe butonul soneriei. N-aud sunetul soneriei, dar, totuşi, funcţionează undeva în profunzimea unui birou deoarece, în scurtă vreme, şi-a făcut apariţia un chelner-pinguin. Un biet demonetizat, cu o coamă de laţe albe, o proteză care-i face figuri şi mănuşi glacé. Mă cântăreşte cu un ochi viligent.

— Eu sunt, îi spun sperând că nu vorbeşte franţuzeşte.

Habar n-are de limbă mea maternă, crede că tocmai mi-am declinat identitatea, se înclină şi mă introduce (E grec, să nu uităm.) într-un salon la fel de vast ca şi expoziţiile de la Versailles.

E oarecare fast, credeţi-mă. Domnii sunt în smoking, iar gagicile sunt acoperite mai mult cu bijuterii decât cu veşminte. Aceşti oameni prezentabili sunt repartizaţi în mici grupuri ce flecăresc. Puriii stau tolăniţi pe canapele, tinerii se hârjonesc şi diverşi devorează bufetul. Câteva priviri iscoditoare mă defrişează, dar, în ansamblu, trec mai curând neobservat. Pare o reuniune a snobăriei ateniene. Tipii ăştia par genul care le comunică similarilor, în clipa în care un intrus îşi face apariţia: „Nu e din clasa noastră, dragă".

încep să dau târcoale bufetului ca să şterg amintirea vinului prost de mai devreme. Nu-mi place să-mi simt bolta palatină cuprinsă de arşiţă. Îi arăt barmanului o sticlă de whisky şi îi fac semn să-mi servească porţia pentru adulţi. Cu paharul în mână, încep să mă plimb prin salon. E uluitoare uşurinţa cu care te poţi prezenta celor din high-life. Cu cât sunt mai bogaţi, cu atât sunt, mai dezinvolţi. E dificil să te prezinţi celor săraci. Ăştia deschid uşa cum parcimonie, fără a scoate lanţul de siguranţă. Cele două camere pe care le au, şi le apără cu feriocitate, ca pe un bastion, ori de câte ori vine cineva să le ceară cu împrumut almanahul, sau ochelarii bunicului… N-au încredere, bieţii de ei. Au fost prea exploataţi, prea înşelaţi, se tem.

în high life, totul e prea mare, prea numeros şi prea politicos pentru ca să nu ai acces. Un chip nou, se consideră imediat că aparţine cuiva din aceeaşi reţea. Ştiu tipi care nu se hrănesc decât la cocktail-uri şi recepţii pe la adresele stilate. E suficient să ştii cum să te ţii, să ai haine adecvate şi gesturi graţioase. Niciodată gesturi abrupte în high life, amintiţi-vă de asta.

Deodată, urechile mele tresar la auzul limbii franceze, folosită într-un colţ, lângă pian. Acolo, o pereche de decrepite guşate bârfesc recepţia: două puicuţe în dantele, cu bijuterii şi cu plete de culoarea oţelului suedez. Una vorbeşte franţuzeşte cu accentul Europei centrale, iar cealaltă, cu accentul secolului şaisprezece.

— Foarte costisitorrrr, afirmă balcanica, bufetul este somptuos, dar caviarul nu-i iranian!

— Mă mir din partea lui Dimitro, îi răspunde cealaltă, în general, el oganizează bine lucrurile!

Cu siguranţă, a fost tras pe sfoară de maestrul de ceremonii!

— Nu se mai găsesc servitori adevăraţi, mă lamentez, avansând cu îndrăzneală către cele două eminente pesoane. E o profesiune care se pierde. Şi, în acelaşi timp, cât e de frumoasă! Ce emoţionant e să serveşti la oamenii de bună calitate! Să le goleşti scrumierele, să le ştergi de praf vitrinele, să le schimbi cearşafurile, să le speli vasele!

Doamnele mă privesc, mă ascultă şi mă aprobă.

— Scuzaţi-mă, mimez confuzia, am uitat să mă prezint: vicontele Arebour de la Fusee-Hatlas.

Babele sunt fericite de faptul că facem cunoştinţă. De regulă, bătrânele sunt placide. Însă, imediat ce o persoană se interesează de ele, iată-le dintr-o dată pline de efuziune. In mai puţin timp decât i-ar trebui unei lămâi coapte să devină o citronadă, sunt cernut, asaltat, acapart, aglomerat, anexat, redus, cucerit. Să le fac pe cele două seringi să dea pe afară nu-i decât un joc de copii. E lesne să intru în vorbă cu fetiţele astea matusalemice. Nu e nevoie decât de-o vorbă bine plasată, chiar numai de o sprânceană ridicată, pentru a face slalom în flecăreala lor magică. În decurs de zece minute, ştiu atâtea lucruri despre Dimitro Polis că mi-ar trebui volume ca să vi le povestesc. Dar concizia fiind pentru stilul meu ceea ce e o linie dreaptă pentru două puncte, vă rezum istoria în doi timp şi trei mişcări.

Trebuie să ştiţi mai întâi că Dimitro Polis este moşul uriaş cu plete albe pe care-l vedeţi acolo jos, între cravata sa şi şemineu. Seamănă cu Frangois Mauriac, mai tânăr şi mai puţin gaullist. Are tenul gălbui, ochiul inteligent (şi celălalt ochi), dantura în întregime de mână, mărul lui Adam mult în afară (Ai zice că a înghiţit un pachet de cărţi de joc.) şi stima prietenilor săi. Este un vechi diplomat, retras din cercurile de afaceri externe.

Este legat de familia regală greacă printr-un prieten al tatălui său şi posedă o avere atât de mare, -încât pentru a o număra i-ar mai trebui încă o sută trei ani de viaţă ceea ce pare destul de improbabil.

Trăieşte alături de nepoţica sa, Alexandra, o puştoaică de douăzeci şi doi de ani şi şase luni, ai cărei părinţi au pierit într-un acident de vibro-masaj (contact greşit când aparatul era dat la maximum) când era încă un bebeluş. Puştoaica despre care vă vorbesc este cea care stă în picioare în dreptul ferestrei; aplecându-vă puţin, puteţi s-o vedeţi cu uşurinţă: nu roşcata, blonda cu o aluniţă în colţul buzelor şi cu gene lungi şi întoarse. După spusele băbătiilor, ar avea o reputaţie de târfă, care, pe mine unul, nu e în stare să mă impresioneze. Aşa-i tineretul! înainte, fetele care se măritau dezonorate, constituiau un adevărat stigmat pentru o familie. Aruncau asupra familiei proprii o ruşine teribilă. Acum, totul s-a schimbat şi, dimpotrivă, cea care se mărită cu sigiliul la locul său, trece drept o ruşine.

Le arunc un compliment amabil celor două băbuţe, ceva la modul „ce păcat că nu m-am născut în secolul trecut, ce frumoase trebuie că eraţi acum optzeci şi patru de ani!" şi, luându-mă de mână, mă invit la plimbare pe traseul lui miss Alexandra.

Puştoaica asta, pe măsură ce te apropii de ea îţi dă tot mai mult senzaţia că-l are pe vino-ncoace. Probabil că sexul a devenit tehnicolor, având în vedere transformarea canoanelor de frumuseţe. Odinioară, frumoasele erau considerate ca atare dar numai dacă aveau pielea albă şi flotori umflaţi cu gaz lampant. Acum, moda cere ca pielea. Să fie asemenea unei nuci lustruite şi ca pieptul să nu depăşească un anume calibru. Glandele se atrofiază, băieţi.

Se îmbulzesc hormonii. Copchiii sunt îndopaţi cu prea multe vitamine şi cu prea

puţină slănină afumată. Morcovul ras decimează tabăra femelelor. De când fătuţele îşi expun sânii la orice festivitate şi de când se bikinizează excesiv pe plaje, grija lor numărul unu e să prezinte poporului un arsenal rezonabil.

Despuiatul nu mai reprezintă o surpriză. Care tânăr soţ al zilelor noastre nu şi-a văzut aleasa în pielea goală înainte de luna de miere? Babacii noştri mureau de emoţie în noaptea nunţii. Desfacerea ambalajului era angoasantă. De fapt, nici nu ştiau prea bine ce se afla sub toate jupoanele şi dantelele. Era ca un bilet de loterie… Trebuia să te zbaţi, nu glumă, ca să dobândeşti pacea adâncurilor. Trebuia să învingi dantelele, nasturii, agrafele, acele, balenele… Ţi se cam urca la cap de atâta aşteptare! în timp ce acum, hop aşa! Două apăsări şi cincisprezece centimetri de fermoar şi, iată, vă aflaţi în plină acţiune. O nevastă se dezbracă la fel de rapid ca şi o vedetă între două scene.

Tot meditând astfel, mă apropii de Alexandra. Are un surâs făcut să te ţină la distanţă. Simţi că ai putea dărâma munţii pentru ea.

Pălăvrăgeşte cu o amică. Mă opresc (pe mine însumi) şi îi lansez o serie de zâmbete care mai de care mai încărcate de mesaje şi care, până la urmă, reuşesc să-i capteze atenţia.

— Îmi permiteţi să mă prezint, domnişoară Alexandra? îi murmur.

E toată numai urechi. N-aş vrea să-mi dau prea multe aere şi nici să mă îmbăt cu apă rece, dar am brusc impresia clară că sunt genul ei (sperând să fiu ginerele tatălui ei).

— Antoine Abour, improvizez, sunt nepotul în contumacie al prinţesei Chmirnoff… Tuşica n-a putut să onoreze amabila invitaţie a distinsului dumneavoastră tată deoarece tocmai a fost operată. I s-a extirpat inima şi s-a profitat de conjunctură pentru ca să i se ablatizeze şi ficatul; însă, m-a însărcinat s-o reprezint.

— O reprezentanţi foarte bine, şopteşte adorabila Alexandra.

Privirea îi străluceşte de neruşinare. Dacă dăm un pic la o parte irisul, îi putem citi în pupilă chestii atât de imposibil de povestit încât eu însumi mă trag de mânecă în legătură cu detalierea lor aici.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, îi spun. Şi mi-aş fi dat cele două braţe pentru a vă cunoaşte dacă mi s-ar fi garantat că-mi vor mai fi de vreun folos după ce ne-am fi cunoscut.

Asta o amuză atât de tare încât îşi îndepărtează prietena pentru ca să ne cunoaştem mai bine.

— Sunteţi francez? mă întreabă.

— Într-atât încât nici nu puteţi să vă daţi seama, declar. Dacă aveţi puţin timp după petrecere, aş putea să vă aranjez o vizită în pedigriul meu.

— Da ştiu că nu vă pierdeţi timpul, apreciază încântătoarea copilă.

— Trăim în epoca spaţialului, îi spun. Cumpăneşte, mă examinează… Profit pentru ca s-o bombardez telepatic.

— Se va termina târziu, obiectează.

— Târziu în noapte, ceea ce înseamnă, dimineaţa devreme. O zi poate fi începută şi mai rău decât atât, nu-i aşa? îmi permiteţi să vă aştep în zori?

— Nu, spuneţi-mi mai bine unde vă pot eu întâlni! Eh, băieţi, încep să le cred pe cele două antichităţi care-mi spuneau mai devreme (fapt ce m-a iritat) că Alexandra nu plătea niciodată excedente de bagaj pentru virtute când lua avionul.

— Sunt cazat la „Baupolos Palace", camera 69, n-aveţi cum să vă înşelaţi.

Privirea sa umedă îmi săgetează calota glaciară.

— De acord, voi trece să vă salut. Dar nu plecaţi imediat?

Tocmai arunc o privire la ceas. Nu trebuie să uit de faptul că am un rendez-vous cu mica funcţionară de la registratură.

— Sunt obligat să mă retrag, mă lamentez, este ora la care tebuie să-i duc mătuşii ceaiul său de tei şi izmă.

Ii arunc o privire care o pârjoleşte. ••

— e curând, Alexandra.

îndrăzneţ, nu? Micul sfărâmător-de-inimi din Atena, iubitul vostru San-A, puicuţelor. Dar nu fiţi geloase. Nu uitaţi că sunt în misiune. Inima mea şi toate celelalte accesorii sunt ale voastre. Trebuie, totuşi, să recunoaşteţi că e o treabă rapidă! în mai puţin de un sfert de oră, am intrat în această casă, am aflat care-i viaţa locatarilor şi-am obţinut şi o întâlnire din partea domnişoarei. Îmi permit chiar să-i spun pe numele mic. Nu se poate mai repede de atât şi tocmai d-aia, să nu mai pierdem niciun moment. Dispar cu sentimentul datoriei împlinite.

Pe când mă îndepărtez, cuget un pic asupra întregii afaceri. Nu cred că domnul Polis e amestecat în furt. Acest bătrân bogat, demn, onorat, adulat, acidulat, medaliat, diabetic şi bunic; acest vechi diplomat; acest membru al nobilimii ateniene;

ce legătură poate avea cu marinarii care au şutit „Victoria”?

Şi iubita lui nepoată, frumoasă, adorată, rasată, elegantă, instruită şi ortodoxă, pen’ce să-i aştepte pe cei doi şnapani la ieşirea din spital? Căci n-am nicio îndoială că ea e fata din Rolls, care îi aştepta pe Tedonksikon şi Olim-piakokatris, în faţa spitalului Konokos.

Atunci? Ce să deduc? Ce să concluzionez? Că Dimi-tro Polis a şutit „Victoria din Samothrace” ca să-şi decoreze salonul? Sau că a vrut să redea această statuie pământului care a văzut-o născându-se? La prima vedere, ar putea părea o nebunie, dar pe mine unul, nimic nu mă mai miră.

Totul este posobil în această lume şi nu-i decât un singur lucru cae să fie cu adevărat neverosimil: neverosimili-tatea însăşi!

Capitolul VIII

ÎN CARE, PETREC O NOAPTE AŞA CUM VĂ DORESC ŞI VOUA SA AVEŢI PARTE DE O ZI!

Avea dreptate puştoaica de la spital: Plaka seamănă teribil cu Montmartre. N-aş vrea să vă lichidez iluziile patriotarde, dar aş zice că e chiar mult mai pitoresc. Mici străzi înguste, mărginite de restaurante bântuite de muzicieni… Ghirlande de lumini, negustori care laudă deliciile tavernelor pentru care racolează publicul amator… Boscheţi în care strălucesc proiectoare multicolore. Şi mult norod pe străduţe. Mişună. Ador când bipezii colcăie în jurul meu. Oamenii, iată, rămân subiectul interesant al acestei planete. Marele Canion din Colorado, ori cascada Zambezi au faţă, desigur, dar nu evoluează. Tot ce face natura, într-un anume sens, este să erodeze. În timp ce omul încearcă să urce în susul curentului şi chiar şi reuşeşte într-o anume măsură, într-un hârb de trăsură.

„Bodaninos” are particularitatea de a fi situat în vârful unui imobil, pe un acoperiş terasat, mărginit de plante exotice. Tot felul de muzici, care mai de care, chitarizează. Violonizează, flautizează. Luminile sunt suave şi satinate. Chelnerii poartă haine albastru deschis, iar mesele sunt separate unele de altele prin râuri de verdeaţă.

De pe acest acoperiş, poate fi admirată toată panorama oraşului şi poate fi văzut Acropole, strălucind pe colina sa. Sunet şi lumină! Este luminat ca o vitrină; intensitatea luminii urcă progresiv şi ilustrul Partenon sclipeşte o clipă. Apoi, se stinge lent, până când dispare în noaptea catifelată.

Dau o raită prin grădina suspendată. Graţioasa mamă a răniţilor n-a sosit încă. Un majordom plin de epoleţi mă atacă în franţuzeşte. S-a prins pe loc că vin din dulcea Franţă. Probabil că port umbra Turnului Eiffel pe frunte! îmi propune o masă chiar la marginea terasei şi-i comand o băutură dublă ca să-mi treacă mai uşor timpul. Aşteptarea mea e scurtă deoarece miss Birou-de-înregistrări îşi face apariţia

curând. Şi, credeţi-mă, bandă de fraieri, dar cuvântul nu-i suficient de tare, gagica poartă o rochie albă, cu auriu în jurul gâtului. Machiajul este în nuanţe de ocru şi este coafată ca o sirenă. Are mersul legănat, element important în cazul femeilor chiar în situaţia în care urmează să treacă la poziţia orizontală şi miroase bine. Se întâmplă rar ca o fată de condiţie modestă să se parfumeze corect. În general, la noi în orice caz, proletarele se parfumează cu apă de colonie din bazar. Aşa ceva violentează simţul olfactiv. Prefer un miros cu adevărat urât celui de parfum ieftin. Dacă mă faceţi snob pentru asta, n-am să recunosc. N-am nicio vină dacă mirosul de sărăcie mă face impotent. Probabil, e o chestiune hepatică. Le dau un sfat preţios tuturor damelor: când nu-şi pot permite să-şi cumpere acele minuscule flacoane care costă atât de scump, să utilizeze o apă de toaletă bună, chiar doar un săpun de marcă, va fi suficient ca să mă dea gata. Voi fi vrăjit.

— Ştii, suprema mea frumuseţe, că nu-ţi ştiu numele, îi bâigui molatec în ureche, făcând-o să se aşeze în dreapta mea, eu luând loc în stânga ei.

— Mă numesc Alexandra, îmi spune.

Mi s-a pus un nod în gât, sunt redus la tăcere. Îmi cad în braţe, în mai puţin de o plombă, două frumuseţi ateniene şi, culmea, ambele se numesc Alexandra. Mulţi ar putea să creadă că-i doar o poveste de adormit copiii, nu-i aşa? Un adevărat triumf!

— Delicios prenume, croatizez (dată fiind poziţia mea geografică).

Ne alegem din meniu tot ce e mai bun şi încep să-mi bat capul despre modul în care ar trebui să acţionez în cazul Alexandra I, în aşa fel încât să n-o ratez nici pe Alexandra II. Ce vreţi, fraţilor, lupta contra cronometru. Este modul meu de a acţiona ca să dobândesc trofeul Ba-racchi. Mă apuc să fac un calcul rapid. E ora unu. Pe la două, vom fi terminat de înfulecat. La ora două şi jumătate, vom fi la hotelul meu. O oră ne ajunge ca să ne hâr-jon în slujba Franţei, o să-mi mai trebuiască o jumătate de oră ca s-o conduc la ea acasă, cu taxiul şi, uite aşa, una peste alta, o să se facă patru, exact când va sosi micuţa Polis. Sunteţi de acord, sper, că nu şomez!

— Pari visător, remarcă ea.

— Mă gândeam la tine, Alexandra. Încerc să definesc de ce natură este tulburarea infinită care mă încearcă în preajma ta…

Mă bate uşurel pe mână. ’

— Nu trebuie să-mi faci curte, Antoine, îmi reproşează, aminteşte-ţi că sunt logodită.

Mititica începe să-mi producă pitici pe creier cu militarul ei.

— Ascultă, Alexandra, o adorm eu, în lumea asta meschină, contează un singur

lucru: prezentul. In acest moment, amicul tău e pe cale să tragă un pui de somn în cazarma mohorâtă şi nu cere nimănui nimic.

— Tocmai asta e, are încredere în mine! se aprinde ea.

— Tu ai spus-o, frumoaso. Are încredere în tine, este singurul lucru care are importanţă. De ce este posibilă existenţa băncilor? Deoarece clienţii lor au încredere în ele. Dacă ar lua paraiul şi-ar şterge putina toţi în acelaşi timp, băncile ar face bancrută. Acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul femeilor: nu-şi pot permite nici evaziuni decât doar dacă logodnicul sau soţul le acordă încrederea. Dacă băieţii în cauză au îndoieli, femeia trebuie să le risipească, dar numai în cazul acela, mă înţelegi?

Se benoclează la mine apoi, deodată, izbucneşte în râs. Are dinţii albi, respiraţia proaspătă, aspiraţia proaspătă, inspiraţia proaspătă.

— Nu mai râde aşa, din toată inima, o implor, am chef să-ţi savurez surâsul.

Se străduie să-şi confecţioneze o mutră acră, riscând să-şi strice fardul, dar nu reuşeşte să redevină serioasă.

Ospătarul ospătează. Cântăreţii cântă. Interpretează copiii din Pireu (copiii crescând între timp). Noaptea e blândă ca un cuibuşur. In petto, pentru a nu face zgomot, mă' întreb dacă a reuşit colegul meu să recupereze „Victoria din Samothrace" din apele pline de păcură ale acestui faimos Pireu. Ideea asta mă munceşte într-atât încât nu mă mai pot lupta împotriva nehotărârii şi mă decid să telefonez. Puştoaica mă scuză şi părăsec masa pentru a merge în interiorul restaurantului. Sun la poliţia ateniană, dar mi se răspunde că amicul Kelecchimos, comisarul, a plecat să se culce. Insist să mi se dea numărul său cu o asemenea vigoare încât n-au încotro şi mi-l dau.

Vocea sa morocănoasă îmi fonfăie în urechi cuvinte de neînţeles.

— Aici e San-Antonio, îi spun, veţi fi obligat să-mi răspundeţi în franceză deoarece l-am lăsat pe interpret într-un sertar de la hotel. Unde aţi ajuns cu investigaţiile?

Ezită, dar se hotărăşte până la urmă să vorbească. Oricum, franzuţeasca nu-i punctul său forte.

— N-am descoperit nimic! îmi spune.

— Aţi găsit locul exact în care a făcut escală „Kavu-lom-Kavulos"?

— Da, l-am găsit. Scafandrii au şi făcut cercetări. Dar, nimic, niente, nada!

— Înseamnă că deja au ridicat „pachetul”!

— Conform investigaţiilor mele, nu!

— Adică?

— In urma întrebărilor, se pare că nimeni n-a pescuit în port, pentru ladă.

— Dar, noaptea!

— Lume permanentă. Ca să urci o asemenea greutate, trebuie scafandru, macara, camion, înţelegeţi?

— Perfect, noapte bună! „Victoria” se află, poate, sub vapor.

— Pornit deja căutările.

— Perfect, noapte bună!

închid. Hotărât lucru, chestia e albastră. Credeam orbeşte în faptul că, în cazul în care „Victoria” n-a fost scoasă din apele portului, cel puţin vom afla că ea se află acolo… Ce-i de făcut?

Mă întorc la masă. Fascinat de frumuseţea locului, rămân locului. Alte restaurante suspendate ne înconjoară, la nivele diferite, asemănătoare unor insule luminoase şi, în momentul în care tace orchestra noastră, se fac auzite altele.

Astfel, fondul sonor ambiguu învăluie în catifele magica noastră.

Ispita este atât de puternică, încât mă sprijin de balustradă pentru a savura. Colţişoarele şi clipele de o asemenea factură se degustă cu linguriţa, nu-i aşa? Trag aerul în piept. Suava muzică şi mirosul sulfuros al portului reprezintă o combinaţie care ţi se urcă la cap.

In momentul în care vreau să mă sustrag abandonului, atenţia îmi este atrasă de ceva bizar şi indefinit. Acel ceva se află pe acoperişul vecin aflat la nivelul terasei noastre. Este ascuns în spatele unui coş. Şi, fac pariu cu voi pe o gură de aer contra o gură de aer infect pe care-l respiraţi cu atâta abnegaţie, că acel ceva despre care vă vorbesc e un om.

Ceea ce mi-a reţinut privirea este doar o reflectare a lunii pe o suprafaţă sclipitoare. Holbându-mă mai" atent, sesisez că tipul este pe cale tocmai să-şi pună pe umăr o armă cu lunetă. Şi ceea ce-mi străfulgera prin bibilică e că amintita puşcă e îndreptată exact asupra mea, fiu unic şi preferat al lui Felicie. Nedorind ca aceasta

din urmă să sufere, mă frâng în două pentru a mă pune la adăpost lângă balustradă. In clipa în care fac asta, în pofida amestecului sonor care mă înconjoară, aud, totuşi, în chiar momentul plonjonului, zgomotul sec al unei explozii. Este prelungit de sunetul de porţelan spart. Glonţul pe care nu l-am interceptat a lovit în plin o supieră fumegândă şi flăcăul n-a avut încotro şi-a scăpat din mâini întreg pla-pe care o ducea un piccolo, pe o tavă. Supiera a explodat toul cu toate farfuriile pe el.

Şi, uite-aşa, copii, ne reîmbarcăm, cu toate pânzele sus l Palpit de emoţie! Superiorul ierarhic îl ceartă pe puşti care protestează. Dar nu-i sunt ascultate nici doleanţele, nici condoleanţele. Este pălmuit, este evacuat, este blamat. Mă repun pe picioare şi mă îndrept în direcţia acoperişului. Trăgătorul a dispărut. Nu merită osteneala să mă iau după el; până ies din restaurant şi până străbat toată ţesătura de străduţe, practic, tipul va fi demult în căscioara lui, cu andrelele în mână.

Tulburat, mă întorc la Alexandra a II-a.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Doar un piccolo neîndemânatic, frumoaso, se-ntâm-plă şi la case mai mari.

Ceea ce-mi sâcâie sâcâitul, după cum spunea Chalia-pine, e faptul că am fost identificat şi urmărit, fără ca să-mi dau măcar seama. Pentru un puişor care-şi face din instinct o a doua natură, nu e prea măreţ un astfel de lucru… Căzusem în reverie fără să-mi pese de nimic şi un tip mă ochea cu o armă cu lunetă, hotărât să mă lichideze, în orice caz, dacă anumite forţe s-au decis să mă elimine din peisaj e doar din cauza faptului că sunt socotit incomod. Şi dacă sunt considerat incomod, înseamnă că mă aflu foarte aproape, „foc-foc”, aşa-i?

Intenţionez să-mi conduc cocheta, înainte ca să am timp să pregătesc terenul, căci San-A., ştiţi bine ce reputaţie are, frumoaselor; doar nu credeţi c-o s-o neglijez pe puicuţa de la spital doar pentru că un necunoscut al cărui nume se scrie cu un semn interogativ-majusculat a vrut să-mi facă figura pe care i-au făcut-o alţii regretatului preşedinte Kennedy. Dimpotrivă, tipul ăsta de ceremonie îmi dă fiori de emoţie pe şira spinării. Centrii nervoşi îmi patinează.

Pe când părăsim „Bodaninos”, micuţa mă ia, graţios, de-o aripă. Intenţionez să opresc un taxi deoarece n-am chef să orbecăi pe străduţele din „Plaka”, ştiind că un celebru necunoscut n-are alt gând mai preţios decât acela de a-mi găuri scăfârlia.

Ar fi un joc de copii pentru un nefericit să-mi bage un cuţit în coaste, după care, să dispară.

— Încotro? întreabă Alexandra a Il-a odată instalată în maşină.

— Să bem ceva la hotelul meu, îi spun aşa, în trecere, de parcă ar fi vorba despre treaba cea mai banală.

— Oh, nu, protestează juvenila, dac-ar afla logodnicul meu…

— Dac-ar afla una ca asta, ar fi confirmarea faptului că are calităţi telepatice, fapt ce i-ar marca în mod fericit întreaga existenţă. Dealtfel, „Baupolos" este un hotel select.

Asta o descumpăneşte.

— „Baupolos"! miorlăie ea, n-am intrat niciodată acolo.

— Doar n-o să laşi să-ţi scape o ocazie ca asta! Cele mai multe fete serioase cedează împinse de o anume curiozitate pe care o au vizavi de lux. Onestele proletare nu pot rezista în faţa atracţiei exercitate de o maşinuţă frumuşică şi de un restaurant la modă. N-o să se pună problema responsabilităţii sau mai ştiu eu ce.

Un sfert de oră mai târziu, împing păsărică de companie în holul marmorat al palatului meu. Kessaclu moţăie în spatele unui filodendron. Ar trebui să consulte un orelist deoarece doarme cu gura căscată.

Mă îndrept către ascensor, ţinând-o de braţ pe Alexandra.

Marmura, plantele verzi decorative, covoarele, acajuul, tablourile, toate îi dau ameţeală. Şi mărimea locului are acelaşi efect asupra ei. Totuşi, ţine Acropole de mână, draga de ea. Unul dintre cele mai prestigioase monumente in the world! Burighiţi ironia lucrurilor: un hotel este cel ce-i dă crampe de emoţie. Civilizaţia greacă, mitologia, în frunte cu Zeus şi cu ai săi camarazi şeizori, o lasă rece pe Alexandra. Arhitectura de dinainte de Iisus Hristos, o trece complet cu vederea, în schimb, arhitectura Hilton îi captează întreaga atenţie, închid uşa camerei.

— Un deget de whisky, mica mea zână?

— Oh nu, e prea tare…

— O să te ajut!

Se prăbuşeşte pe o canapea, ca o canapea într-o canapea.

După ce aranjez luminile, mă aşez alături. Aţi observat, la cinema, luminile sunt chestiunea esenţială. Dacă e prea multă lumină, se pierde intimitatea. Momentele

delicate nu trebuie niciodată supraexpuse. Aprind lumina în baie pentru a folosi o sursă indirectă şi apoi las lămpiţa cu abajur roz, aproape de pat. Rămân multe zone întunecate. Aici, băieţi, se dă stingerea pentru ateniene. O iau, savant, pe după umeri.

— Alexandra, îi vorbesc mieros, ce sentimente confuze mai ai apropo de subiectul despre care ţi-am vorbit în prealabil?

— Vorbeşte-mi în franceză, şopteşte ea.

— Dar nu înţelegi, mă mir eu.

— Nu face nimic, vreau să te aud rostind în limba ta…

Ii surâd şi-ncep să-i aplic tactica de învăluire san-antoniană:

Mincinoasă mică, decât s-o auzi, aş prefera s-o guşti! Eşti teribil de tentantă şi-aş vrea să poposesc un pic, explorându-te!

— E minunat, spune, ai zice că e muzică.

— E nimic pe lângă muzica pe care te-aş putea face s-o auzi, micuţo! Flautul fermecat al lui Mozart, Introducerea regelui în Uvertura prinţesei. De profondis la vibrafon!

închide ochii. Mă aplec asupra ei şi fac inventarul cutiei cu piese de schimb. Cele treizeci şi două de piese se află la locul lor. Fătuca se prinde în joc. Debut clasic, dar, după cum se spune, de, undeva rebuie să începi! O răstorn pe canapea! O pipăi! Trec de obstacole! Răspunde. Spune nu, dar în greceşte, şi nu am obligaţia să ştiu asta. Şi apoi, îi înăbuş silabele una câte una. O clipă, mă întreb chiar dacă e virgină. N-am spirit pionieresc în astă-seară. Un minut mai târziu, constat că temerile mele erau nejustificate. Conştiinţa fiindu-mi liniştită, mă dedic în întregime exerciţiului numit îndeobşte fructul oprit.

Ii place. O spune, o geme, o strigă, o scrie, o mimează, o gâfâie, o gângureşte, o susură, o clamează, o reclamă, o afirmă, o susţine, o jură, o abjură, o murmură, o bâiguie, o miorlăie, o recită, o traduce, o repetă, o verifică, o morsi-fică, o dă în Braille, o anunţă, o afişează, o explică, o amplifică, ^ exemplifică, o comentează, o lamentează şi o aman-teză.

Punct şi închideţi ghilimelele.

Ne despărţim. Dar, iat-o, se agaţă de gâtul meu şi-mi plânge pe piept.

— Şi logodnicul meu? sughiţe. V-aţi pierdut şi voi răbdarea, aşa-i?

— Logodnicul tău e un încornorat, iubito, îi răspund.

Aş fi vrut să găsesc un alt cuvânt pentru a desemna ceea ce s-a întâmplat cu el, dar sincer, n-am găsit.

Sună telefonul. Patruzeci şi două de secunde mai devreme, ar fi provocat o deraiere.

Răspund, crezând că voi primi noutăţi din partea comisarului Kelecchâmos. De fapt, e tipul de la recepţie.

— Domnişoara Polis e jos! îmi spune.

Catastrofă! Alexandra I îmi devansează planningul. Ce-i de făcut? Asta-i vodevilul absolut! Cea mai spectaculoasă comedie de situaţii! Dar cunoaşteţi doar spiritul de iniţiativă al micului vostru San-A., nu-i aşa, căprioare umectate ce sunteţi?

— Uite ce e, amice, îi zic respectivului, te-ar interesa să primeşti o recompensă cât Acropole de mare? Atunci, condu-o pe don'şoara cu pricina într-o cameră liberă, făcând-o să creadă că e a mea şi spune-i că sosesc.

Zis şi făcut!

— Bine, domnule, o voi conduce în apartamentul dumneavoastră!

Uf!

— Ce e? bâiguie Alexandra a II-a.

— Mi-a venit patronul, trebuie să mă duc să-i dau raportul, ferchezuindu-mă cât ai clipi.

— Şi eu ce fac, în timpul ăsta?

— Odihneşte-te, păsărico, patul e montat pe amorti-zoare telescopice.

Mă pieptăn, mă dau cu apă de colonie (bravo! Balan-ciaga) şi dau iarăşi telefon ca să aflu unde a fost dusă „persoana în discuţie".

— Apartamentul 114!

— Merci!

Ah, francezi şi franţuzoaice, ce noapte!

— Credeam că eşti în camera 69? îmi spune minunata, triumfătoarea, tulburătoarea Alexandra I.

— M-am mutat deoarece erau ceva defecţiuni în baie.

Curios e că am întâlnit-o pe culoar, în drum spre ascensor. Ceva îmi spune că fiica'diplomatului (un şmecher şi jumătate) avea intenţia să o şteargă înainte de venirea mea. Îi împărtăşesc îndoielile mele.

— Voiai să pleci?

— Mi-am uitat poşeta în maşină.

— Mă duc eu s-o iau.

— Inutil!

— Dar rişti să-ţi fie furată.

— Şoferul meu a rămas la volan… Nu insist şi o fac să intre în cameră.

— Nu te aşteptam atât de devreme, Alexandra…

— Am pretextat o migrenă. Mă grăbeam să te revăd…

— Mulţumesc pentru compliment, îmi surâde.

— N-am mult timp, ştii… Bunicul trebuie să mă ia mâine într-o croazieră spre insula Cerebos.

„N-o să fie o treabă nesărată, plimbarea asta", glumesc în sinea mea.

Dacă viaţa are ceva extraordinar, atunci aceste creaturi graţioase sunt extraordinare; şi-au conectat difuzorul la o frecvenţă joasă şi nu se ascund. Alexandra I, nu pomeneşte nimic despre vreun logodnic. Nu zice nimic despre nebunie, despre virtute ori despre principii.

Se instalează pe pat, uşor lăsată pe spate. Gata!

Haide, San-A., la treabă, iepuraş în călduri ce eşti! Nu e dezagreabil s-o faci iar cu o tipă nouă, la mai puţin de zece minute după ce i-ai spus „pa-mersi-don'şoară" celei precedente. Cu Alexandra I, credeţi-mă nu ţine să dai rasol. E o fată care ştie deja, pe dinafară, ca într-un film de la Hollywood, splendoarea şi decăderea acestei ocupaţii. N-ai cum să vinzi castraveţi la grădinar în cazul ei şi nici nu poţi să-i spui că tot ce zboară se mănâncă.

De aceea, epuizabil în resursele şi reţetele mele, îi interpretez, cu brio, rând pe rând, toate felurile de instrumente pe care le cunosc: de la coarde, la instrumentele de suflat.

E mulţumită, satisfăcută şi mă pupă.

— Ah, francezii ăştia, murmură, masându-şi pleoapele ce-i acoperă ochii focoşi, doar ei ştiu să facă amor cu adevărat!

Sunt flatante, astfel de declaraţii, trebuie să recunoaşteţi! Mărturisiţi că vă umple de orgoliu, băieţi, chiar dacă în ceea ce vă priveşte, treaba asta nu e chiar punctul vostru tare! Fibra patriotardă este cea care se dilată: slipul se face tricolor! Ne marseizăm din cap până în creştet!

— Aş bea ceva, iubitei, îmi gângureşte în trompa lui Eustachio.

Ia te uită cum s-a deshidratat păsărică.

— Cum să nu, îngeraşule!

— Pentru dragostea noastră, Alexandra! Pregătesc două whisky-uri mari.

Ciocnim, dar mai puţin precis decât înainte. Sunt chiar pe cale să-mi spun că amorul o fi el plăcut, dar nu e de natură să mă facă să progresez cu ancheta. Şi cum, odată pornit pe monologul profesional interior, nu-l mai pot opri, îmi spun că e cam timpul s-o întreb pe miss Polis în legătură cu cei doi marinari de pe „Kavulom-Kavulos". Doar că e un subiect cam delicat.

— Zbaterile noastre amoroase, mi-au provocat o migrenă, suspină. Vrei să-mi aduci o compresă cu apă rece, iubitei?

— Cu plăcere, mă reped în baie.

Iau un prosop şi îl înmoi după ce am dat drumul la maximum la robinetul de apă rece. Exact atunci, graţie unui joc întâmplător de oglinzi, surprind un lucru cam neobişnuit… Alexandra I îşi scotoceşte prin haine şi scoate de la jartieră un mic săculeţ de pânză. Ciobănită asta are nişte ascunzători cam ciudate. Cu promptitudine, goleşte conţinutul săculeţului în paharul meu. Agită paharul pentru ca să dilueze amestecul şi strecoară săculeţul gol în sutien. Fetelor, îmi vine ideea că dacă îngerul meu păzitor n-ar fi făcut ore suplimentare m-aş fi trezit mortibus în câteva ore!

Storc prosopul şi, odată treaba făcută, îmi iau avântul.

— Uite, sufleţelule, sper că-ţi va trece migrena! îşi pune prosopul pe frunte şi se-ntinde pe pat.

— Desigur, iubitule, îmi murmură. Ridic paharul.

— Ar trebui să bei puţin, îi spun. Whisky-ul e cel mai bun lucru împotriva unei migrene.

— Nu o astfel de migrenă, şopteşte, închizând ochii.

Dar bea tu!

Toastez în cinstea don'şoarei şi înalţ paharul. Văd cum pleoapa stângă i se ridică uşor. Supraveghează cu multă atenţie tot ce fac, până la cel mai mic gest.

— Mă întreb ce va arăta chestia asta la analiză, murmur.

Deodată, se belcoşează la mine.

Privesc lichidul la lumina unei lămpi. Câteva particule de pudră albă sunt încă vizibile pe fundul paharului.

— Sigur nu-i arsenic, explic în continuare, deoarece arsenicul lasă urme şi presupun că doreşti ca decesul meu să pară natural!

Ar merita să vedeţi scena! S-a ridicat în capul oaselor. Prosopul ud i-a alunecat de pe frunte, dar nici nu se gândeşte să şi-l pună la loc. Mă fulgeră din priviri. Pun whisky-ul „botezat" pe marmura şemineului. O alunecare rapidă. Nu-i altcineva decât miss-otravă care vrea să se deghizeze în miss-curent de aer. Dar am prevăzut totul şi ajung în faţa uşii înaintea ei.

— Ia spune, Sandra, doar n-o să pleci aşa, fără să spui tot, mă amuz.

începe să se dea înapoi, iar eu avansez către ea. Privirile noastre sunt încleştate una de cealaltă asemenea unor vagoane de tren. La un moment dat, se lipeşte de perete. Cum însă nu are forţa unui tanc sau a unui buldozer şi având în vedere că, oricum, ne aflăm la etajul patru, se abţine să treacă prin zid.

— Un proverb din ţara mea spune că trebuie să acţionezi înainte de a vorbi, spun. Am acţionat deja, ne rămâne deci să stăm de vorbă… începi tu sau eu?

Rămâne fără grai.

— Foarte bine, încep eu, fetiţo. Va fi suficient dacă vei răspunde la întrebările mele. Să începem cu cei doi marinari pe care te-ai dus să-i cauţi la spital.

— Habar n-am despre ce anume vorbeşti!

— Despre asta, îi spun şi-i ard una de-ar fi fost în stare să convingă şi-un

elefant. Ştii ce e asta, ştrengăriţo?

Se clatină şi cade pe mochetă. Îmi reprim remuşcă-rile de galant „tom".

— Pe holul hotelului, se află un poliţist, îi spun. Dacă nu vorbeşti, copilo, te bag la zdup chiar acum? Clar?

Mă apropii de telefon şi pun mâna pe receptor. Fata îşi revine şi-şi lasă capul în jos. O cred învinsă, dar cât de uşor pot fi dus de nas! Căci, iat-o cum se repede ca din puşcă spre şemineu! înainte să pot interveni, a înhăţat paharul cu otravă şi l-a aruncat pe fereastră.

— Cheamă poliţia, dacă mai ai de ce! îmi aruncă în batjocură.

Şi cum al vostru preaiubit San-A. A rămas interzis, fătuca se apucă să-şi smulgă hanţele, absolut tot, să le facă ferfeniţă, absolut tot, inclusiv slipul, sutienul, corsetul, ciorapii. Şi, în timpul acestei operaţiuni, urlă „ajutor", de răsună tot hotelul! Ţipetele ei, deşi sunt greceşti, sunt înspăimântătoare. Toţi cei ce dorm sunt treziţi, copiii din hotel izbucnesc în zbierate, la rândul lor, coifurile matrimoniale sunt perturbate, sistemele nervoase ale insom-niacilor sunt devastate. În hotel, se află nemţi care îşi imaginează că sunt la Dachau, americani, care-şi închipuie că sunt la Madison Square Garden, italieni, care se cred transportaţi la Scala din Milano. Belgienii au senzaţia că li se fură Mannenken-Pis, elveţienii pot să jure că submarinele lor naufragiază în lacul Geneva, iar francezii realizează că a cincea e pe cale s-o nască pe a şasea.

Am abandonat telefonul ca să pun mâna pe fetiţa Alexandra, dar ar fi cam acelaşi lucru să încerc să bag un tipar într-o oală norvegiană plină cu apă clocotită.

Când, în sfârşit, reuşesc s-o imobilizeze în pat. Se zbate din toate puterile! Se roagă, se lamentează, strigă şi înjură.

— Ei bine, te vei duce la poliţie, îmi spune. Iar eu am să declar că tocmai m-ai violat! Am să cer o expertiză medicală! „Nepoata unui diplomat", te va costa foarte scump, ai să vezi!

Ce-i mai trist e că are dreptate! Parc-o văd cum scapă! Declaraţia ei, împotriva spuselor mele! Acum e imposibil să mai dovedesc tentativa de ostrăvire! Dimpotrivă, ea poate să demonstreze că… pricepeţi? Săracu' San-A! Cio-cu'mic, b, ăieţaş! Uite ce-nseamnă să nu-ţi cunoşti măsura! în plus, Alexandra a Il-a, aflată într-o cameră vecină, va depune şi ea mărturie ce nesătul e San-Antonio ăsta, ce pervers. Şi tipul de la recepţie care ştie că am luat două camere…

E cineva la uşă. N-am nicio ezitare: cu un croşeu nervos în bărbie, o expediez pe miss Polis în lumea tenebrelor. Rapid, îi acopăr goliciunea cu o cuvertură, îi pun compresa pe frunte şi-o stropesc din belşug cu whisky.

Personalul de pe etaj e în păr, îngrijorat. Pe culoar, se află şi câţiva clienţi, cu

ochii împăienjeniţi de somn, cu pijamalele mototolite.

împart surâsuri jenate, scuze…

— Soţia mea e alcoolică, le explic, arătând-o pe Alexandra. A avut o criză şi tocmai a adormit…

Ceilalţi se apropie, miros. Trăzneşte de alcool. Observă că respiră. Sunt liniştiţi sau dezamăgiţi, conform temperamentului fiecăruia. Dau din umeri, mormăie, se retrag… Uf! Am scăpat (provizoriu) frumos. Închid uşa şi-mi trag sufletul.

Ce noapte, puicuţelor! Ce noapte, pe cinstea mea!

Capitolul IX

ÎN CARE, PETRECEREA CONTINUA!

în timp ce domnişoara Tipar e încă amorţită, o leg cu şnururile de la draperie, o dreg cu compresa udă şi o bag în cadă. Făcând asta, îmi agravez şi mai mult poziţia. Dacă e adevărat că situaţiile desperate sunt cele mai fru-moaşe, am impresia că nici cazul meu nu e dintre cele mai urâte!

A venit momentul (critic) să mă convoc pentru o conferinţă la cel mai înalt nivel, menită să statueze măsurile de urgenţă. În scurt timp, toată Atena va afla despre aventurile mele galante. Ar trebui deja să public în „Fran-ce-Soir" un anunţ de cerere de loc le muncă, asta în cazul în care Bătrânul mă va lăsa să plec. Revocarea Edictului de la Nantes va părea floare la ureche pe lângă revocarea mea. Cum ai să ieşi din rahatul ăsta, San-A? Faci mereu pe deşteptul! Faci mereu pe Casanova! Pe întreprinzătorul!

Pe irezistibilul! Pe superman! Şi eşti dus de nas şi făcut praf de o mucoasă!

Eh bine, care-ţi sunt intenţiile, omuleţule din lună?

îmi pun hainele în ordine şi, în vederea limpezirii gândurilor, respir, la fereastră, aer curat. Aplecându-mă, văd Rolls-ul don'şoare. Alexandra, staţionat în faţa hotelului, îmi spun că singura mea şansă de a obţine un rezultat rapid este acolo, jos şi mă aşteaptă. Părăsesc camera şi mă duc în precedenta unde moţăie aşteptându-mă, Alexandra a II-a.

— Mă întreb ce-ai făcut, îmi spune. Am auzit ţipete şi am..

— O babă englezoaică isterică, o întrerup, aceste biete femei nu s-au culcat niciodată decât cu poza lui Sir Win-ston Churchill ceea ce. Nu e de natură să rezolve complet problemele sistemului endocrin.

Pălăvrăgind astfel, ajung să cred şi eu ce spun.

— Trebuie să duc un document patronului meu, şi te conduc, îngeraşule, îi promit, încercând s-o iau cu bini-şorul. O sărut artistic.

Înainte ca să-şi revină din acest sărut sufocant, am ajuns pe culoar.

De această dată, constat că nu mai e nici urmă de essaclu. Calea e liberă. Ies relaxat şi sigur de mine. O dungă mov se extinde undeva, la linia orizontului. Aurora, copiii mei… Frumoasa auroră radioasă. Mă apropii de Rolls. O gorilă având pe cap o caschetă plată e instalată la volan.

Mă îndepărtez câţiva paşi, mă aplec ca eventual, să nu mă vadă apoi, aplecat, ajung iarăşi la înălţimea portierei. Mâna stângă are pumnal pregătit, în timp ce mâna dreaptă ţine şoferul sub ameninţarea revolverului. Dri-ver-ul frumoasei mele violate se trezeşte. Mă priveşte cu o mutră posacă, bagă de seamă că am pistol şi—şi duce mâna la haină.

— Nu! Nein! No! Niente! strig.

îşi întrerupe gestul. Mă aşez lângă el şi închid portiera.

— Vorbeşti franţuzeşte „amice? Rămâne nemişcat.

— Do you speek English?

— Just a little! îmi răspunde.

Folosesc deci această limbă fără de care întreaga Canada ar vorbi franţuzeşte. Dar, având în vedere că mă adresez unei majorităţi de analfabeţi (şi de răutăcioşi), am să vă traduc discuţia ca să nu muriţi de curiozitate.

— Şterge-o, amice!

— Încotro!

— Dă-i drumul, există un loc după care mă dau în vânt!

Demarează. Ai zice că mă plimb cu caleaşca, în lada asta merovingiană! Nu-l scap din ochi pe tip. Mă pricep la oameni (şi la femei) şi simt că individul e mai degrabă imprevizibil. Cu unul ca ăsta trebuie să căşti bine ochii şi reflexele.

Străbăteam străzile adormite ale Atenei. Trecem prin faţa bisericii ortodoxe Sfântul Bornibus şi apoi pe lângă ruinele templului ridicat pentru glorificarea lui Pederas-tru; apoi, ocolim arcul de triumf menit să eternizeze victoria de la Permanganat şi ajungem într-o suburbie. Casele se fac tot mai mici şi rrjai modeste, oameni tot mai matinali, primele biciclete încep să circule.

— Încotro? întrebă şoferul.

— Continuă, te voi anunţa când va trebui să te opreşti. După suburbie, urmează la rând peisajul de ţară. O

lumină palidă îl aureolează, îl catifelează, îl estompează, îl imaterializează.

Curând, ajungem lângă marea imensă şi verde a cărei linie de orizont pare atât de aproape. Un drum livid o ia către plajă.

— La dreapta, îi comand.

Ascultă. Drumul, accidentat, coboară către un debarcader spălat de valuri. Câteva bărci zac pe ţărm asemenea unor peşti uriaşi, azvârliţi de valuri pe uscat ’.

Să nu mă mişc din locul ăsta dacă n-o să-l fac pe şofer să-mi spună tot ce ştie.

— Coboară şi ridică mâinile, dacă nu, asta va fi ultima dimineaţă pe care o trăieşti, băiete!

Se conformează în toate privinţele prescripţiilor doctorului. La rândul meu, ies din caleaşca. Mi-ar plăcea să găsesc vreo sforicică să-l leg pe individ. Dau un ocol maşinii ca să deschid portbagajul acestui stabiliment. Primul lucru care-mi cade sub ochi e o puşcă dotată cu lunetă. Toate se leagă, deci! Mi-e clar, fraţilor, că mă aflu în prezenţa chiar a asasinului meu.

— Ia spune, Oswald, îl interpelez, constat că eşti cam imprudent dat fiind că n-ai aruncat armamentul pe care-l foloseşti când te joci pe acoperişuri.

Nu mai pot adăuga nimic deoarece, cu o promptitudine uluitoare, pilotul de curse scoate un Colt din buzunar şi-l îndreaptă asupra mea. Practic, ne ameninţăm reciproc cu pistoalele. Nu tragem niciunul, nici altul. Suntem atât de încordaţi că putem auzi cum ne creşte părul. Din exterior, semănăm, probabil, cu două statui de marmură. In miod obişnuit, mă ştiţi, sunt rapid şi îndemânatic. Dar de data aceasta, am fost blocat de rapiditatea prestaţiei tipului. Niciunul nu-şi permite să tragă, de teamă că focul celuilalt poate fi cu o fracţiune mai rapid şi mai devreme. Iată o situaţie ambiguă, după cum ar spune un ministru.

Ne permitem două-trei respiraţii timide, doar cât să ne oxigenăm.

— Aruncă-l baby! ordon în surdină.

— Ba nu, aruncă-l tu, ripostează el.

— La distracţia asta, îi zic, poţi fi sigur că ai să pierzi.

— Pe ce facem pariu? ricanează adversarul meu.

— Pe nimic, îi răspund, deoarece nu-ţi vei da seama niciodată că ai pierdut, amice.

— Crezi?

— Aminteşte-ţi ceva mai devreme, când erai pe acoperiş, nu m-ai nimerit deşi ai avut de o sută de ori timpul să-mi vii de hac!

Asta îl înfurie.

— Eram incomodat de luminile terasei, care-mi băteau în lunetă…

îmi vine o idee, Doamne, ce inteligent sunt! Uite ce e, copii, nu vreau să am aerul că inventez, că derutez ori colportez, dar nu cred să fie mulţi asemenea lui San-A pe piaţă.

— Şi acumi, micuţule, eşti incomodat de scânteierea mării deasupra căreia se ridică soarele.

Spun asta deoarece stau cu spatele la ceea ce poeţii daltonieni au numit „marea albastră”. Îmi spun că şoferul va constata brusc faptul că sunt înconjurat de o imensă scânteiere, de o enormă reflectare. Din momentul în care retina sa va fi preocupată cu asta, nu va mai avea ochiul infailibil. Efectiv. Îl văd clipind.

— Haide, tembelule, spun conciliant, lasă-ţi Evrika din mână şi să discutăm serios, că doar n-o să aşteptăm până la calendele greceşti!

— Nu-i nimic de făcut, rânjeşte răutăcios.

— Îţi fac o propunere…

— Ah, da?

— Număr până la trei. La trei, fiecare aruncăm arma, de acord?

Deşi se află opt metri douăzeci şi patru de mine, văd perfect unda de venin care-i sclipeşte în privire.

— Înţeles…

„Şi contează pe mine", sugerează strălucirea despre care v-am vorbit!

E gata să rişte. Trebuie să-mi joc rolul de unul singur. Ah, ce penibilă poate fi această meserie în anumite momente.

— Unu, număr… Doi…

Şi, la doi, îi dau drumul. Şi el făcuse acelaşi calcul, năstruşnicul. Pur şi simplu, am avut acea fracţiune de secundă de avans, prevăzută de manual, la lecţia respectivă. Glontele lui se va pierde undeva, în miare, în timp ce al meu, l-a nimerit în plin. Îl văd cum scapă arma şi cum cade în genunchi, ţinându-se de abdomen. Urmează o serie de grimase monstruoase… Păleşte văzând cu ochii!

Mă reped spre el.

— Nu trebuia să te joci cu focul. Dacă te purtai altfel şi nu trişai, n-ai fi păţit nimic, îi spun.

Scrâşneşte din dinţi, amărâtul de el. Sudoarea îi curge pe fruntea chinuită.

— Te duc la spital, dar, înainte de asta, ai să-mi spui unde i-ai dus pe cei doi marinari după ce-au părăsit locul de internare…

Se-ntinde uşor pe plajă, păstrând tăcerea (O, Grecia, pământ al inversiunilor, pe care un om invertit valorează cât doi!).

Şi dacă nu zice nimic şi mioare?!

— Ascultă amice, ai nevoie să te repare cineva şi eu sunt gata să te încredinţez unui chirurg, dar, înainte, trebuie să-mi spui adevărul. La ce ţi-ar servi să duci secretul cu tine, în mormânt, îi spun, cap pătrat?!

Respiraţia îi este sacadată, un geamăt nazal ajunge până la mine,. Marea clocoteşte în apropierea noastră şi un soare demn de o ilustrată se ridică deasupra valurilor, scăldând universul cu lumina sa generoasă, după cum e scris în toate abecedarele.

— Mă auzi, camarade?

— Da.

— Cei doi mateloţi de pe „Kavulom-Kavulos”, unde i-ai dus?

Bâiguie cu o voce aproape imperceptibilă:

— Mănăstirea…

— Ce mănăstire! Vorbeşte! Timpul presează!

— Mănăstirea de pe muntele Phoscaos…

— Şi „Victoria” unde e?

Îşi redeschise pleoapele şi ochii săi arzând de febră reflectă minunaţii norişori ai acestei noi dimineţi.

— Ce „Victorie”? Ce vrei să spui?

Pe onoarea mea dacă ăsta ştie ceva. M-aş mira să-ncer-ce să mă tragă-n piept chiar şi-n clipa asta. E, totuşi, In plină agonie! Glonţule meu i-a cam găurit frigiderul! Ia gândiţi-vă, e nevoie de o grămadă de bicarbonat ca să digeri un aliment ca ăla, de 9 milimetri!

Umanismul mi se trezeşte în toată splendoarea sa. Trebuie să-l duc până la un punct medical. Mă aplec să-l iau în braţe, dar, chiar acum, face „rrha” şi părăseşte scena.

Ii iau pulsul. Se anunţă relâche pentru repetiţie. E mort de-a binelea, trăgătorul domnişoarei Polis. Il abandonez şi mă ridic în picioare, descumpănit. Un zgomot mă face să întorc capul. Doi pescari care tocmai se întorseseră din larg, cu plasele încărcate, au luat-o la fugă pe drum. Au renunţat la încărcătura sardinoasă şi aleargă ca nişte apucaţi. Nu e chiar momentul să constat dacă marea e suficient de frumoasă pentru o imortalizare, Kodak! Sar la volanul Rolls-ului şi ambalez motorul.

E prima oară când şofez un astfel de aparat, iepuraşilor. Am senzaţia că sunt driver-ul reginei Angliei! Apropo, chestia asta îmi aminteşte de o glumă povestită de amicul meu Robinson Friday: „Pe o străduţă din Londra, se întâlnesc ’nas în nas’ un Rolls şi un Bentley. Niciunul dintre şoferi, nu vrea să renunţe la dreptul de a trece primul. Până la urmă, şoferul de pe Bentley coboară şi se apropie de şoferul Rolls-ului. ’Vreau să vă previn că, în maşină, se află chiar domnul Bentley şi că nu se pune problema ca să mă dau la o parte’, declară. La rândul său, şoferul de pe Rolls coboară şi el şi deschide portiera din spate. ’Şi asta, spune el, arătând-o pe regina

Angliei, e un c…?

Urc în viteză drumul care dă în şoseaua naţională. Hotărârea mea e luată. Acum, trebuie să mă pun sub protecţia comisarului Kelecchimos, altfel, voi da de naiba. Mă grăbesc înspre A Lena. O primă pancartă scrisă cu caractere greceşti mă induce în eroare şi aterizez în curtea unei uzine, în momentul în care muncitorii au miting. Fac senzaţie. E vorba de o fabrică de împletituri şi toţi coşarii (deoarece fac coşuri) îmi aruncă în faţă sloganuri cum ar fi „De-ar veni mai repede comunismul să putem să facem şi Rolls-urile şi stăpânii lor oale şi ulcele şi, mai ales, surcele". Fiind la câţiva paşi de mine, ar putea chiar să-mi facă de petrecanie.

Trec vitejeşte printre uvrieri şi mă întorc spre dreapta, spre dreapta! De data asta, am luat-o spre Atena!

între timp, s-a făcut ziuă de-a binelea. Un somn de plumb mi se lasă pe pleoape. Dacă mi-aş putea da ascultare, ar trebui să opresc tancul familiei Polis pe primul maidan şi să trag vreo câteva sforăituri. Diverşi gură-cască suspină la trecerea Rolls-ului.

Fixez cu desperare „Victoria din Samothrace" în miniatură, care pare să-şi ia zborul de pe capotă. Îmi ghidează peştii. Mă va duce oare către aflarea adevărului?

Exact între noi şi Cordillera Anzilor, nu chiar imediat vizibil, puişorilor, se află un filtru de poliţie, un adevărat baraj.

Derapez. Păsărică asta nu e sigur făcută pentru puterile mele! Ce să fac? Să regăsesc drumul? La ce bun? Joc şi pierd. Cel mai bine e să iau taurul de coarne.

Avansez timid. Poliţiştii, având caschete căşti şi mitraliere pline de gloanţe cu care ar vrea să mă culce pe mine care-mi doresc atât de mult să dorm!

— Bună ziua, domnilor, le spun voios, tocmai căutam un post de poliţie…

Unul dintre ei deschide portiera şi-mi face semn să mă dau jos. Ascult. O lovitură puternică în plin mă face să văd stele verzi şi, în cădere, s-o văd pe Victoria de pe capotă cum îşi ia zborul, spectacol pentru care mă grăbesc să ocup o lojă..

Capitolul X

ÎN CARE, MĂ COMPORT ÎN CONTINUARE MAI CURÂND CA UN INFRACTOR DECÂT CA UN COMISAR!

Un împuţit, colegul Kelecchimos! Ai fi crezut că-i un încrezut? i.

Cu mâinile la spate, cu şapca înfundată pe frunte până la sprâncene, cu gura în formă de ghidon de bicicletă de cursă lungă, cu cravata legată aiurea, mărşăluieşte

prin comisariatul de mahala unde am fost dus; e într-un du-te-vino, îşi varsă veninul, îşi redeschide gura şi reîncepe; iar eu, martor obscur, nu fac altceva decât să meditez.

— Doar nu credeţi că veţi fi salvat de calitatea de funcţionar străin?! tună el, regăsind ca prin farmec u-zanţa limbii mele maternele. Doar nu speraţi că am să vă dau drumul cu una cu două după ce aţi violat nepoata unui diplomat şi i-aţi asasinat şoferul?

— Ascultă, Kelecchimos…

— Spuneţi-mi domnule comisar! Se-nfurie el. Trebuie să vă spun că situaţia e cam albastră pentru încântătorul vostru San-A., bijuteriile mele! Când un ofiţer îl renegă pe un altul, acesta din urmă se poate înscrie în Armata Salvării.

Sorb amarul până la capăt, protestez împotriva ghinionului, îmi spun că nimic nu ajută dacă fugi şi că trebuie totuşi plecat imediat; îmi spun că foamea e cel mai bun bucătar, că ulcerul nu merge de prea multe ori la apă, că trebuie să bat fierul cât e cald, că mortul de la groapă nu se mai întoarce şi-mi pun batista peste toate aceste maxime.

— Ascultaţi, domnule comisar. (Bat în retragere). Polis mi s-a dat, cum se spunea pe vremuri, iar eu a trebuit să-i croiesc vreo două, fiind în legitimă apărare!

Reacţionează şi urlă:

— Atât de mult ţi s-a dat încât a fost găsită legată cobză într-o cadă! Iar pescari demni de încredere te-au văzut trăgând în şoferul ei!

— Îmi menţin spusele domnule comisar! insist. Şi merg chiar şi mai departe: familia Polis este amestecată în furtul care a avut ca ţintă „Victoria”.

Sare de cinci coţi în sus:

— Ce?

— E adevărul gol-goluţ. Doi marinari de pe „Kavu-lom-Kavulos” au debarcat la Atena sub pretexte mincinoase. Au petrecut douăzecişipatru de ore la spital şi au telefonat la familia Polis ca să vină să-i ia. Alexandra Polis şi şoferul cu pricina au fost cei desemnaţi să facă transferul. În plus, presupun că aţi găsit în portbagajul Rolls-ului o puşcă prevăzută cu lunetă. Va fi uşor de dovedit că a fost folosită în cursul nopţii. E oare ăsta un obiect pe care e normal să-l găseşti într-o maşină de lux?

Declaraţiile mele nu-l zguduie pe Kelecchimos.

— Pentru că domnişoara Polis cunoaşte doi marinari de pe vasul „Kavulom-Kavulos”, ţi se pare firesc s-o violezi şi s-o molestezi? Pentru că există o puşcă destinată vânării caprelor negre, în portbagajul maşinii, ţi se pare absolut necesar să-l omori pe şofer? Regret, dar nu pot face nimic în ceea ce te priveşte, afacerea trebuie să-şi urmeze cursul!

— Şi „Victoria” trebuie să-şi urmeze cursul? Asta îi redeşteaptă orgoliul.

— O vom găsi! afirmă.

— Atunci ar fi bine să aplanaţi lucrurile, deoarece când lumea va afla adevărul, reputaţia dumneavoastră nu va fi mai mult decât o ladă de gunoi!

— Nu vă îngrijoraţi pentru reputaţia mea şi gândi-ţi-vă mai întâi la a dumneavoastră! ripostează. Eu, cel puţin, nu sunt inculpat într-un viol şi într-un asasinat!

Acestea fiind zise, iese. Oh, ce timpuri ticăloase, curvele mele! Când va afla Moşu’, o să dea în icter, e sigur.

Mă aflu într-o sală mare, îmbâcsită, plină de fum, neagră, ticsită de copoi în civil şi în uniformă. Ticăloşii ăştia mi-au pus cătuşe şi, dintr-o prudenţă excesivă, cu ajutorul unei alte perechi de „brăţări” m-au înlănţuit de un ticălos uriaş urât, prost bărbierit care pute a usturoi, a picioare nespălate şi a post de poliţie.

Nu ştiu ce se aşteaptă, dar se aşteaptă.

Epuizat, ulcerat, scârbit, ruinat, făcut bucăţele, sfârşesc prin a adormi cu faţa lipită de peretele jegos. Sunt îngreţoşat, răpus, totul dezgustat de faptul de a fi în viaţă. În dimineaţa aceasta, existenţa îmi pare de nedorit. O dispreţuiesc, o urăsc, o urăsc! De pe peretele de vizavi, moaca noului şef al statului mă sfidează din cadrul său administrativ. Iaca unu’ care are oarece griji şi care trebe’ să-şi pregătească săculeţul de golf ca să plece în excursie.

Totul fierbe, totul dă pe dinafară, iar eu găsesc potrivit să-mi pierd cunoştinţa!

O voce familiară, o voce iubită, o voce la care ţin nespus, o voce bogată în sonorităţi profunde, o voce timbrată la baremul prieteniei mă smulge din tenebre.

Vocea spune cu vehemenţă, cu bunăvoinţă:

— Nimeni nu ciripeşte franţuzeşte în magherniţa asta? Când un turist vrea să depună o plângere, e corect să i se caute un translator.

— Do you speak English? întreabă unul dintre angajaţii comisariatului.

— Aşa ş-aşa, răspunde vocea iubită. Nu prea sunt dotat pentru limbi, cu excepţia limbii cu măsline şi a limbilor de pisică. O să vă explic. Sunt un confrate to you. My name is Berurier, Alexandre-Benoât şi-am venit în Grecia with my agreabilă soţie pentru a-mi petrece holi-days. Pricepeţi? Acuş, organizatorii ne duc la muzeu. La muzeu! Daţi-vă cu părerea, nu e nimic mai bun de făcut când te excursionezi printr-o capitală. Pă scurt, în timp ce tipa care făcea pe ghida ne explica totul despre cum nu ştiu ce construcţie se zămislea în nu ştiu ce mod miraculos înainte cu nu ştiu câţi ani de Iisus Christos, eu m-am sit down pe o bancă, cu scopul declarat de a-mi odihni picioarele. Port pantofi noi şi sângerez la un picior, you see? încercam să mă relaxez, frecându-mi talpa lui Eschil. Vizita în muzeu continua când, deodată, am o revelaţie?

Îmi lăsasem aparatul de fotografiat pe o bancă! Dau fu-guţa să-l recuperez: hopa-şa! Un ciumec mi-l umflase repejor, vreau să zic quickly! Kodakul meu era dus! Consideraţi că mai dau de ăsta?

Dacă aş fi ascultat Adagio de Albioni, a Cincea de Beethoven sau Flautul Fermecat-de-prezenţa-dumnea-voastră de Mozart, auzul nu mi-ar fi fost atât de fascinat.

Beru aici! Beru la Atena! Berul la comisariat! Dar visez cu ochii deschişi! Este un miracol pur! Da' dacă e un miraj? Dacă am închipuiri? Ar trebui să ştiu… Să aflu… Mă ciupesc, mă pişe, după cum sună recomandările în cazuri similare. Fără dubiu, ori greşeală, l-am lucide.

— Salutare, ticălos bătrân ce eşti, murmur. Beru pare a fi surzit.

— Fiind un confrate of you, sper că veţi prelua cazul şi că… Deodată, realizează că i s-a vorbit franţuzeşte şi tresare. Toate simţurile lui mă adulmecă şi toate orificiile i se rotunjesc pentru a-i atesta stupoarea.

M-apuc să-i zic un cânticel ca şi cum nici nu l-aş fi observat, cu aerul cel mai normal. „Nu te mai zgâi la mine, blegule. Altfel am băgat-o pe mânecă. In urma unei încurcături, Iată-mă redus la tăcere. Avertizează-l imediat pe Bătrânu' Că s-au ivit probleme grave.

Spune-i c-am dat de urma Victoriei din Samothrace Şi şterge-o cât mai repede, amice, şterge-o cât mai repede!"

Are un sânge rece extraordinar, Beru ăsta. Trage aer. În piept, îşi trage pantofii verzi în picioarele mari şi păroase, îşi aranjează bermudele cu dungi albastre şi roşii, îşi bagă mâna pe sub marginea gecii sale galbene decorate cu o rachetă portocalie şi, în semn de salut, îşi scoate chipiul de pânză violet, cu bor lung, verde care l-ar face să semene cu un jockey dac-ar cântări cu optzeci de kilograme mai puţin.

— Ei bine, domnilor, now, vă las să faceţi cele cuvenite pentru a-mi regăsi Kodakul. Ştiţi ce înseamnă asta? Un turist fără Kodak e ca un om fără mâini şi fără picioare! Să sperăm că vă veţi comporta ca nişte profesionişti şi nu ca nişte amatori! Remember my name: Be-rurier, -B-e be, e-U rier! Sunt cazat la hotelul Antigona şi Anouilh reuniţi. Sărutări copiilor şi la bună vedere!

Şi pleacă demn, lăsând toată copoimea pradă mirării, tulburării şi nehotărârii.

Brusc, San-A. Se simte mai bine. Exact când crezi că totul e pierdut, se iveşte ceva neaşteptat care te salvează. Majestatea-Sa se va duce chiar acum la Chelu', care va întoarce totul pe dos dacă e nevoie, va face pe dracu-n patru ca să mă scoată din tărăşenia mizerabilă în care m-am băgat.

Arunc o privire pendulei din comisariat. Cadranul n-are cifre greceşti şi bate ora zece. Cât timp încă o să mai zăbovesc în locul ăsta sinistru?

Somnolenţa pe care am traversat-o a fost un adevărat balsam. Mă simt-un pic mai bine, spiritul mi-e combativ. Fără de el, nici n-ar fi posibilă viaţa, dealtfel.

Unul câte unul, se mai scurg douăzeci de minute. Uriaşul rău de care sunt legat prin verigile nichelate ale cătuşelor cască asemenea unui crocodil.

Deodată, se aude zgomot afară. Printre zăbrelele ferestrei, văd un furgon negru şi auster. Nu cred să greşesc, este chiar rabla care mă va duce la închisoare! Şi se mai vorbeşte de onoarea de familie!

San Antonio, întemniţat ca ultimul cioflingar! Cu siguranţă, nu s-a consumat şi ultimul act: părul de pe braţele mele şi părul de pe braţele prietenului meu Luc! O să ne frecăm unul de altul blana, până când unul dintre noi va lua foc!

Doi gardieni intră în postul de poliţie. Gorila mea se ridică şi trage de lanţ aşa cum se trage de lesa unui dulău care e scos la plimbare.

Il urmez, suspinând.

Capitolul XI

ÎN CARE, BERU SE PREZINTĂ LA CEL MAI ÎNALT NIVEL

O aglomeraţie substanţială se află la intrarea postului de poliţie. Gură-cască privesc Rolls-ul şi furgonul negru cu o curiozitate, sesizând anacronismul pe care îl reprezintă simpla alăturare al acestor două vehicule. La apariţia mea, înlănţuit de King-Kongul meu, un murmur cu totul din întâmplare ostil se face auzit în rândurile populaţiei. Unul dintre paznici deschide portiera din spate. Înainte ca să mă urc în furgon, gorila mă dezleagă because celulele individuale ale furgonului nu pot adăposti mai mult de o persoană, la rigoare, o persoană şi jumătate o dată. Singurul

gând pe care-l am este să mă izolez.

Din momentul în care încerc să mă urc în furgon, eliberat fiind de compania monstrului, se petrec tot felul de chestii misterioase. Are loc o explozie: flăcări înalte izbucnesc sub furgon, îl încing, îl învăluie. Focul începe să se întindă către mulţimea adunată care se dezagregă cu o viteză supersonică, producând sunete înfricoşătoare, tot de factură supersonică. Tipii nu mai sunt decât o dâră de praf! Trecătorii, netrecătorii, copoii, în uniformă şi în civil, toţi o iau care-ncotro şi încearcă să doboare recordul mondial la zece mii de metri.

Rămân pironit pe scăriţa furgonului, întrebându-mă ce se petrece. Cum îmi pun întrebarea în mijlocul unui incendiu, reflexele mele redobândesc un interes arzător.

— Aştepţi metroul sau aştepţi să fii prăjit pe loc? urlă organul berurian.

Pe cinstea mea! Pricep că acest incendiu surprinzător este aranjat de camaradul Alexandre-Benoât. În sfârşit, unul care pică la pont.

Sar din furgon. Maşinuţa amicului e acolo, cu portiera deschisă. Mă grăbesc să urc fără să-mi treacă prin minte că acţionând astfel îmi agravez inutil situaţia.

Decolează impresionant. Merită să-l vezi, cu şepcuţa până la nas, şi cu fundul mare instalat pe banchetă. Coapsele sale aproape că au sfâşiat foaia de ceapă a bermudei în căutarea obstinată a libertăţii. Debordează, pur şi simplu, copioase, planturoase, păroase, sumbre precum originile lumii.

— Eşti scrântit, grasule, îi zic. O lovitură ca asta înseamnă puşcăria pentru tine. Sunt inculpat într-un viol şi într-o crimă.

— Şi a ta sister şi ea e inculpată de încălcarea poruncilor biblice? ripostează Înălţimea-Sa.

V-am spus adesea că e un adevărat senior, dar în anumite momente, în cele măreţe mai ales, e sublim! Dacă l-aţi vedea la volanul vechiturii sale, aţi fi cuprinşi de elanuri nebănuite.

— Ai avut timp să-i telefonezi Bătrânului?

— M-am dus la poşta din apropiere, unde mi-au spus că trebuie să aştept o oră ca să iau legătura cu el. Telefoanele devin mai accesibile, acum! Durează cam tot atât să vorbeşti de la Atena la Paris, ca şi din provincie la Paris! Aşa că mi-am zis că e mult mai practic să te extrag de la zdup prin propriile mele mijloace. Ce-ai fi vrut să facă şi Hodorogu' de acolo de unde e, să-ţi trimită o cutie de bomboane de ciocolată?

— Şi ce-ai făcut?

— Aveam o canistră de rezervă în maşină. Când a fost anunţat furgonul, am răspândit „ceaiul”, lăsând urme până la uşa poştei. Un mic impuls la momentul potrivit şi-ai văzut rezultatul?

— Ar fi trebuit să te faci artificier, îl aprob. Dar trebuie să le acorzi credit şi grecilor. Ne vor găsi în scurtă vreme. Mai ales că, având în vedere modul în care arăţi, ar trebui ca să treci neobservat ca toată populaţia elenă să fie oarbă şi surdă!

Şofează ca un as, luând virajele la mustaţă, cu buza inferioară blocată printre dinţii care-i lipsesc.

— Crezi că e momentul s-o insulţi pe Agathe?. Îmi şuieră pe la colţul buzelor.

Agathe este Citroen-ul său carolingian. Ţine la ea ca la lumina ochilor. Deşi, se poate considera că e pilaf, praf, mai mult o umbră. Are cartoane în loc de geamuri şi poza unei fete numai bune de călărit în locul oglinzii retrovizoare. Capota e prinsă în cuie, iar cauciucurile ferfeniţite sunt lipite cu chewing-gum gata mestecat, dar nu se poate spune că Agathe n-ar ţine la drum. Pierde ulei, şuruburi, bujii, cureaua ventilatorului, dar continuă să ruleze! Nu mai are ştergătoare, fapt lipsit de importanţă deoarece parbrizul e absent, farurile spânzură de propriile fire ca două pere răscoapte, toamna, e strâmbă ca o cutie de conserve pe care şcolarii au călcat-o în picioare la fotbal, dar continuă să meargă. Nu ţine direcţia, roţile fac opturi la viraje, tapiţeria pare adunată cu grebla, tampoanele i-au devenit vârfuri de lance, dar absoarbe kilometri ca o vedetă a şoselelor! Volanul ar putea fi folosit în loc de desfăcător de conserve, cutia de viteze a fost înlocuită printr-o tinichea, iar pedala de frână cu o talpă uzată de lemn, dar bravul Beru continuă să-şi conducă automobilul cu brio şi chiar cu o oarecare măreţie pe căile întortocheate ale gloriei şi onoarei.

— Unde mă duci? întreb cu îngrijorai’e, frapat de hotărârea care se citeşte pe faţa lui.

într-adevăr, conduce fără cea mai mică ezitare, la dreapta sau la stânga, un om care ştie exact unde vrea să meargă şi ştiind cum să o facă!

— Nu-ţi face probleme, am planul meu.

— Ar fi indiscret să te întreb care e?

— Mergem la Cropole, mormăie.

Cum, mut de surpriză, nu reacţionez, povesteşte:

— Cropole este o cetate a vechii Atene, aflată pe o stâncă înaltă de 270 de metri. Această veche fortăreaţă unde Pisistrate îşi avea încă palatul, a fost devastată de perşi. În secolul V, înainte de Iisus Christos, Cropole, consacrată Atenei, a fost împodobită cu monumente magnifice…

Tace.

— Am învăţat toată poliloghia asta dintr-un ghid, dar mai mult de atât nu mai ştiu.

— Da' ce-o să păzim la Acropole, grăsane?

— Acolo e un parking teribil. O să-mi duc rabla în mijlocul celorlalte şi-o să luăm un autobuz turistic. Amin-teşte-ţi că e cel mai bine să te ascunzi în mijlocul mulţimii.

— Mi se pare că ştii drumul pe dinafară.

— Aşteaptă un pic, Berthe şi cu mine, mergem acolo în fiecare zi. Habar n-am ce-a apucat-o pe nevastă-mea, dar locul cu pricina a devenit viciul ei de când am sosit aici. Şi acum, se află tot acolo.

Mai are resurse să şi vorbească şi să spună şi bancuri, în timp ce merge cu o sută zece:

— Ştiam eu că rablei mele îi place să fie unsă, dar în clipa asta depăşeşte orice aşteptări!

După ce-a adus umila sa ofrandă zeului umorului, se consacră trup şi suflet conducerii Agatliei. Fără încetare, mă tot uit în spate, aşteptând să văd cum motociclişti mascaţi şi înarmaţi până în dinţi se află pe urmele noastre, dar totul rămâne nesperat de liniştit.

Se pare că fuga mea în panica respectivă, a reuşit în mod extraordinar.

Zece minute mai târziu, ne aflăm la poalele locului numit Acropole.

Beru se fofilează prin marea de maşini şi maşinuţe parcate talmeş-balmeş acolo. Găseşte un loc, se aranjează la fix şi sare din maşină.

— O să mă ajuţi! îmi ordonă, desfăcând lanţul care închide portbagajul.

— Ca să faci ce anume?

— O să-i punem Agathei prezervativul, îmi comunică, scoţând o prelată de un albastru metalizat. In primul rând că asta o va camufla, apoi, având în vedere că nu ştim cât timp sărăcuţa va putrezi aici, în cazul în care va ploua, nasul său îi va rămâne uscat!

Acoperim deci bolidul cu o grijă minuţioasă pe care o pot asigura doar mecanicii

echipei Ferrari piloţilor de cursă angajaţi douăzeci şi patru de ore la turneul de la Mans.

In fine, Grăsanul mă duce la parkingul rezervat maşinilor.

— O să ne culcuşim în autobuzul meu obişnuit, încep să-l cunosc pe şofer, un tip cu totul seducător, o să-i spun că eşti un prieten de-al meu ocazional, o să-i strecor şi-un bacşiş ca să accepte să te ducă.

Forţosul trece în revistă autobuzele albastre sau roşii staţionate la baza Partenonului.

— Al nostru este cel cu dungă crem de acolo! îmi spune.

Ne îndreptăm într-acolo. Dă târcoale, dar nu-l avizează pe şofer.

— Să aşteptăm înăuntru! îmi recomandă temerarul complice.

Deschide portiera vehiculului, urcă scăriţa şi se opreşte mut de emoţie, Il văd cum i se zbârleşte părul.

— Ei bine, amice? întreb.

Cum nu răspunde, îl împing şi-mi fac loc lângă el. Îmi răsare în faţa ochilor un spectacol de o rară calitate artistică. Imaginaţi-vă că, în pofida a ceea ce s-ar putea crede din exterior, autocarul nu e gol. Se află două persoane. Cei doi pasageri discreţi sunt întinşi chiar pe culoarul vehiculului. Unul dintre ei este un pasager care se numeşte Berthe Berurier, celălalt este şoferul autocarului. Dată fiind îngustimea locului, aceşti doi oameni onorabili au fost obligaţi să se suprapună. Şoferul este cel care ocupă poziţia superioară. S-ar zice că face alpinism şi că încearcă să escaladeze vulturosul promontoriu reprezentat de academia berthiană. Şi ce se chinuie, ticălosul! E un du-te-vino continuu. Şi vajnica Berthy, mereu cu grija aproapelui, îl îndeamnă cu gestul şi cu vorba.

— Berthe, în numele lui Zeus! jură grăsanul în fran-co-elenă.

Dulcea soţie scoate o exclamaţie suplimentară (de data aceasta de surpriză) şi-şi arată capul ciufulit şi roşu de voluptate.

— Alexandre-Benoât! bâiguie ea…

In loc s-o lase baltă, şoferul companiei „Grecia-Azur” (e scris pe caschetă) îşi pune, dimpotrivă, toate resursele la bătaie, are o bună scuză pentru asta deoarece, în argou atenian, „alee zandrebenoas” înseamnă: mai repede, iubito. E un conştiincios, un ascultător. Şi apoi, vrea să îmbrăţişeze întreaga Franţă eternă şi se vrea la înălţimea grelei sale misiuni. Ştie el că Franţa le-a avut pe toate. Şi lucruri

crude şi lucruri coapte, în fel şi chip, viguroase, vibrante, demente, artificiale, pompidiene, ale secolului luminilor, ale lui Hitler, plăpânde, autoritare, majoritare, veleitare, astrale şi dezastruoase.

— S-a isprăvit, apucaţilor! tună îmbermudatul. Aţi putea, totuşi, să vă opriţi când vă vorbesc!

Dintr-o lovitură (dacă pot îndrăzni să spun aşa) şoferul îşi întrerupe circul încântărilor şi-l repune pe Polux în marsupiul său. Se ridică în genunchi asemenea pom-peienilor fugind de mânia Vezuviului.

— Ticălosule! urlă încornoratu'. Un individ căruia îi ofeream ţigări la fiecare drum şi, în plus, bacşişuri regale!

Ii întinde ambele mâini soţiei pentru a o ajuta să-şi regăsească verticala fără de care omul n-ar fi decât un patruped printre atâtea altele.

— Pentru Berthy sunt circumstanţe atenuante, îmi declară, biata de ea nu suportă clima. Căldura îi pătrunde prin piele, e simptomatic în cazul ei, se ştie! Dar ticălosul ăsta de macac n-are scuze! El îşi cunoaşte clima, nu, ce naiba, la dracu', rahat!

Béru îl ia pe şofer de guler, îl ridică şi, cu mâna liberă îi arde o scatoalcă răsunătoare. Celălalt simte cum îi troznesc dinţii precum orezul. E un tip de vreo treizeq de ani, frumos şi fercheş. Acum, e sincer îngrozit.

Berthe îşi trage propriile bermude aflate pe' o banchetă. Mă ia ca martor.

— Oamenii de felul acesta sunt toţi o apă şi-un pământ… vă jur, îmi spune ea arătând către complicele ei… Venisem să mă odihnesc o clipă în timpul vizitării, iar domnul pur şi simplu a sărit pe mine, cu un aplomb! Eu ce voiaţi să fac, femeie slabă, la ce bun să lupt?

— Micuţa mea căprioară! o compătimeşte Majestatea-Sa. O să-i cerem despăgubiri acestui urangutan. Auzi, să-şi permită asemenea libertăţi asupra unei inocente turiste infectate de căldură! Dacă ar fi să mă iau după ceea ce-mi spune conştiinţa, l-aş duce de urechi la comisariat!

— Crezi că e momentul? întreb.

— Nu chiar, consimte grăsanul.

— Oh, dar, adaugă, mi-a venit o idee.

Îl propulsează pe Casanova de pe Acropole pe locul său.

— Demarează, amice!

Cum tipul nu pricepe, îi spun în engleză. Îmi spune destul de confuz că este obligat să aştepte caravana de partenieni.

— Se descurcă ei! îl asigur, la drum, îţi spun.

— Unde trebuie să merg? Meditez.

— Cunoşti adresa unui croitor?

— Ei bine,… da.

— Atunci, acolo ne duci!

Câteva minute mai târziu, enormul vehicul se opreşte în faţa unei dughene din scânduri, din Pireu. Ca loc. E mai degrabă îngrozitor, dar n-avem timp să facem mofturi.

Din fericire, copoii nu mi-au golit buzunarele şi am tot mălaiul.

— O să închiriez hanţe pentru noi doi, grăsane, îi spun. Măsura taliei tale oscilează tot între 120—140?

— Tot, afirmă temerarul. Mai ales că, în acest moment, mâncarea grecească mă balonează!

Intru la croitor şi cumpăr două ţinute complete de preot. Pentru completare, aleg două bărbi ca de Angora, negre, lungi ca nişte şorţuri de genişti.

— Ce e, ce e? întrebă Beru.

— O să-ţi fac o surpriză, elefant grăsan ce eşti! înhaţ un ghid albastru pierdut în plasa de bagaje. Îl răsfoiesc nervos până dau de pasajul consacrat mănăstirii nu departe de Atena. A fost fondată în secolul XIII de de la muntele Phoscaos. Acesta se află pe insula Adamos, sfânta Bledina-Miraculata, care a fost maică superioară într-o mănăstire în timpul primei părţi a vieţii sale, dar care s-a consacrat edificiilor biblice în cea de-a doua parte, în zilele noastre, mănăstirea este ocupată de călugări care au făcut legământul tăcerii. Odată poarta închisă în urma lor, nicio silabă nu mai este rostită de ei. Iată un element important care-mi convine. Se precizează în ghid- că orice ins mânat de nevoi religioase poate suna la poarta mănăstirii. Este primit fără ca să i se ceară să dea cea mai mică explicaţie. Mulţi preoţi, dezamăgiţi în apostolatul lor sau având conflicte cu ierarhul se retrag astfel la muntele Phoscaos.

— Dragă Berthe, spun, pot să-ţi încredinţez o misiune delicată?

— Dacă îmi stă în putinţă? acceptă ea.

— Ne vom duce până la un anume debarcader. Odată ajunşi acolo, îl vom imobiliza pe şofer şi-l vom lega şi la ochi; apoi, Alexandre-Benoât şi cu mine ne vom deghiza în popi. După ce vom fi luat vaporul, îl vei elibera pe şofer şi vă veţi reîntoarce în oraş. Încearcă să obţii de la el să nu spună nimic…

— Contează pe mine, îmi promite valoroasa femeie. Majestatea-Sa tuşeşte.

— După ce-am văzut care sunt pornirile animalice ale acestui derbedeu, crezi că-l voi lăsa singur cu Berthe?

— Nu uita că o femeie prevenită face cât trei, îl liniştesc. Bertha ştie acum cu cine are de-a face, ceea ce o va obliga să fie precaută!

— Gândeşti corect! se linişteşte soţul. N-o să-i meargă, derbedeului.

Tot vorbind, femeia aruncă o privire nostalgica şo ferului. Privirea îi cade pe un text redactat în mai multe limbi uzuale cum ar fi sanscrita, franceza, columbiana, arahneana modernă, nord-dakoteza, espatiola, durilonul modern, engleza, rusneana, austriaca, elveţiană şi statu-niteza. Textul recomandă să nu i se vorbească şoferului. Bertha este tocmai pe cale să afirme că textul se referă la interzicerea cuvintelor, dar nu şi la interzicerea actelor.

Şi, în privinţa actelor de forţă majoră, sunt rezerve în ea cât într-un întreg birou de notari!

Capitelul XII

ÎN CARE, NE LĂSĂM ÎN VOIA CAILOR PROVIDENŢEI

La bordul ambarcaţiunii care ne duce pe insula Ada-mos, recapitulez, în mare şi în mic, situaţia, cu Grasul, Mă ascultă fără să scoată o vorbuliţă. Ori de câte ori îl privesc, îmi vine să mor de râs. Berurier deghizat în popă, e o imagine care nu va dispărea aşa curând din amintirea mea. Or straiele negre, cu potcapul pătrat, cu bărbuţa aranjată şi cu nasul roşu-morcov, face toţi banii să-l vedeţi!

— Şi ce aştepţi de la vizita la călugării aceia? mă întreabă.

— Frumuşico, nimic altceva decât să-i regăsesc pe cei doi marinari de pe

„Kavulom-Kavulos”! După o astfel de lovitură, mai mult ca sigur au avut grija de-a se ascunde într-un loc sigur, ştiind prea bine că, odată anunţat furtul, toată lumea va fi pe urmele lor.

— Dar cum o să dăm de urma lor dacă acolo nu e voie nici măcar să crâcneşti?

— Om vedea, esenţialul e să pătrundem, părintele!

— Crezi că arătăm destul de veridic? întreabă incredul.

— Mai veridic decât însăşi natura, amice. N-am întâlnit nicicând un popă care să arate mai a popă decât tine.

Dragul de el dă din scăfârlie aprobator.

— Exact, spune, am avut întotdeauna simţul travestiului. Pe vemuri, la fermă, mă împodobeam cu o pereche de coarne ca să semăn cu taurul comunal, e deci un obicei mai vechi al meu!

Acostăm în primitorul portuleţ Adamos. Îi dau nişte bănuţi marinarului şi sar din barcă. Beru idem, dar nu şi-a luat precauţia să-şi ridice poalele vemşântului şi, prinzându-şi un picior în pliurile lungi ale acestei haine neobişnuite pentru el, iată-l pe domnul inspector cum cade grămadă pe dalele digului, care nu sunt deloc moi. Îl ajut să se ridice. În cădere, barba falsă i s-a agăţat de sprâncene şi orbecăie! săracul, întrucât nu-i decât beznă în faţa ochilor lui.

Pescarii se apropie plini de solicitudine.

— Începe bine, mormăi, trăgându-l de surogatul de blană şi încerc să-l readuc la nivelul normal. Ori de câte ori plecăm în deplasare, trebuie să-ţi faci debutul ca la circ. Când se va anunţa concurs de selecţie pentru clovni, prezintă-te fără ezitare. Băiete, atunci vei cunoaşte gloria.

— Eşti nostim, bombăne Majestatea-Sa, n-am obişnuinţa să mă îmbrac în demoazelă! Trebuie să te obişnuieşti cu mersul cusutanat!

— Gura! Nu uita că vom păstra cea mai desăvârşită tăcere.

— Chiar aşa, o să termin cu flecăreala înainte să intru în mănăstire unde ne vom consacra de acum înainte gloriei Domnului nostru care era fiul lui Dumnezeu după tată şi vlăstar de familie bună după mamă.

Mănăstirea se înalţă sus, pe contraforturile muntelui Phoscaos. Este construită în pietre de culoare maronie care strălucesc la soare ca o aglomerare de mii şi mii şi

Emy de paiete de cuarţ. Are forma unui sutien bine umplut. Cele două corpuri asemănătoare unor generoase mamele, sunt încununate de câte un sfârc ce desăvârşeşte admirabil iluzia.

— Nu există funicular care să ne ducă acolo sus? se lamentează Berurier.

— Unde te crezi? îl iau pe după umeri a încurajare. Doar nu crezi că dacă seamănă puţin cu Sacre-Coeur asta înseamnă că suntem acolo?

Ar fi putut să ne dea şi ceva de mâncare! se smior-căie Valorosul. Nici festin şi nici ascensor de parcă oamenii Domnului n-au dreptul la lift când se apropie de patron!

Un tip asemănător unui ciobănaş arcadian se apropie de noi. Ne vorbeşte în greceşte, natürlich, dar îmi pică fisa ce vrea să ne spună deoarece urechea începe să mi se obişnuiască şi, în plus, gesturile sale sunt explicite. Într-adevăr, trage după el trei măgari şi ni-i arată. Când arată spre Beru, când arată spre un măgar. Acest brav om care închiriază măgari asigurând astfel drumul între port şi mănăstire. Dar Beru vede în această menajerie o aluzie jignitoare. Înainte de a avea timpul să intervin, l-a pocnit deja pe bietul om peste bot, acesta căzând grămadă în praful drumului cu măgarii care suflă deasupra lui ca într-o iesle din Bethleem.

— Nu eşti sănătos! mă indignez.

— N-o să tolerez niciodată ca un nemernic de grec să mă facă măgar într-un loc public! mugeşte titanul.

— Ar trebui să-mi respecte cele puţin veşmântul de preot dat fiind că personific religia lui!

— Dar nu face altceva decât să închirieze măgari pentru a se ajunge la mănăstire!

Haidamacul se trage de moaţele bărbii sale.

— Eşti sigur?

— Absolut, uită-ţi funicularul după care plângeai, fund de maimuţoi ce eşti!

— Nu e cazul să fim supăraţi, suspină Taica Berurier, întinzând mâna sa victimei pentru a o ajuta să se ridice. Scuză-mă, amice, dar am crezut că e o aluzie răuvoitoare. Trebuie să înţelegi de ce eram aşa furios, după cum m-au ros pantofii n-am deloc chef de căţărat şi urcuş.

Acestea fiind zise, cavalerul Beru se apropie de asinul pe care-l intuieşte a fi cel mai puţin mofturos şi sclifosit şi-l încalecă ca pe o motocicletă.

— Dii, cocotă! îi spune.

Măgarul nici se clinteşte. Il încalec şi eu pe-al meu, băiatul cu închiriatul, pe al lui şi demarăm, dar avem probleme cu animalul pe care-l chinuie Grasu': refuză sub orice formă să se mişte. Ştiţi doar cum sunt măgarii! încăpăţânaţi şi mofturoşi ca dracu'! Au ideile lor fixe, umorile lor!

Marele patron al transporturilor publice din Ada-mos-City trece în spatele vehiculului său şi-l şfichiuieşte cu biciul. Măgarul răspunde la agresivitate prin faptul că-l răstoarnă pe domnul Berurier. Furios, acesta se redresează şi năvăleşte asupra lui.

— Ascultă, micuţule, îi vocifera în urechi, în orice caz nu un măgar grec o să-mi vină mie de hac! Niciun măgar n-a avut succes cu mine. Te previn în mod caritabil că, dacă te crezi câştigătorul Premiului Arcul de Triumf, mă însărcinez să-ţi frâng gâtul!

Stăpânul animalului îi întinde biciul lui Beru care îl refuză.

— Lasă-mă pe mine, îl asigură, am tehnica mea.

îşi ridică sutana, îşi explorează buzunarele bermude-lor (ceea ce-l interzice pe adamic) şi scoate de acolo un port-ţigaret şi o brichetă. Aprinde o ţigară, trage câteva fumuri profunde ca s-o aprindă bine şi încalecă măgarul invers. Il apucă zdravăn de coadă o ridică şi, cu un gest peremptoriu, înfige vârful aprins al ţigării în locul acela intim, declarând:

— Pasagerii sunt rugaţi să-şi ataşeze centurile de siguranţă!

N-are timp nici măcar să-şi termine cuvintele. Măgarul scoate un răget teribil şi-o ia la sănătoasa cu viteza^ trenului. Beru se agaţă cu desperare de crupa lui, de blana lui. Il strânge cu picioarele, îl muşcă, îl sufocă în braţe. In curând, animal şi călăreţ dispar într-un nor de praf. Il privesc pe „angrosistul" de măgari. E bulversat, dar fără să pară din cale-afară de îngrijorat. Dintr-un gest îmi arată muntele Phcescaos pentru a mă face să înţeleg că exact într-acolo se îndreaptă angajatul său.

într-adevăr, îl regăsim pe bietul Beru. O oră mai târziu, în faţa porţii mănăstirii. Zace sub un măslin masân-du-şi şalele în timp ce măgarul, supărat, îi adresează răgete injurioase.

— Ai căzut? întreb eu plin de solicitudine.

— Doar la sosire când nenorocitul ăsta m-a aruncat pur şi simplu la pământ.

— Bravo pentru spectacolul de rodeo. Grasule! îţi jur că dacă te vedeau specialiştii în domeniu îţi semnau un contract în alb. Asta, da, adevărată artă pop!

în acest moment al acţiunii, trebuie să plătim pentru croaziera originală.

— Adăugă şi o subvenţie pentru cumpărarea de supozitoare capabile să amelioreze soarta amărâtului, recomandă marele sufletist berurian.

S-a comis şi asta. Ne îndreptăm către poarta ermetică a mănăstirii. Departe, în profunzimile clădirii, răsună ecoul unui clopot. Este singurul sunet care ajunge până la urechile noastre. Totul este linişte şi împăcare. Totul este calm şi repaos. Totul este meditaţie şi rugă mută. Natura însăşi pare scufundată în sacerdoţiu.

— Cu începere din acest moment, şoptesc, mucles, gaiţa-i pe ouă, ai înţeles, coane?

— Nu-ţi face griji!

— Şi aminteşte-ţi că, aici, sunetul de cruce se face invers…

— Să nu ţinem şi lingura invers, remarcă amicul.

Se aude un zgomot scrânit de lacăte şi broaşte ruginite care se desferecă. Se deschide uşiţa unui orificiu de metal şi vedem un ochi şi o bucăţică de bărbiţă. Se aude iar un zgomot de broască încuiată repede urmată de un zgomot greu de zăvoare deschise. Se deschide poarta. Suntem în faţa unui preot bătrân, cărunt, ridat ca o mască plumburie, care miroase a usturoi şi a mizerie acumulată. Sutana este verzuie, cârpită, peticită şi zdrenţuită. Ochii săi, mărginiţi de conjunctive inflamate lăcrimează. Ne studiază, apoi face semnul crucii în aer. Ii răspund printr-un gest similar. Molipsit, Beru procedează la fel.

— Dacă n-o să fim excomunicaţi după toate chestiile astea, îmi şopteşte, înseamnă că avem noroc; să sperăm că patriarhul nu are prea multe legături cu Paul al VI-lea, ca să obţină copii după certificatele de botez…

Ii ard un şut scurt şi rapid ca să-şi ţină pliscul. Bătrânul popă (cu bătrânii popi se fac cele mai bune pupe) îşi şterge faţa cu un burete umezit şi ne lasă să intrăm. Pătrundem într-o grădină de vaste dimensiuni, plină de pante exotice. Locul este de o seninătate virgiliană. Porumbeii, intonând cântecele Sfântului Duh, zboară din creangă-n creangă. O arteziană clipoceşte *. Preotul-portar ne conduce către locul de primire. Pe drum, dăm nas în nas cu preotul-băcan şi schimbăm o binecuvântare rapidă. Beru pare să se deprindă cu noua sa ipostază. In timp ce facem cunoştinţă cu mănăstirea, mă gândesc la Alexandrele mele din noaptea anterioară. Cea de la spital pare doar o aventurică depăşită de evenimente. O biată puştoaică! O mititică foarte dotată pentru gesticulaţia la orizontală! îmi este clar că această întâmplare îi va servi de lecţie şi că va trăi de acum încolo în cultul viitorului său mire).

Intrăm într-un culoar lung plin de volţi şi arcade plan-turo-romane cu volute pernicioase şi preotul-portar ne invită într-o cameră curată, în care se află numai un birou pe care stă un registru enorm legat în piele neagră, o călimară şi o pană. Înmoaie pana în călimară şi mi-o întinde. Cu groază, examinez numele care precedă' locul unde ar trebui înscrise ale noastre. Toate sunt scrise în greceşte. Cu o figură imposibilă scot o cutie de chibrituri din buzunar şi copiez numele fabricantului. Apoi, îi dau pana lui Beru şi-i fac un semn discret cu ochiul. Să sperăm că imbecilul cu creier de legumă n-o să-şi treacă numele real! E necunoscută sagacitatea Grăsanului. A băgat de seamă că am scris cu caractere greceşti. Cu un gest nobil, ia pana, o înmoaie iarăşi în călimară, stă o clipă înainte să tragă o semnătură, seamănă teribil cu un analfabet, ori măcar cu un incult ceea ce face ca să se formeze nişte pete de cerneală pe faoaia registrului. In fine, lent, cu sârguinţă, scrie în greceşte şi pune deoparte pana. Mâneca sa largă mătură călimara care se varsă pe masă. Norocul nostru e că domneşte legământul tăcerii, altfel, bătrânul preot i-ar spune prohodul, fiţi siguri. Privirea sângeroasă îi trădează clar sentimentele. Nu vă pot descrie ce privire are, turturelelor!

In timp ce şterge urmele dezastrului, îl trag pe Grăsan, pe culoar.

— Cum ai semnat, gagiule? îl întreb cu vastă nelinişte.

— Din fericire, mi-am amintit ortografia unui cuvânt din holul hotelului meu.

— Şi care este acel cuvânt?

— Afrodita, îmi explică preotul Beru.

Capitolul XIII

IN CARE, NE JUCAM DE-A V-AŢI ASCUNSELEA

Cine n-a văzut două sute popi reuniţi într-o capelă n-a văzut nimic. Aşa ceva ar trebui să fie filmat în negru şi alb (dat fiind că policromia n-ar ajuta la nimic).

Mi se dă a înţelege că e momentul să ne rugăm şi, iată-ne cu mâinile unite pios şi faţa într-o totală reculegere. E o linişte deplină, uşor întreruptă de sunetul moale şi umed al buzelor care, muta, cer din partea cerului: pâinea, pacea, mântuirea, apa, gazul la toate etajele, locuri în parcare, interzicerea alcoolismului, sfârşitul comunismului, moartea chinezilor, diminuarea necazurilor pentru cei săraci, mai multe pedepse pentru cei bogaţi, ierni blânde, vin din abundenţă, reţete culinare, perpetuarea gaullismului, cea a regalităţii, rezultate la curse, multiplicarea culorilor zăpezii, fertilizarea Saharei, o intensificare a cenzurii presei, o propagare intensificată a rasismului, câteva miracole de întreţinere, retrocedarea Ciprului, Greciei, exterminarea turcilor, remedii contra eczemei şi contra hemoroizilor, beatificarea lui Pius XII, o ieftinire a benzinei, retragerea anticipată, o deschidere

bancară nelimitată, extinderea Coastei de Azur până la Polul Nord, dispariţia fasolei, Legiunea de onoare pentru oricare cetăţean major şi normal constituit şi un loc pe. Scaun la dreapta (sau, la extremă rigoare, la stânga) de tatăl Etern, amin! Tot rugându-mă, cercetez marea de preoţi. Cu bărbiile astea identice, cum să-i deosebeşti? Sunt uniformi ca o turmă de oi negre!

Rămânem aşa nemişcaţi o oră întreagă, în plină idolatrie. Liniştea e întreruptă câteodată de o mică tuse sau de către o râgâială (natura nu lasă niciodată sufletul complet liber şi într-o reculegere absolută). Beatitudinea-Sa Beru I scoate din ce în ce mai des nişte suspine care seamănă tot mai mult cu taifunurile din Jamaica.

— Ei bine când totul se termină cu bine, îmi murmură, încep să mă resimt, încep să fac crampa rugăciunii, neică. Mi s-au lipit rotulele ca nişte ventuze!

Ii adresez un „ssst" sever şi categoric, dar care nu-i suprimă plângerile decât pentru foarte puţin timp. După alte trei suspine dezabuzate, reia:.

— Cum vrei să-i regăseşti pe marinari în grămada asta de caviar? Ai zice că toţi sunt doar icre siameze!

— Ai răbdare, îl calmez.

— Veselă mai e viaţa de mănăstire! Ai nevoie de un cuţit pentru ca să-ţi raşchetezi oasele picioarelor!

La sfârşitul rugăciunii, un călugăr-şef bate o dată în toacă, sunetul sec vibrând prelung sub bolta capelei. Toată lumea se ridică. In ordinea rangurilor, se îndreaptă spre refectoriu ceea ce nu e de natură să-i displacă lui Beru. Se mai face odată semnul crucii şi cu toţii ne aşezăm la masă. Mâncarea este subţirică: salată de roşii, dovlecei în ulei, piersici. Bulimicul este ulcerat până în străfunduri. Se încruntă la mine din ce în ce mai urât.

— Şi cărniţa? şuieră.

. — E vineri, protestez, o să fie mâine!

— Intre timp, să-mi facă stomacul precum blitz-ul de Kodak!

Câteva chipuri severe se întorc spre noi. Dacă vom continua să ne tot şoptim mesaje, planurile noastre vor fi spulberate. De aceea, îi ard una la gioale fratelui reverend. E luat prin surprindere şi-i scapă un strigăt.

— Oh, la naiba!

O sută nouăzeci şi opt de bărbi se întorc spre Rotun-jimea-Sa. Urmează o linişte

teribilă. Ghicesc că se va petrece ceva. Si chiar se întâmplă; călugărul de serviciu, unii' mare care pute a menajerie, se îndreaptă către Grăsan, înarmat cu o nuia de alun uriaşă (acest tip de lemn fiind reputat pentru elasticitatea sa). Ii face semn lui Beru să părăsească masa apoi, deoarece protejatul meu se supune, îi cere să îngenuncheze. Alexandre-Benoât e teribil de palid sub bărbuţa falsă. Îl privesc pierdut. În acest moment, asemenea sfintei Blandina, îşi acceptă martiriul şi se aşază în genunchi. Nuiaua şuieră! Un pocnet ascuţit şi scurt. Loveşte spatele amicului. Închid ochii cum trebuie să-i închizi când vezi cum maşina ţi se îndreaptă exact către muntele Tanatos şi e gata să intre în el. Ştiu prea bine că un Berurier, oricare ar fi împrejurările, importanţa mizei, ori seninătatea unui loc, n-o să se lase flagelat fără să reacţioneze. Beru nu glumeşte. Ce se va întâmpla atunci?

De încă trei ori, nuiaua se ridică şi se lasă. Casc ochii. Demnul meu tovarăş nici nu clipeşte. Doar privirea îi devine sanguinară. „Ofiţerul" de serviciu îşi pune nuiaua undeva în pliurile sutanei şi se îndepărtează. Atunci, Beru martirul, Beru preafericitul, Beru devotatul, menit deja unei viitoare canonizări, Beru îşi ridică mâna dreaptă şi face în direcţia tăicuţului biciuitor, semnul crucii (se gândeşte chiar să-l facă aşa cum trebuie aici, adică pe dos)! Suntem împietriţi de compasiune, loviţi de admiraţie, incapabili să ne mai descleştăm mincinoasa ca să mai rostim ceva. E frumos, e măreţ, e majestuos, e creştin, e suprem. O scenă ca asta răscoleşte viscerele, fierbe sângele în vine, înmoaie picioarele, tirbuşonează stomacul, depri-mează respiraţia, strânge buricul, transformă bicepşii într-o masă vâscoasă, retează genunchii, precipită calciul din oase. Înnobilează, pietrifică, palpită, dezinfectează, onorează, glorifică, exorcizează, extinde, încăpăţânează, împacă, aureşte, adoarme, beatifică, sfinţeşte, pe scurt: aşa ceva Beru-izează.

Scena s-a încheiat. Beru se ridică alene. Este imaginea supunerii însăşi, a căinţei fără condiţii. Se poate presupune că el însuşi e copleşit de sine. S-a dat, s-a abandonat, s-a întins, s-a oferit, s-a conjugat. Faţa sa rubicondă trădează strălucirea fericită a aleşilor. Merg în propria sa lumină. Luminat din interior, aşa este, în această clipă, Marele Gras, asemenea unui opaiţ transformat în veioză.

Mă apropii de el.

— Ai fost sublim, şoptesc.

Nu răspunde. Se îndreaptă către bunătatea cerească asemenea unui om pe care nicio forţă terestră nu-l poate opri de pe calea mântuirii.

Zi liniştită. Bărboşii de la muntele Phoscaos se relaxează. Rugi mute… Apoi, plimbare în cerc, în grădină, cu braţele încrucişate, cu capul plecat… Şi apoi, iar la refec-toriu. Haleala e şi mai puţină decât la amiază deoarece ni se servesc în total şi în loc de orice altceva doar treimăsline de persoană. Beru le înghite ca pe pilule, cu tot cu sâmbure.

Odată expediată cina, mergem la somnie. E vorba de o sală mare împărţită într-un fel de separeuri delimitate fiecare prin câte o perdea. Fiecare separeu este destinat unui grup de patru călugări. Din fericire, Huiduma şi cu mine vom dormi în

paturi vecine. Se aşterne liniştea, dar ea va fi curând întreruptă de sforăituri sonore. Vă daţi seama că unor nişte tipi cărora li se ia dreptul de a vorbi trebuie să-şi ia şi ei revanşa când pot şi cum pot. În puţină vreme, dormitorul mănăstirii devine o adevărată uzină. Un concert de polipi. Fil-art-Monica din Orly, dragilor. Voi, cei atât de delicaţi, faceţi spume auzind un asemenea infern de motorete date la maximum. Sunt cei care horcăie, sunt cei care şuieră, sunt cei care pufăie, sunt cei care-şi fltură buzele, sunt cei care fluieră, sunt cei care torc, sunt cei care plescăie, sunt cei care derapează, sunt cei care se sufocă.

— Auzi reactoarele? murmură Grasu'.

Şi vecinii noştri de boxă taie lemne cu fierăstrăul.

— Acuş' că sunt cu toţii în cârpe, continuă Grasu', nu crezi că a venit momentul să ne facem verificările necesare, San-A.?

— Ce verificări?

— Acum putem să-i găsim pe vajnicii marinari.

— Cum s-o facem? Să-i dezbrăcăm pe călugări la piele ca să vedem dacă sunt tatuaţi? ricanez.

— Nu, amice, pur şi simplu, îi trăgeam de barba falsă! Cei pe care îi cauţi nu au bărbi gigantice cum au ceilalţi. Concluzie logică, au procedat ca şi noi: şi-au lipit bărbi false!

Brav Berurier! Agregatul numărul unu al poliţiei! Specimen unic al tribunalului poporului! Demonstraţie vie a spiritului analitic al Franţei eterne, pământ al libertaţilor, patria curajului, ••maica tuturor marilor invenţii, de la tipar la prezervativ.

— Bravo! amice. Pardon: popice. E magistral. Magistral dar delicat. Dacă le smulgem bărbile false îi vom preveni.

— O să facem pe somnambulii. O să vezi, încep chiar cu vecinii. Sare din pat şi se apropie de patul Vecin. Delicat, trage de blăniţa fericitului adormit. Călugărul care sforăia în stilul India-napolis scoase o scurtă exclamaţie. Beru se retrage. Popa se întoarce pe partea cealaltă şi continuă să mâne caii.

— Pentru el, putem garanta, afirmă Beru. Vezi bine, nici nu s-a trezit! Eu mă ocup de aripa stângă a dormitorului în timp ce tu te ocupi de aripa dreaptă, jocheiule!

Cea mai extraordinară partidă de trasu-bărbii din strălucita mea carieră se pune în mişcare. Demarez către extremitatea sălii. O secvenţă de neuitat, fraţilor!

Intru într-un compartiment de sforăitori. Părintelui din primul pat sfarmă piatră. Îl trag de barbă. Rezistenţa ei mă convinge că e reală. Adormitul nu s-a trezit, încă unul… încă o barbă reală! Dar posesorul ăsteia, s-a ridicat în capul oaselor. In timp ce mă priveşte aiurit, impasibil, continuu runda mea de verficări şi îi trag şi pe ăilalţi doi de barbă. Toate sunt autentice. Se trezesc din cazua asta. Atunci, simulez o tresărire şi mă comport de parcă tocmai m-am trezit dint-un coşmar. In loc de scuză, le adresez o binecuvântare nocturnă rapidă şi din priviri. Părăsesc boxa lor pentru a intra în următoarea. Pe când fac asta, Berurier apare din spatele unei perdele. Il văd frecându-şi antebraţul drept. Dintr-o ridicare de sprâncene, îl întreb. Se apropie.

Aş fi vrut să găsesc ceva mai deştept, ceva în genul „popcorn". Eventual, dar, cu toate acestea, n-am îndrăznit! Trebuie să ştii când să-ţi limitezi ambiţiile, San-A.

— Am găsit o tehnică potrivită pe care s-o aplicăm celor care se trezesc, îmi spune.

Face un gest tranşant.

— Una în temporal! îi adoarme mai bine ca Romer-ganul.

Reţeta nu e rea şi-mi promit s-o folosesc în caz de urgenţă.

Ne continuăm căutările. Pe deasupra concertului de sforăieli, aud zgomotul sec produs de Majestatea-Sa care culcă părinţel după părinţel cu o hărnicie de torţionar.

Deodată, pe când atac tocmai cea de-a treia boxă, aud un fluierat înăbuşit care-mi este familiar. Grasu', tocmai a descoperit ceva. Efectiv, îmi face gesturi desperate. Mă grăbesc într-acolo şi-mi arată un tip adormit căruia a reuşit să-i smulgă barba.

— Ia uite unul, micul meu San-A! jubilează. Şi doarme dus, faptul că i-am smuls barba nu l-a făcut nici măcar să se clintească.

Mă aplec deasupra patului. Poţi să-ţi scoţi ochii în întunericul acestui dormitor. Aprind un chibrit ca să zăresc ceva şi creierul meu, pe loc, începe să fiarbă. Credeţi-mă sau dacă nu duceţi-vă să vă faceţi ceva de mâncare, dar gagiul în chestiune nu-i altul decât Kessaclu. Dar, ascul-taţi-mă, asta nu e totul. Bietul translator e mort la fel de mort precum întregul conţinut al unei cutii de sardele. Are încă în jurul gâtului sfoara cu care a fost sugrumat. Limba îi atârnă printre dinţii albi… E cald încă, dovadă că omorul nu s-a săvârşit cu multă vreme în urmă. Beru care a înţeles tragedia e pradă stupefacţiei.

— Eh bine! spune-mi ce e, cred că am ajuns prea târziu. E unul dintre cei pe care-i căutai?

— Nu, e vorba de un copoi.

— Ce spui?

— Avea ca sarcină să mă fileze peste tot, trebuia să dea de urma mea, dar a ajuns aici prea devreme. Dar tipii pe care-i caut l-au reperat şi, de frică… Acum chiar trebuie să punem mâna pe ei.

îl deghizez din nou pe Kessaclu cu barba cea falsă şi îmi reîncep căutările, imitat de Valorosu'. Nici n-am apucat bine să reluăm treaba că Beru scotea un nou strigăt în formă de exclamaţie, cu o interjecţie încorporată şi cu o onomatopee facultativă. De data aceasta, are noutăţi. Toate meritele i se cuvin! Mă îndrept către el şi ce văd? Un călugăr îl ţine pe după gât şi îl acoperă de sărutări bărboase, gângurându-i o sumedenie de grecisme. Beru e prins pe picior greşit, fiind întins pe burtă, pe salteaua iu-băreţului. Se zbate, protestând. Nu vrea. E cârcotaş. Moravurile lui sunt ortodoxe! Reuşeşte să se smulgă din strânsoarea freneticului care s-a dedicat cu obstinaţie acestui vizitator nocturn.

— Să nu-mi spui că trebuia să tac! se înfierbântă Beru. Asta nu-i popă, e poponar! Da' ce şi-o fi imaginând! Că o să cedez cât ai zice peşte?

Călugărul, un tinerel cu barbă castanie, îi surâde şi continuă să murmure cuvinte greco-pasionale. Marele Beruche îi ridică delicat capul cu mâinile sale blajine.

— O să-ţi dau pupături de n-o să le poţi duce, idio-tule! îi spune.

Şi, „trosc", îi face şmecheria cu pumnul în mandibulă. Păpuşica cade de acord şi se deghizează în sirop de absenţă.

— Să continuăm!

— Yes, boss! zice Grasu' exicitat de aceste întâmplări.

Simt cum mă încing. Trag de bărbile lor din ce în ce mai violent şi sunt nevoit, cel mai adesea, să-i caftesc pe cei care se trezesc, nu de alta, dar ca să le calmez angoasele metafizice. Repejor! Repejor! timpul presează!

Ajuns la cel de-al şaselea separeu, simt cum împietresc. Sângele îmi fierbe în vine şi picioarele mi se înmoaie. Două paturi sunt goale. Zăresc doar două bărbi, pe perne. Păsărelele noastre, văzându-se descoperite, au şters-o. Nu trebuie să mai pierdem nicio clipă.

— Beru, comanda la mine îi spun… Ordinea de zi se schimbă, bandiţii au dispărut.

Ne mişcăm cu viteza unor bolizi. Niciun campion n-ar putea să ne bată la sprint. În mai puţin timp decât i-ar trebui unui preşedinte de republică să fie reales, iată-ne îmbrăcaţi. De data aceasta, abandonăm barba şi sutana.

— Hai, la drum!

— Îţi cer doar două minute! declară Kolosalul.

— E urgent.

— Atunci, pleacă singur, eu trebuie să rezolv ceva ce nu suportă amânare!

Şi-l văd' cum se repede spre una dintre boxe, reperată dinainte. Acolo doarme singur părintelui de serviciu care i-a aplicat corecţia despre care ştiţi deja.

— Doar nu-ţi imaginezi că am s-o şterg din această mănăstire fără ca să-mi plătesc datoriile, băieţaş. Sau, n-ai priceput nimic din şcoala beruriană.

Se apropie de adormitul preafericit; o pereche de foarfeci îi sclipesc în mână. Clic, clic, cioc! S-a comis: călugărul nu mai are decât un feston de barbă asemănător unui chenar de ferpar. Se trezeşte şi se ridică în capul oaselor. Beru îi arde una de-ar turti şi o locomotivă.

— Dacă ţi-aş găsi beţigaşul, te-aş pune să-l mănânci, afirmă. In lipsă de, uite totuşi ceva care să-ţi calmeze furiile!

îi stâlceşte nasul şi, cu un revers deghizat, îi face faţa de comandă, îi mai arde una în gâtlej şi o alta în stomac. Terminat! Părintelui torţionar şi-a pierdut cunoştinţa.

Şi Beru ăsta are momente când se poartă ca un terorist!

Se întoarce către mine frecându-şi lăboanţa îndurerată.

— Acum sunt omul tău, San-A.

Părăsim într-un mod precipitat dormitorul tumultuos. Am reperat elementele esenţiale şi mă mişc în incinta mănăstirii ca în farmacia de pe Champs-Elysees. Porţile se închid toate cu zăvoare aşa încât, dacă este imposibil să intri fără să ţi se deschidă, să ieşi este, dimpotrivă, o nimica toată. Nu e cu atât mai uşor, cu cât zăvoarele sunt trase. Hoţii „Victoriei" şi asasinii poliţistului au trecut pe acolo. Trebuie să punem laba pe ei. Faptul că ne aflăm pe o insulă, mă linişteşte un pic. Ca să părăseşti Adamos, e nevoie de un vapor. Cum nu au unul la dispoziţie, va fi nevoie să-şi facă rost de unul, nu-i aşa? Nu vi se pare logic?

Capitolul XIV

ÎN CARE, SE ÎNCUIE VAGOANELE

Calea, atât de trudnic urcată de dimineaţă de către măgari, o parcurgem aproape de-a berbeleacul. Orice-s-ar spune, frugalitatea e perfectă pentru menţinerea oamenilor într-o formă fizică adecvată.

— Dacă Berthe a mea m-ar vedea cum îmi dau duhul, gâfâie Velocitatea-Sa, ar crede că m-am ţâcnit, nu-i aşa?

Cum eu fac ariergarda, mă abţin să răspund. Noaptea elenă se desfăşoară în toată splendoarea ei. Insectele nocturne sfârâie asemenea unui foc de curpeni *. Cerul pare o catifea pe care au fost brodate stele de argint care să desăvârşească mantia nopţii. În curând, practic, am parcurs muntele Phoscaos (307 metri 22 pe 140 lăţime în sensul ungimii). Casele din port dormitează în bezna golfului (deşi nu este încă ora de dormit). Bate unsprezece şi jumătate, o singură dată, din raţiuni economice şi din grija de a nu trezi pe nimeni. Mă opresc, simţind cum pieptul îmi ia foc. Un scritor mare ar exprima ceea ce simt ca pe un suflu al furnalului!

— N-ai la tine nişte oxigen în plus, bâiguie, sufocân-du-se Grăsanu'.

— Gura! Ascultă!

Înţepenesc şi ascult cu toţi nervii mei auditivi daţi la maximum. Pot auzi foşnetul mări, geamătul brizei în slipul unei doamne pe cale să se usuce (nu doamna, slipul) aşa cum flutură, întins pe sârmă. Dar auzul meu exersat percepe şi un alt zgomot mai înfundat, mai omenesc: Pare a veni dinspre nord (nu e momentul potrivit ca să ne de-busolăm).

— Trebuie să ne grăbim, Grăsane! mă hotărăsc, deoarece am impresia că navigatorii solidari sunt pe cale să şterpelească o ambarcaţiune. O să le facem o surpriză.

Dând primul exemplu, mă târăsc pe pietre şi mă rep-tilizez asemenea unei şopârle (Nu e momentul pentru gâdilat), în direcţia dinspre care vine zgomotul. Beru mă imită, dar, reptilizându-se şi el, aduce mai degrabă cu un boa. O tocăniţă ^ie norişori acoperă din când în când luna (pe englezeşte moon). Pe măsură ce înaintez, aud şuşoteli, zgomote înfundate, scrâşnete metalice. O bucurie vie mă cuprinde. Mă apropii de Ubu. Jarry-ve K încă vreo trei zeci şi cinci de metri! Gata, îi văd pe cei doi vajnici marinari. Sunt total absorbiţi de desfacerea unui lacăt care blochează un lanţ de amaraj. E momentul să li se joace „Revoltaţii de pe Bounty", în variantă prescurtată. Reuşesc să ajung la nivelul lor şi, brusc, mă ridic cu revolverul în mână.

— Ridicaţi mâinile! le spun.

Nu ştiu dacă au înţeles sau dacă acţionează din instinct, fapt este că cei doi papiţoi subscriu cererii mele.

— Părăsiţi vasul!

Unul dintre ei pune piciorul pe debarcader. Îi fac semn camaradului său să-l imite. Beru se anunţă (apostolic) şi, din prudenţă, trece în spatele lupilor de mare. Mă adresez atunci celui care are aerul că pricepe mai repede decât celălalt.

— Înţelegi franţuzeşte?

— Da.

— Te numeşti?

— Olimpiakokatris: am lucrat într-un music-hall din Paris.

— Şi, acum, iată-te criminal pe o insulă grecească! Feamătă ceea ce e dreptul său absolut.

— Şi, în curând, vei fi probabil mort pe aceeaşi insulă grecească, adaugă Beru căruia îi place să se manifeste în clipele excepţionale.

— Nu eu, îngăimă Olimpiakokatris. El!

Bieţi puişori, mereu aceeaşi poveste. Şnapanii, când sunt încolţiţi, abandonează lupta, abdică de la orice cauză şi tovărăşie şi abjură orice demnitate umană;

— Şi cu ce s-ar schimba lucrurile dacă ar fi el şi nu tu, ori invers? obiectează Pertinentul. Complicitate la crimă când victima e un poliţist, asta te bagă la pârnaie pe un număr mare de ani, drăguţă.

— Nu-i rău, spun admirativ. Şi ce aşteptaţi aici: ca treburile să se aranjeze, să se tas-eze (precum numele agenţiei ruseşti cu acelaşi nume)?

— Da.

N-am văzut niciodată un tip care să cedeze atât de uşor, e aproape scârbos. E teribil de intimidat de ochiul camaradului meu.

— Ascultă, Jean Bart, zic, n-o să ne petrecem aici tot restul vieţii, şi noi avem chef să ajungem pe continent, aşa că ai să isprăveşti de desfăcut lacătul şi lanţul în aşa fel încât să putem folosi ambarcaţiunea toţi patru, ’nţeles?

— Nu se poate, suspină, e un lacăt special. Are un secret.

— Pentru mine, n-o să aibă, îl asigur, gândindu-mă la Sesam al meu.

îi dau archebuza lui Beru şi sar în barcă. Într-adevăr, sistemul de încuiere e mai încifrat decât un rebus dificil. Trebuie să tutuieşti broasca în speranţa că va înţelege de bunăvoie, s-o iei la sentiment, să-i argumentezi, s-o răs-feţi, să flirtezi cu ea, să-i promiţi că-i vei face cunoştinţă cu un lăcătuş tenebros… Până la urmă, zice „yes". Dar chiar în această clipă, Beru scoate un urlet ca la Waterloo, dovadă a faptului că un general are dreptul să reia lupta. Companionul Olimpiakokatris i-a tras tocmai, cu graţie şi discreţie, una la preafericite. Grasu' se îndoaie de durere, atins cum e în centrul vitalităţii sale, în onoarea sa şi în cangurul său de cărat bagaje. Celălalt, atunci, îi arde un genunchi teribil în portret. Ia uite lăptuca mea cea grăsană cum se clatină şi cum dispare de partea cealaltă. A debarcaderului. Aud un pleosc! voluminos şi un geyser urcă spre cerul smălţuit de stele. Cei doi marinari de pe „Kavulom-Kavulos" se iau de mână şi pleacă la plimbare. Vom dispărea în obscuritate şi ne vor scăpa? Din moment ce vă aflaţi pe o insulă, încotro ar putea pleca? mi-aţi putea obiecta. De acord, dar vă voi răspunde (deoarece sunt politicos) că insula e vastă (de când o ştiu aşa de bine, aş putea adăuga cu seninătate că e şi ticăloasă) şi că nişte tipi îndrăzneţi pot profita de aceste momente. Timpul, la rândul lui, presează. Ce poate face San-Antonio dezarmat cum e şi într-o barcă? Poate să ia (ceea ce şi face) lacătul cu care tocmai le-a desprins şi care constituie un proiectil serios şi, din toate forţele sale, care sunt considerabile, îl poate propulsa în direcţia ultimului fugar. Precizia mea e de-a dreptul nebună. Braţul meu e un maestru în aşa ceva, eu însumi, chiar de la naştere, sunt un maestru. Pe scurt, lacătul îl izbeşte pe Olimpiakokatris în ceafă. Se prăbuşeşte. Camaradul său de promoţie nu se opreşte ca să-i dea o mână de ajutor. Fiecare pentru el şi Zeus pentru toţi! în curând, paşii i se pierd în liniştea nopţii şi umbra i se destramă în tăcerea satului.

Ies rapid din barcă şi-mi îndrept periscopul către cealaltă parte a debarcaderului ca să verific unde-i amicul Beru. Pluteşte dând din mâini, făcând spume şi bol-boci (are un cap de pipă din spumă de mare). Tuşeşte, înjură, blesteamă, se oftică, se sufocă, scuipă (poliţia), împrăştie mucozităţi, tună şi fulgeră, se hârjoneşte, se goleşte. Chestie misterioasă, surprinzătoare, indicibilă, potcapul pe care îl avea în momentul căderii e şi acum pe ţă-călia lui. E un pic moale şi seamănă întrucâtva cu o omletă. Bermudele fleaşcă sunt strâns lipite de fesele rotunde, să-l vedeţi, e o adevărată splendoare, gagiul.'Las sirena să se demareze (termenul să nu vă şocheze, înseamnă aici să iasă din mare) şi mă apropii de proiectilizatul meu. Tocmai e pe cale să-şi strângă spiritele ca să le facă pachet. Mă aşez în genunchi lângă el. Capul îi e plin de sânge. Lacătul l-a plesnit zdravăn.

— Uite ce înseamnă să te joci de-a James Bond când nu ai aptitudini!

Se aşează cu dificultate. Borşul continuă să-i curgă pe gât.

— Te simţi mai bine, drăguţă? încuviinţează.

— Atunci, ridică-te să. Faci oarecare exerciţii de dez-morţire.

Mă joc de-a supraveghetorul pe galere.

— Vâsleşte! Opreşte!

Berurier e la una dintre vâsle, Olimpiakokatris la cealaltă, iar barca înfruntă astfel valurile.

— Dacă mi-ai spune totuşi unde aţi aruncat-o pe „Victoria”, Olimpia? îi zic între două vâsle.

Sudoarea şi sângele se amestecă pe capul lui. Pe cel al lui Beru, se amestecă apa şi sudoarea. Aşa cum plutesc pe banchiză, alcătuiesc un tandem extraordinar.

Cum întârzie să răspundă, Beru lasă vâsla şi-it arde un ghiont covâslaşului său.

— Ţi se vorbeşte! îi spune ameninţător.

E teribil de supărat, Haidamacu'. Nu-şi poate ierta faptul că s-a lăsat fentat de Tedonksikon. Avea revolverul şi situaţia în mână şi, într-o clipită, a fost expediat în marinată; când eşti un Beru, aşa ceva e greu de înghiţit, îţi strică pedigriul, îţi ştirbeşte onoarea. E la fel de sumbru ca şi negativul primei comuniuni.

— „Victoria”, îngaimă condamnatul la galere, încă un ghiont din partea lui Beru.

— Nu mai face pe ecoul, răspunde!

— N-a părăsit niciodată Franţa, murmură Olimpiakokatris.

— Nu mă-nnebuni mă enervez. Iţi baţi joc de mine, caraghiosule!

— Nu, îţi jur!

Beru se ridică în barcă, riscând să o răstoarne. Se plantează în faţa celuilalt galerian de serviciu şi se apucă să-i tragă atâtea palme şi cu o asemenea promptitudine încât mutra tipului pare o minge de ping-pong surmenată.

— Termină cu gimnastica, Grasule! îi ordon, o să-i lichefiezi creierul!

Obezul ascultă. Îşi suflă în palmele înroşite şi se reaşează.

— Olimpiakokatris, iepuraşule, reiau. Cunosc trucul de pe „Kavulom-Kavulos”, al cărui sas face ca fundul să fie mobil. Aşa că nu veni să-mi torni moşi. Pe groşi cum că n-ar fi servit la nimic asta, avem dovezi care demonstrează trecerea lăzii pe acolo!

— Dacă mai zice odată, îi smulg capul, promite Beru cu o voce straniu de blândă.

După ce l-a preavizat astfel pe vizaviul lui, Grasu' îşi lasă mânuţa pe umărul său. Aerul lugubru pe care-l are chiar îţi dă impresia că ar putea să-i smulgă tărtăcuţa ca pe un fruct copt.

— Da' sigur că lada a trecut pe acolo, doar că a rămas la Marsilia, afirmă categoric marinarul. Am deschis cele două trape şi a căzut imediat în apă!

îmi ofer o clipă de abrutizare, doar cât să mi se răcească seiful cu tâmpenii şi izbucnesc în râs. Dumnezeule, ce bine a fost ticluit totul: „Victoria" a trecut doar prin ^Kavulom-Kavulos şi n-a rămas la bord mai mult de patru secunde! Ah, ce lovitură frumoasă! Ah, ce idee magistrală! Oh, cum a fost de genial dichisită afacerea aceasta! Bravo şi salutare! Recunosc întotdeauna geniul când îmi trece prin bătătură! Tari hoţii ăştia! La a doua măsură din „Marseillaise" totul era jucat, terminat şi „Victoria" era deja furată! Pe parcurs, chiar dacă era descoperit sasul, nimeni n-ar fi bănuit nimic.

— Pentru cine aţi lucrat? îl întreb.

Ezită oleacă. Dar falangele beruriene sunt acolo şi-l ajută să se hotărască.

— Pentru un ofiţer de marină care ne-a fost seecund pe „Noroc ţie".

— Iahtul Barharei Slip?

— Da. El este cel care a pus totul la cale.

— Numele acestui om?

— John Hywalker. Meditez (la acest autor).

— E în regulă, vâsliţi! zic.

— Dacă vrei locul meu, nu te jena, ricanează Grasul', ţi—l ofer de bunăvoie, fără ca să-ţi cer nimic în schimb!

— Nu, îl refuz, am nevoie să reflectez.

— Poţi să gândeşti şi în timp ce vâsleşti, nu rişti să faci pitici pe creier.

Nici măcar nu catadicsesc să-i răspund căci mă convoc deja pentru o repetiţie generală. Cei doi mateloţi navigau pe iahtul vechii vedete hollywoodiene. Unul dintre ofiţeri le-a propus furtul secolului! Au acceptat! Şi…

— Ia spune, Olimpiakokatris, John Hywalker al tău a navigat odinoară la bordul lui „Kavulom-Kavolus”?

— Da, într-adevăr, se minunează vâslaşul. Ştiaţi asta? O scatoalcă din partea lui Beru îi aminteşte că trebuie doar să răspundă la întrebări şi să se abţină de la a pune întrebări.

— Vorbeşte-mi puţin de familia Polis.

Dă din umeri, ceea ce, vâslind, i-ar putea provoca un lumbago. ••

— u ştiu nimic!

Iar o încasează de la Majestatea-Sa!

— Vorbeşte! urlă Grasu’ cu o asemenea forţă de le plesnesc peştilor băşicile.

— Dar, eu…

— Cu toate acestea, la familia Polis, ai telefonat înainte să părăseşti spitalul.

— Locotenentul Hywalker ne-a dat acest număr de telefon, spunându-ne să cerem cu domnişoara Alexandra Polis. Ştia despre ce era vorba şi urma să ne ascundă după ce ieşeam din spital. Trebuia să fim la adăpost înainte să se descopere furtul „Victoriei”.

— A venit cu straie popeşti şi v-a adus la mănăstire până când afacerea urma să fie dată uitării?

— Exact.

— Numai că, astăzi, s-au petrecut chestii interesante la muntele Phoscaos…

— Am recunoscut poliţistul, ne dezvăluie Olimpiako-atris.

— După ce?

— Avea pantofi de poliţist grec.

— I-auzi, mă minunez, dar ce au special?

— Au cuie.

Capitolul XV

IN CARE, NE PETRECEM ULTIMELE ORE PE TERITORIUL GRECESC

— Intraţi domnişoară Polis, o invită Kelecchimos.

Alexandra intră în birou. Sunt aşezat pe scaunul inculpaţilor şi am cătuşele la mâini. E superbă gagica asta! Cu siguranţă e o mică lepădătură, dar nu regret deloc că am cunuoscut-o. Ar fi lipsit din colecţia mea! De exemplu, ia priviţi-o ce şic arată şi ce ţinută are! Pare a fi uitat complet cele petrecute ieri-noapte şi nu pare a-şi mai aminti nimic altceva în afara faptului că e fiică de diplomat. Trebuie s-o vezi cum se uită pe deasupra tuturor lucrurilor cu un ochi distant şi dispreţuitor.

— Il recunoaşteţi pe omul acesta? o întrebă comisarul.

— Perfect, declară. Este individul abject care a abuzat de mine.

— Haide, haide, Sandra, o interpelez, porumbiţa mea imaculată, nu ai senzaţia că abuzezi de credulitatea noastră?!

— Sper că va fi sever pedepsit, adăugă ea, ignorând întrebarea pe care i-am pus-o. In rest, bunicul va interveni direct pe lângă ministerul justiţiei.

— Ca să-ţi salveze pielea, spun, miss Crevete!

— In concluzie, rezumă Kelecchimos cu mult calm şi cu multă autoritate, acest om s-a infiltrat la petrecerea din casa dumneavoastră şi v-a cerut să treceţi pe la hotelul unde era cazat pentru a vă aduce la cunoştinţă chestiuni extrem de importante privitoare la situaţia bunicului dumneavoastră. Odată rămaşi singuri, v-a supus la cele mai abjecte ultragii?

— Oh da! Şi ce oroare!

Ce bine joacă teatru! De acord, venise ca să mă trateze cu cianură, dar, în timpul

acelui intermezzo care a precedat secvenţa cu otrava, pot să pariez douăsprezece prepuţuri aflate în marş contra unui ciocan pneumatic că puştoaica asta se tăvălea între cearşafuri!

Kelecchimos face un semn. Plantonul îl introduce pe cetăţeanul Olimpiakokatris. Văzându-l, fata devine livid㠄.

— Dar pe acest individ, reia comisarul, îl recunoaşteţi?

Se domină, îl priveşte pe cel sosit şi scutură energic capul.

— Nu l-am văzut niciodată!

Asta e chiar prea mult. Îmi smulg cătuşele false şi mă apropii de Alexandra I cu un pas furios.

— Ia mai schimbă placa, fato, sau, dacă nu, o să te plesnesc peste plisc, să te înveţi minte să mai încerci să otrăveşti poliţişti francezi şi să participi la furturi de bunuri naţionale!

— Habar n-am ce vreţi să spuneţi! îi arăt legitimaţia.

— Comisarul San-Antonio! Da' ce crezi că ai de-a face cu nişte golani care voiau să-ţi strice planurile deştepte, hm?

Îi deschise uşa.

În biroul vecin, Alexandra a II-a aşteaptă cuminte momentul în care va depune mărturie.

— O recunoaşteţi pe fata aceasta? o întrebă după ce nepoata diplomatului îşi face intrarea.

E nostim să le vezi pe cele două Alexandre faţă în faţă. Ţi se taie graiul şi respiraţia. Când. Va veni timpul să-mi depăn amintirile greceşti, aceste două puicuţe îmi vor reveni pregnant şi cu plăcere în minte. Mă vor obseda, poate.

— Da, o recunosc, afirmă funcţionara de la registratură, ea este cea care a venit să-i ia pe cei doi marinari.

Bum! Punct ochit, punct lovit! Miss Polis alunecă pe scaunul pe care-l ocupam eu înainte şi care îi revine de drept, având în vedere că e fotoliul inculpaţilor.

— Ce intenţionezi să faci, San-Antonio?

Grăsanu', tot în bermude şi cu potcapul pe cap, face senzaţie pe străzile Atenei. Bicicliştii se răstoarnă, pietonii se împiedică pe trotuar, automobiliştii se tamponează între ei care mai de care.

— Ii telefonez Hodorogului ca să continue cercetările la Marsilia, îi spun: şi apoi, am de gând să trag un pui de somn spectaculos, cu vise de aur încorporate, dat fiind că n-am tras la aghioase de patruzeci şi opt de ore.

— Vino la hotelul meu, e discret, nu e niciun fel de gălăgie.

— De acord.

Invitaţia Grăsanului îmi este agreabilă deoarece n-am chef să dau ochii cu personalul de la hotelul meu, unde, bănuiesc, domneşte o vie agitaţie.

— A făcut mărturisiri complete, mititica? întrebă Enormul.

— Totale. Un caz interesant de trafic de influenţă. A profitat de poziţia importantă a bunicului ei pentru organizarea unui trafic de droguri pe la spatele bătrânului.

— In ceea ce priveşte „Victoria"?

— Nu era la curent cu nimic, pur şi simplu, ofiţerul yancheu despre care ne-a vorbit Olimpiakokatris şi cu care ea avea contacte „profesionale" i-a cerut să-i adăpostească pe cei doi. Dar fără să-i dea explicaţii. Dacă am idee de cele făcute de John Hywalker pentru beneficiul personal, încă mă mir ce a putut face cu „Victoria" i

— Poate că voia s-o pună pe şemineul din cabana sa?

— Chiar nu înţeleg care sunt mobilurile acestui individ deoarece un astfel de obiect nu poate fi revândut cu uşurinţă!

— Iată-ne ajunşi la Toma! glumeşte prietenul meu, preotul berurian.

Parchează şi mă ia cu el pe o esplanadă înverzită. Hotelul „Kademorpion" poate fi un loc liniştit într-adevăr, dată fiind amplasarea sa discretă.

— Seamănă oarecum cu mănăstirea, nu-i aşa? subliniază întreprinzătorul.

— E ca-n rai! spun admirativ. Ai găsit adresa acestui loc select scrisă pe pereţii WC-urilor publice? Mărturiseşte!

Asta îl enervează.

— Bine, bine, bodogăne, nu e „Grand Hotel”.

— Mai degrabă, cred că-i exact pe dos!

— În orice caz, e un loc curat şi civilizat şi preţurile sunt adorabile. Eu n-am un buget de comisar. Aşa că prefer să petrec o lună într-un loc simplu, dar şic, decât să-mi fac de cap opt zile pe terasele vreunui palat pe care ţi se serveşte pe tăvi de argint ceea ce-ai putea cumpăra cu uşurinţă din alte locuri cu mult mai ieftine. Nu-mi stă în caracter să fac pe nebunul, Sân-A. Eu am dezgusturi modeste. Şi nu-mi arde să dau o grămadă de bani pentru o sală de baie cu o grămadă de accesorii care pentru mine sunt inutile.

Beru e o fiinţă de excepţie. E genul de tip făcut în întregime dintr-o bucată. Casta marilor gânditori şi nu cea a unchiului Tom! Are o noţiune perfectă a umanului şi ştie că între un om mare şi unul mic, singura diferenţă evidentă ar fi, până la urmă, doar de douăzeci de centimetri.

Pătrundem într-un stabiliment care pute a urină în mod discret. Pereţii sunt degradaţi asemenea unui general rebel. Câteva plante artificiale încearcă să înveleasc㠄 puţin acest spaţiu concentraţionar, dar nu reuşesc. Florile de hârtie şi plastic pot părea pitoreşti eventual pe o scenă, dar nu la intrarea unui hotel putred, adevcat adăpostirii nopţilor beruriene. Alteţa-Sa cere o cameră jor me babei acre aflată în spatele unei tejghele prăpădite. I se spune că numărul 18 e liber. Această afirmaţie e întărită de o cheie strâmbă. Mă grăbesc să întreb dacă există telefon în cameră ceea ce pare a scandaliza hoaşca. Ajunge că stă la tejghea, baba-cloanţa. Mă parcelează cu un ochi suspicios. Ce-o mai fi şi cu acest călător fără bagaje care vine să o scoată din letargia călduţă în care se află, cu tot felul de întrebări bizare şi sucite. Îi cer să-mi facă legătura telefonică cu Franţa eternă, bastion al democraţiei şi-i trec pe un carneţel unsuros numărul Hodorogului.

— Cheia de la camera mea nu-i agăţată, zice Beru, deci Berthe trage la aghioase, o să-i facă o surpriză nemaipomenită, să vezi ce-o să se bucure, deşi, pe mine, lipsa de somn mă face nervos şi mai e şi baba asta care-şi dă aere. Să-i dai un bacşiş zdravăn după ce îţi face legătura. Să-l pupi din partea mea pe ăl Bătrân. Spune-i că, din moment ce fac ore suplimentare în timpul vacanţei, merit o recompensă. Să nu uiţi! Mai ales, să nu uiţi. Mă duc să mă reculeg, n-am digerat încă nici bătaia cu băţul şi nici goana nebună de după aceea.

îi promit şi-l văd cum începe să urce treptele.

Şefu’ se arată satisfăcut de investigaţiile mele şi ascultă cu complezenţă povestea peripeţiilor mele. Laudă (nu prea mult) intervenţia miraculoasă a lui Berurier şi mă însărcinează să-i transmit cele mai călduroase felicitări. E încă pe fir, când un

zgomot imens scoală în picioare hotelul. Acest vacarm e punctat de ţipete, de paşi repezi, de imprecaţii. Văd un tip care se rostogoleşte aproape pe scări şi se prăvăleşte la capătul lor. Haidamacu', înţolit doar în bluzon şi în şoapte, îşi face apariţia în capul scărilor superb, în lipsa sa de pudoare şi măreţ, în mânia sa.

— Nenorocitule! Cap pătrat! Grămadă de c…! Gunoiule! Cataplasmă! Idiot! Pubelă! Mistreţ! Porc! Vie-rule!

Ajuns deja la exprimări pleonastice, tace, gâfâind, cu preafericitele bălăngănindu-se printre barele care susţin balustrada.

— Ce se petrece? întrebă Şefu', la capătul celălalt al firului.

— Doi beţivi care s-au încăierat, mint cu seninătate.

— Aş vrea să te întorci îndată, San-Antonio, ancheta nu e încă terminată şi înţeleg că trebuie să o conduci până la capăt?

— Trebuie să aţipesc câteva ore, patroane! Intre timp, începeţi dragările în portul Marsilis.

— E în regulă!

— Şi, apoi. Ar fi bine să vă ocupaţi de repatrierea lui Pinaud, caree internat la Samothrace, cu multiplele fracturi.

— Mă ocup eu de toate!

— Mulţumesc. Vă voi suna imediat ce voi pune piciorul pe pământul sacru al mamei-patria!

închid. În hotel, bacanala continuă. Fără să-i pese de ţinuta sa, Grasu' continuă să împroaşte înjurături la adresa individului căzut grămadă şi care, încetişor, începe să se pună iarăşi pe picioare.

— Nepricopsitule! Amărâtuie! Imbecilule! Paznic de găuri!

Insultatul săptămânii şterge putina fără ca să mai ceară restul, pe care, dealtfel, nici nu cred că-l avea când a pus piciorul în hotel. Mă grăbesc să stau de vorbă cu virulenta sa Alteţă.

Zici c-a luat foc hotelul! E o forfotă nebună pe paliere. Toţi turiştii întreabă ce se întâmplă: în greceşte, în nemţeşte, în friptaliană, în spartiolă, în britişă, în sud-coreană, în mongoloidă, în javaneză, scărpinându-se, gesticulând, înduioşându-se, în

sanscrită, în compătimite, plini de mânie şi, mai presus de orice, trăgând cu ochiul la ţinuta fantezistă a lui Berurier.

— Dar care e motivul acestui scandal? întreb politicos.

îmi regăsesc întotdeauna tonul monden când conversez cu Bătrânu'.

— Să nu mai vorbim! fulgeră Zeus, cu o voce care, totuşi, îşi regăseşte registrul normal. L-ai recunoscut pe urangutanul ăla?

— Nu cumva am făcut vreo gafă?

— E şoferul autocarului! Imaginează-ţi că bat la portiţa mea. Trece o clipă, aştept căci îmi închipui că Berthe a mea doarme. În fine, deschide. Mă reped la ea cu acea pornire senzuală despre care te prevenisem. Înainte ca să-şi dea seama, Berthe era deja pe covor şi avea previ-legiul de a se bucura de persoana mea. În momentele de mare pasiune, pătuţul şi plăpumioara sunt desuete. Ca spectacolul să fie o performanţă, masculul trebuie să-şi regăsească instinctele. Una mică şi rapidă e potrivită pentru iubitorii de bagatele; adevăraţii teribili ai domeniului se comportă feroce! Războiul se poartă în genul: „o, Franţă a mea, ia uite ce face invadatorul cu femeile tale I" Pe scurt, tocmai îi acordam toate graţiile mele când aud pe cineva strănutând la doi paşi de mine. Mă uit şi-l văd sub plapămă pe şoferul de autocar care ne-a făcut afrontul. Dom'le, aici e vorba despre un vagabond voyeurist! Un vierme vrăjmaş! Berthe a mea îi obsedează mintea aia bolnavă! Să te ascunzi în camera cuiva ca să-i spionezi momentele de extaz e o treabă care reclamă tupeu, nu-i aşa? Dacă n-aş fi ajuns la timp? Ca să-şi satisfacă obsesiile, ar fi sfârşit prin a-şi adjudeca etajul de deasupra, ieşind de sub plăpumică pentru ca să se instaleze înăuntru, nu-i aşa?

— Cine ştie? răspund ambiguu.

— Biata Berthe, suspină Grăsanu', reţinându-şi o lacrimă. Ah, nu e întotdeauna chiar atât de nostim să fii o gagică dezirabilă!

Capitolul XVI

IN CARE, SE FOLOSEŞTE UN TRUC NICIODATĂ FOLOSIT ÎNAINTE

Sătul de Grecia şi de vestigiile ei, Beru se decide să se întoarcă împreună cu mine. Madama, dama sa, dimpotrivă, îşi prelungeşte sejurul căci vrea să viziteze Delphi, Olimpul şi o grămadă de muzee. Se hotărăşte deci ca ea să păstreze maşina. (Şi-a luat examenul de conducere la începutul anului.)

Ne urcăm în Caravella, Majestatea-Sa şi cu mine şi, la escala de la Nisa, dau

fuga să-i telefonez Moşului deoarece mor de nerăbdare să aflu ce s-a petrecut cu „Victoria”. A fost recuperată? Se află într-o fază înaintată cu investigaţiile? Aceasta este întrebarea, după cum ar spune amatorii de Shakespeare, care nu "vorbesc engle-

Organul Tăicuţei îmi explodează în trompe asemenea unei pungi de hârtie.

— Iţi aşteptam semnalul, San-Antonio. Unde eşti?

— La Nisa.

— Şterge-o imediat la Marsilia, micuţule!

— Obiectul a fost regăsit?

— Nu. Dragările n-au scos nimic la iveală. Dar ştiu, practic, unde se află.

— Unde, şefule?

— Două zile după plecarea lui „Kavulom-Kavulos”, „Noroc ţie” a făcut escală la Marsilia.

— Înţeleg, şefule! Tipii de pe iaht sunt cei care au pescuit lada?

— Fără niciun fel de îndoială. Martorii ne asigură că au fost diverşi scafandri care au plonjat de la bordul ambarcaţiunii sub pretextul reparării unei avarii.

— Şi unde se află vasul acum?

— În plin Atlantic, în drum spre New York…

— Nu poate fi oprit?

— Imposibil, fără dovezi! Proprietatea iahtului, această Barbara Slip, este un personaj cunoscut, care beneficiază de suportul unor persoane grele dincolo de Atlantic. Să presupunem că „Victoria” nu miai e la bord, intervenţia noastră în forţă ar avea consecinţe diplomatice grave. Ajunge că relaţiile nu sunt fantastic de bune cu America.

— Şi atunci? întreb, trebuie totuşi să încercăm ceva! Ar fi o prostie să lăsăm să ne scape „Victoria”.

E alergic la propunerile mele, scalpatul. Sigur, nu va fi acela care-mi va cumpăra cărţile, pute. Ţi conta pe asta.

Deja, a renunţat să mai citească Proust deoarece i se părea că nu e suficient de serios!

— Da, zice sec, trebuie să încercăm ceva şi mă bizui şi în cazul acesta tot pe tine, dragule. Am dat deja instrucţiuni pentru ca, la Marsilia, să vi se pună totul la dispoziţie…

— Totul, ce? insist.

E o figură, Tăicuţa. Are of course o idee în cutiuţa lui, dar nu, vrea să-mi spună nimic, vrea să mă prind singur şi să-mi asum responsabilităţile.

— Totul! repetă. Fă ce ştii mai bine şi ţine-mă la curent. Afacerea a început să transpir^ Ziariştii au telefonat deja la Arte-Frumoase ca să întrebe dacă anumite zvonuri privitoare la dispariţia „Victoriei" sunt sau nu fondate. De acum încolo, e o chestiune de ore! Acţionează, San-Antonio! Acţionează! Şi dă dovadă de spirit de iniţiativă!

Cling! A închis.

Îmi masez temporalul. Ah, n-am ieşit încă la lumină! Mi-am dat întâlnire cu Beru la barul aeroportului.

— Schimbare de direcţie, Grăsane.

Îi relatez conversaţia mea cu Marele Şef. Se îndoapă cu tot ce-i cade în mână.

— Dacă nu sunt mult prea indiscret, Stăpâne, aş vrea să ştiu şi eu.

Îi zic. Ascultă, se gândeşte o clipă, cântăreşte şi declară.

— Eşti nebun, Gagiule. Dar merg cu tine!

— Uite-l!

Unul dintre navigatori lansează acest strigăt. Indică, ' acolo, la capătul orizontului, o pată albă urmată de o trenă argintie. Avionul nostru devorează spaţiul. Pata devine vapor, iar trena se transformă în dâra de apă.

— Sunteţi sigur că e vorba despre „Noroc ţie”? întreb îngrijorat.

— Absolut! răspunde pilotul. Poziţia sa a fost constatată în această dimneaţă şi nu pot fi dubii! Pregăti-ţi-vă!

Păsărică descrie un arc de cerc în scopul de a nu survola iahtul. La ce b «n să te porţi cu atâtea mănuşi cu piraţii muzeelor, vă întreb?

— Ce înseamnă să ne pregătim? mormăie Beruche.

— Înseamnă să-ţi închei ermetic costumul de cauciuc şi casca, Grasule. Pilotul se va aşeza pe traiectoria iahtului şi ne va paraşuta cu barca pneumatică.

— Vom fi departe de iaht?

— Destul de departe, aşa că nu vor putea să vadă manevra nici cu telescopul!

Dolofanul trage de forţosul fermoar al nu mai puţin forţosului său costum negru!

— Ia spune, San-A., nu c-aş fi’ cârcotaş, dar, să presupunem că gumiţa pe care ne vom afla, deviază de la traiectoria propusă, cât un fir de păr, nu mai miult sau că, un curent vicios ne duce la plimbare într-o direcţie greşită? Pe scurt, că întâlinera la cel mai înalt nivel nu mai are loc. Ce ne facem într-o astfel de situaţie? Mie nu-mi place să mă joc de-a naufragiaţii. Halitul de plancton nu-i re. Gimul meu preferat!

— Ascultă, Nebunie Ambulantă, în mod logic, după calculele noastre, „Noroc ţie” trebuie să ne pescuiască în două ore de acum încolo. În patru ore, un alt avion va da târcoale pe aici ca să se convingă că am fost luaţi la bord.

— În patru ore, dacă ne prinde un curent potrivnic, ajungem la rechini, nu-i aşa?

. — Poate, cad de acord. Dacă ai reţinerile astea, mai bine nu vii cu mine, Grăsane. Pot să mă descurc perfect fără tine.

— Nu trebuie să-mi vorbeşti pe tonul ăsta! se revoltă Estimabilul.

— Gata? întreabă pilotul 3 bis deschizând poarta.

— Gata! îi spun.

Începe numărătoarea inversă. Când strigă zero, sar.

— Văd dâra de apă a iahtului, anunţă Béru. Deoarece, chiar dacă vă îndoiţi, a sărit totuşi, dragul de el! Nu v-am spus imediat pentru ca să ţin în cleştii emoţiei (chestia asta cu cleştii o să le placă teribil profesioniştilor în consumul de langustej. Da, e aici, Alexandre-Benoât. E chiar aici? Aici, gata să scufunde barca pneumatică. Valurile nu sunt chiar legănătoare. Marea e mai agitată decât un flacon-înainte-de-folosinţă. Urcăm, coborâm. Senzaţia este toboganescă. Stomacul se ridică în gât. Béru care a avut inspiraţia nefericită să se îndoape înainte de părăsirea cetăţii phoceene, restituie oceanului răzbunător toate produsele care au fost smulse din sânul său generos. Trebuie că are un bun prieten pre numele său Hugues şi, iubindu-l foarte tare, îl tot strigă în valuri. Intre două sughiţuri stomacale, bâiguie:

— M-am prins sau nu?

— Efectiv, mititelule „cad de acord. Chiar maica Butterfly e ceea ce-ai văzut tu.

— Da' poate e… Hugues! Timpul de… Hugues! Să expediem trimitem semnalele, nu-i aşa?

— Să aşteptăm ca vasul să fie mai aproape!

— Sper că… Hugues! tipii din echipaj nu au de gând să… Hugues! ne organizezi vreun tir!

Trece un sfert de oră. Trece şi vaporul. Se află la mai multe ancabluri de barca noastră. Aprind o primă rachetă. Ni s-au oferit materiale pe sistemul Scrouche, cel mai perfecţionat. Ajunge survolarul cu vârf retractil pentru ca să se producă induraţia emolientă. E vorba despre bitunier, compensatorul de ciripire, indexat fiind, emite o proiecţie fosforo-mucilaginoasă de-a lungul peretelui atunci o serie de unde scurte (de aproximativ zece centimetri) care, la rândul lor, lovind silaborul polisintetic, exercită o presiune de jos în sus în sensul lărgimii, ceea ce, în chip foarte natural, aţi ghicit deja, operează o aprindere. O izbucnire. O cunună de scântei. Un suflu lung… Racheta urcă spre cer într-o curbă măreaţă.

— Oh, ce roşu frumos! se extaziază Berurier, care şi-a conservat sufletul de copil în toate împrejurările.

Dragul de el! Suflet nepreţuit! Câţi oameni odată intraţi în cealaltă jumătate a vieţii lor sunt pe cale de-a muri! Da' ce spun eu?! Sunt depa morţi şi pe jumătate îngropaţi! Recad înainte de a fi atins apogeul traiectoriei lor! Prea grei, pironiţi de o piatră tombală! Bem, în pofida kilogramelor sale, rămâne uşor ca o bulă. Oamenii sunt asemenea unor staţiuni de sporturi hibernale: contează doar să le fie lor cald. Se bucură din străfunduri, bravul Alexandre-Benoât, aşa cum e, iluminat din toate unghiurile. Radiază o lumină pură!

— Şi dacă ai mai trimite una, tipule, doar aşa, ca măsură de securitate!

— Atenţie, poate că ne-au reperat deja.

— Oala acoperită nu dă gunoaie, dă el sentinţa.

Ca să-l liniştesc, trimit spre cer o a doua rachetă. Oceanul e tot mai agitat. Valurile sumbre, încununate de spumă, ne iau cu asalt fragila ambarcaţiune, încercând parcă s-o înghită dar, în ultima clipă, le tot scapă chiar de sub nas. În timpul acestei clipe scurte, rămânem ca şi suspendaţi în vântul care suflă cu putere. Şi atunci, „buf", are loc coborârea vertiginoasă în infernul lichid. Suntem aproape sufocaţi de atâta mare. Burta lui Beru e acţionată ca o pompă. Grăsanu' încearcă să strângă şi ultimele firimituri ale alimentelor şi-l strigă iar patetic pe Hugues, prietenul său.

Habar n-am dacă e o iluzie, dar mi se pare că vaporul vine înspre noi. Îi mai acord oarece atenţie şi Grăsanului care aproape că-şi dă duhul.

— Puţin îmi pasă dacă mai vin sau dacă se cară, eruc-tează Beru, tot ce vrea e să-mi extirpe stomacul dintr-o singură mişcare. E singura mea dorinţă…

Auzim un fel de strigăt de luptă emis de sirenă.

— Nu mai încape nicio îndoială, Grasule, semnalele noastre au fost repetate!

— Sunt drăguţi în felul lor, dat fiind că-şi dau osteneala, glorifică Modestul. Există atâţia ticăloşi în zilele noastre care te lasă cu buza umflată, pe marginea drumului… în orice situaţie, chiar şi într-o zi frumoasă şi fără probleme, îi poţi număra pe degete pe cei care-şi dau osteneala să ajute pe cineva.

Priveşte, ca şi rqine, cum vaporul devine tot mai mare şi cum capătă contur. Murmură între două sughiţuri:

— Chiar crezi că se află la bordul acestui ferry-boat? Că eu nu prea mă pricep şi nu prea fac diferenţa între ambarcaţiuni.

— Gândeşte-te că această Barbara Slip are un iaht cu stabilizatoare pneumatice. Nu e Vasco da Gama, bate mările de plăcere.

Un sfert de oră mai târziu, literele aurite pictate la proră sclipesc în toată claritatea oceanică: „Noroc ţie".

încă o dată, puicuţelor, al vostru temerar San-Anto-nio a învins. Puteţi să-l aplaudaţi.

Capitolul XVII

ÎN CARE, CONTRAR CELOR PREVĂZUTE ÎNTR-UN IMN PATRIOTIC, NOI SUNTEM CEI CARE DESCHIDEM CALEA VICTORIEI!

— Dumnezeule, ce drăguţi sunt! Ce aventură! O să înştiinţăm toate ziarele! se bâlbâie mămica Slip, bâzâind şi agitându-se în jurul nostru, precum o muscă bătrână care strică liniştea dintr-o grădină.

E înaltă, slabă, ridată asemenea pielii recomandate pentru păstrarea tutunului, vopsită ca moartea: verde în jurul ochilor, albastru închis pe pleoape, maro în locul sprâncenelor, ocru pe obraji (cu o pată roz în mijloc) şi violet deschis pe buze. E nebuna din Chaillot, îmi suflă Grasu' care-şi regăseşte întreaga vervă pe această punte infinit mai stabilă decât puntea ambarcaţiunii noastre. Miss Barbara Slip trebuie că merge pe cele optzeci de primăveri (însă a sărit anii bixestili). Poartă pantofi cu tocul ascuţit şi un impermeabil pescăresc, galben. Mai bine nici că se poate! Dolofanii' o priveşte cu gratitudine şi spaimă.

— Ce zici, suspină, nu ţi se pare că figura asta seamănă mai mult cu un peşte mort decât cu un tânăr pescar? Eşti sigur că a fost o vedetă?

— Nu-ţi mai aminteşti deci de „Sandvişul cu pâine de fese", „Ia loc şi să stăm de vorbă" şi de „Fecioara uşura-tecă"?

— În timpul cinematografului mut, decorticam porumb la ferma tăticului meu, se scuză. Tăticu' dădea reprezentaţii până când se rupea filmul, când venea de la crâşmă!

— Daţi-le alcool! comandă vampa.

Găsim ideea, excelentă. Ofiţerii de bord şi marinarii ne înconjoară. Încep să le torn gogoşi pentru a-i face să creadă că ne aflam la bordul unui avion aparţinând Liniei Aeriene C.O.N. Când, ca urmare a unei avarii în turbo-maioneze, acesta s-a prăbuşit în mare. Cum ne aflam aproape de uşă, am avut timpul să ieşim, cu tot cu faimosul stilou de salvare care se transformă în barcă pneumatică în contact cu apa.

— Felicitări! ni se adresează comandantul. Credeţi că mai sunt şi alţi supravieţuitori?

— Absolut niciunul, mă grăbesc să-i răspund. Avionul s-a scufundat imediat ce noi am început să plutim.

Bătrâna glorie a celei de-a şaptea arte e încântată de această aventură. Iată un

prilej care să-i aducă un mic tribut publicistic nesperat şi să-i alimenteze conversaţia la întâlnirile cu prietenii. Ne ia de mânuţă, dacă pot spune aşa, Băbuţa. Suntem acum nepoţeii ei, drăguţeii ei, răsfăţaţii ei, providenţialii ei. Ne 'duce în cabina ei, precum duce o cofoţană bătrână, cerceii de aur furaţi, în cuibul ei. Ne dezbracă (în cinstea voastră), ne freacă, ne unge, ne masează, ne lustruieşte, ne dă cu loţiuni, ne vrăjeşte, ne ceruieşte, ne odicolonizează, ne abluţionizează, ne fricţionează, ne drăgăleşte, ne emulsionează.

— Asta gâdilă, chiţăie Berurier.

Avem dreptul să fim masaţi goi, avem dreptul să fim masaţi cu mănuşi lungi gri cenuşii, cu mănuşa aspră, cu vibromasorul, cu sârma de parchet şi cu lufa. Ieşim, din mjinile ei încălziţi, revigoraţi, tonificaţi, lustruiţi, sclipitori. Suntem roz şi mirosim frumos.

— Uite una care ştie ce trebuie să facă în prezenţa unui bărbat, spune Beru admirativ, deoarece, de când s-a născut, n-a fost el aşa curat. Ai observat ce mână are, San-A? Aici e vorba de tehnică, nu glumă! E calificată, cucoana, n-ai grijă. Păcat că seamănă cu o umbrelă veche, altfel, mi-aş face puţin din lucru prin lenjeria ei. Ne-am ratat cu o generaţie, dacă avea doar şaptezeci şi cinci şi ne-am fi jucat un pic pe ecranul orizontal. Acum, e prea târziu, aş avea impresia că sunt distribuit în „Pompei".

Alexandrovici-Benoât îşi face vise inutil. Se pare că eu am accesul asigurat la tanti vedeta. Mă soarbe din priviri. Ghearele de cotoroanţă mă pipăie excesiv. E formidabil, totuşi, să constaţi cum dorinţa nu moare niciodată. Până în clipa morţii, copii! Până şi în mormânt. Gagicile ar încerca să fie ademenitoare şi din coşciug dacă s-ar putea. Mă mângâie pe obraji, pe gât, pe braţe, pe piept. O să cad în curând în abdomenul public. Sunt lucrul ei! Ea m-a salvat. Dacă într-un an şi o zi, Felicie nu vine să întrebe de mine, îi aparţin! în totalitate! Captură de mare! Există o lege cu privire la recuperarea epavelor! Nu se sinchiseşte că epava e ea! Berurier care-şi dă seama de situaţie, se distrează.

— Pe cuvântul meu, San-A, o vrăjeşti pe Barbara a ta. Să vezi cum o să-ţi cânte „Moartea lebedei"! îţi urez distracţie plăcută, maestre! Să nu crapi otrăvit şi să încerci să faci copii frumoşi!

— Sfârşeşte, bătrâne! îi spun iritat.

E absolut fericit şi un pic peste, Grăsanu". Suge pivniţa cu băuturi a reginei filmului mut, cu brio. Trebuie să spun că e un mare lux pe iahtul ăsta. Miss Barbara are un adevărat apartament la bordul acestei ambarcaţiuni. Bizanţ! O sală de proiecţie echipată pentru 70 mm! O sală de concert! Un gimnaziu! O piscină! Un bar! Un salon de coafură! Peste tot e o risipă de aur, de brocart, de lemn preţios, de piele de antilopă! Pe jos, covoarele sunt asemenea florilor din grădinile Teheranului.

— Trebuie că a avut argumentele lui Bardot ca să acumuleze toate acestea comori, îşi dă cu părerea Beru-rier.

— Mai presus de orice, a avut protectori bogaţi, îi zic. Regi, miliardari, maharajahi, primii-miniştri, Elveţii, Orientali dezorientaţi.

— Doar bunul Dumnezeu v-a scos în calea mea, o ţinea una şi bună, madama.

N-o dezamăgesc. OK, să admitem că-i vorba de Dumnezeu, e clar că nu le împrumută decât bogaţilor. Îmi şopteşte la ureche ce-o să facă imediat ce va ajunge la New York. Să le arate puturoşilor de janchei cum se procedează cu un naufragiat frumos, căzut din sky. Mă las o vreme vrăjit. Dar eu mă aflu la bord într-un scop precis, nu-i aşa? Bătrânu' mi-a dat lista comisioanelor şi cumpărăturilor, dacă-mi amintesc eu bine!

_ Ce vapor frumos aveţi, mă extaziez. Cât aş vrea să vizitez tot, de la cală până la catarg!

— Dar e lesne, gângureşte porumbiţa cea bătrână, încântată. Veniţi repede.

Mă adresez Haidamacului (în franţuzeşte, din ou):

— În timp ce eu explorez iahtul, Beru, tu vizitează apartamentele regale, aruncă o privire în spatele ecranului în interiorul piscinei, peste tot pe unde ar putea fi ascunsă „Victoria".

— Nu-ţi face probleme, dacă ar fi vorba despre un diamant, la rigoare, aş putea să-mi fac griji; dar când e vorba de un agregat de o asemenea anvergură, dacă se află la bord, o să-l găsim!

înainte ca să ne abandonunimi, glumeşte.

— Încearcă să nu te porţi ca o cocotă, San-A. Deoare, fără supărare, Partenonul are un aer mai proaspăt decât Barbara ta!

Credeţi-mă sau extirpaţi-vă tiroida cu o furculiţă pentru melci, dar când ne-am reunit toţi trei, în salonul cel mare, am trecut marţ în repertoriu. Rotunjimea-Sa arborează mina care-i caracteristică drapelului în berna. Da' eu! Cu toate acestea, niciodată vizitarea unui iaht n-a fost mai amănunţit făcută. Am cerut să mi se arate tot: locul bagajelor, sala maşinilor, pista de ski artificială, postul echipajului, galeria de la cucurigu, pătratul musului, careul ofiţerilor, rondul Beiului, triunghiul rectangular! Nu a rămas niciun colţişor neexaminat! Şi, nici urmă de „Victoria de Samothrace". Cât. Despre Beru, părerea lui e formată şi e fermă: prestigioasa statuie nu se află aici.

— Ne-am jucat de-a Robinsonii Crusoe pe degeaba, se lamentează distrus. Mi-

am vomitat şi creierii şi am înghiţit atâta apă de mare cât exista în Léman ca să ajungem la asta!

Mă simt. Adoraţilor, pradă unui dezastru interior. In momentul ăsta, nu valorez nici doi bani. Acum, trebuie să aşteptăm să ajungem în State şi asta nu se va întâmpla decât peste trei zile! Vă închipuiţi, desigur, că, în acest interval, scandalul va izbucni, din moment ce, după cum spunea Hodorogu', deja mocnea.

— Şi dacă l-am intervieva pe secund, John Hywalker? sugerează Béru. Dat fiind că el a pus la cale operaţiunea, ştie unde e „Victoria", presupun?

— Să-l interogăm aici? Nu cred că va fi prea comod!

— Spune-i puştoaicei să-l convoace aici, îţi promit pe capul Berthei că nu vă părăsi salonul fără să fi vorbit.

Cred că scumpul meu auxliar are dreptate. John Hywalker este cu adevărat ultimul nostru atu.

— Ştiţi ceva, preaiubită doamnă a artelor, o atac, unul dintre ofiţerii dumneavoastră nu-i altul decât cumnatul prin alianţă al verişoarei tatălui vecinului meu de palier.

Ea ţopăie de fericire apropo de dimensiunile extraordinare ale hazardului.

— Cred că ofiţerul în chestiune se numeşte John Hywalker. Oare n-am putea să bem ceva cu el şi să mai vorbim una-alta!

Surâsul în aur masiv al scumpei doamne se stinge precum lumina zilei când se lasă întunericul.

— Ce păcat! murmură, m-a părăsit când am- făcut escala la Marsilia.

Simt cum mi se lichefiază măduva spinării. Rateu total.

— E suferind?

— Tocmai primise o moştenire importantă şi mi-a cerut să-i aprob concediul anual. E un băiat atât de drăguţ încât n-am avut inimă să-l refuz!

Sunt total de acord, ceea ce mă împiedică să mai fac alte supoziţii. Ce vreţi, prieteni? Când se amestecă fatalitatea, e inutil să mai insistăm. Trebuie să te dai bătut, e tot ce poţi face!

Suspinând, mă apropii de bar şi-mi torn o porţie mare de whisky şi beau în sănătatea regilor Franţei!

— Dacă e să mai iau după altitudinea ta, situaţia e cam albastră? întreabă Beru căruia am omis să-i spun catastrofa.

— Ce albastră? Vânătă! Nu ne rămâne decât să adoptăm mentalitatea croazieră şi să continuăm să trăim totuşi!

— Aşa, pur şi simplu? Trebuie, totuşi, un discurs!

— In cazul nostru, e vorba despre unul funebru…

Ii cam place să tragă la măsea acestei Barbara Slip! Paharele se succed într-un ritm vertiginos. Se picneşte imediat. Poate părea inocent, dar, de la al doilea pahar, se poartă ciudat, iar de la al treilea, motorul funcţionează cu toată viteza. Beru e şi el out. Ca o prună în alcool! între timp, s-a făcut noapte. Bătrâna noastră gazdă ne-a oferit un dineu caviar-vodka-suprem plin de băşicuţelele unei şampanii frapate! Până şi ghetele ne sunt pline de calorii!

Îşi mai toarnă o tranşă oranj în pahar şi soarbe cu o viteză uluitoare.

— Am luat obiceiul de a bea pe platourile de filmare, îmi explică. Lucram fără încetare şl trebuia să fii în formă tot timpul.

îşi pregăteşte o a şasea mixtură.

— Am început prin Mim, numărul unu, am continuat cu 2, dar acum, rămân la 4.

— Prinde bine să urmezi şcoala, îi spun sumbru.

— Nicio carieră nu se compară cu a mea! Aţi văzut seria pe care am făcut-o sub titlul „Te iubesc”? Am turnat „Te iubesc”, apoi, „Te iubesc mai puţin”, apoi „Nu te mai iubesc deloc” şi, în fine, cu Ted Dollar ca partener, am filmat pe cel mai frumos dintre ele: „Nu te mai iubesc absolut deloc”. În care, mă arunc de pe podul Brook-lyn, la sfârşit!

— Chiar aţi obţinut şi Oscarul, îi spun ca să-i fac pe plac.

Fără să ştiu, am pronunţat o frază-cheie! Cuvinte decisive, ale căror consecinţe vor fi extraordinare, o să vedeţi!

— Nu, spune. N-am fost recompensată decât prin ingratitudine! Prea mulţi m-au invidiat! Am fost prost înţeleasă! Fiecare juriu pentru atribuirea Victoriilor lansa numele meu, dar, mereu, se găseau intriganţi ca să-Vorbeşte, aiurează, povesteşte, bea, se ameţeşte, îşi revine, se droghează, se înfurie, turbează, blesteamă, se ofileşte, proferează, ameninţă, neagă, provoacă, ulcerează, se agită, se demonizează… Dar Genialul Eu, copil unic şi preferat al mamei Felicie, femeie bravă, Genialul Eu nu mai ascultă… Spiritul său vagabondează. Tocmai am aflat o chestie teribilă, enormă, fabuloasă: recompensele cinematografice de care a fost lipsită glorioasa hoaşcă (eu n-o arăt pe a mea la toată lumea), nu sunt altceva decât copii

Sunteţi în stare să bunghiţi care-i legătura, cu creie-raşele voastre pipernicite? Mămica Slip, nebună de decepţie, turbată de ranchiună, ulcerată de amărăciune (n-o fi prea lingvistic, dar e elocvent) ani şi devenii în şir n-a visat decât această „Victoria din Samothrace”! A fost ideea fixă, ţâcneala bunicii răsfăţate. In loc să-i calmeze pornirile şi apucăturile, vârsta n-a făcut decât să a le exacerbeze, încep să înţeleg. Numai un nebun putea să dorească „Victoria”, adevărata, autentica, mama tuturor celorlalte! Şi era musai ca nebunul să fie şi bogat ca să reuşească acest furt stupefiant.

Pun paharul deoparte. Iau mâna descărnată a vedetei şi încep să-i gânguresc mici prostioare de îndrăgostit de genul: „Ah! de ce n-am cincizeci de ani în plus ca să îndrăznesc să vă fac curte!”

Bătrâna Barbara e terminată.

— Sunteţi cea mai mare dintre cele mai mari, murmur în continuare. Într-adevăr, doar bunul Dumnezeu v-a trimis în calea mea, scumpă, imensă vedetă!

Tremură din soclu. E minunat! E fascinant! E copleşitor!

Nu mă las, scoţând de sub sutana mea orice urmă de respect uman, grijuliu doar să-mi ating scopul, după cum spunea atât de corect Raymond Kopa în timpurile sale bune.

— Aş vrea ca guvernele lumii întregi să-şi dea mâna şi să realizeze statuia dumneavoastră în aur masiv, tăiată în masă!

— Mulţumesc, mulţumesc, micuţule, eşti un cunoscător!

— Numele dumneavoastră va fi scris cu neon în „Istoria cinematografului” (Ştiu* să le vorbesc babelor, nu-i aşa?). Străzi, dar ce spun, bulevarde vor perpetua acest nume glorios! Şi aş vrea ca veritabila „Victoria din Sa-mothrace”, ridiculizând astfel celelalte slabe reproduceri, să-şi întindă aripile de marmură pe altarul legendei pe care o reprezentanţi!

Uf! îndrăzneţ, nu-i aşa? A trebuit s-o fac! Imposibil de improvizat o asemenea

diatribă doar pe baza ultimei apariţii Sagan!

În loc de apoteoză, cad în genunchi în faţa ei şi-mi ascund capul în pliurile rochiei ei de lamé auriu.

Béru care moţăie reuşeşte să deschidă un ochi prin ceaţa etilică.

— E în regulă, balamucul te aşteaptă, bolboroseşte. Eşti viguros, San-A. Ţi-ai lăsat cutia de vitamine C la vestiar….

Nu răspund nimic. Aştept. Ascult cum suspină Dama. Inima îi bate atât de tare încât oricine s-ar apropia de ea ar risca să fie răsturnat.

— Iubiţelule, suspină Barbara mângâindu-mă pe păr, fii fericit: nedreptăţile au fost reparate… Priveşte!

Se ridică şi se îndreptă către pian. Apăsă de opt ori la rând pe si-bemol din stânga. Miracol! Instrumentul se învârteşte, descoperind o gaură în podea. Un proiector ascuns într-un buchet de crizanteme se aprinde. Se aude un sunet înăbuşit şi, lent, maiestuos, se înalţă din orificiu, înălţătoare! Sublimă!

Beru clipeşte buimac.

— Sunt complet năucit, bâiguie Monstruosul, cred că am halucinaţii. Cu permisiunea dumneavoastră, aş trage un puişor de somn pe canapea! Şi, întorcând spatele capodoperei, mândria Luvrului şi prin el şi mândria Franţei eterne, pământ al contrastelor şi fief al inteligenţei universale, Berurier se aşterne serios pe sforăit.

CONCLUZIE

Este mare petrecere mare în biroul Hodorogului. Sunt reuniţi: Boss, în costum negru, cravată albă, legiune de onoare roşie şi calviţie roz pralină; Beru, în ţoale noi, eu însumi în albastru, la cravată şi la buzunare negre, Pinaud băgat în ghips cam peste tot şi ţinând pe genunchi o cutie mare de carton şi, în fine, ghiciţi cine? Sunteţi fraieri, n-o să ghiciţi niciodată; însuşi ministrul Bazarelor, cu figura baudelairiană şi cu vorba ca un hidroglisor pe lacul Ontario. Vă daţi seama ce onoare? Sinistrul Bazarelor în carne şi oase! Grav, cu un aer aproape tragic, ca să pară şi mai real.

— Domnilor, spune, ţin să mulţumesc tuturor eroilor acestei anchete atât de deosebit şi de delicat desfăşurată. Spre onoarea deplină a dumneavoastră, v-aţi dat toată osteneala! Patria vă poate fi recunoscătoare având în vedere că i-aţi restituit una dintre cele mai frumoase piese din patrimoniul artistic.

Berurier se smiorcăie şi-şi suflă nasul în cravată. Bă-trânu' e de o paloare marmoreană leită cu a Victoriei care ne-a făcut atâtea greutăţi şi ne-a îngrijorat atât

de tare. Excelenţa-Sa pălăvrăgeşte, pălăvrăgeşte, pălăvrăgeşte despre cauză şi efect. Cu toţii vom avea dreptul la Meritul Civil, la o prelungire oculară, la un supliment de concediu şi la locuri gratuite în teatrele naţionale (dintr-alea care-ţi fac torticolis din cauza plafoanelor repictate). Tot vorbind aşa, povesteşte şi detalii: cum am reuşit s-o facem pe Puştoaică să vorbească şi cum Beru a reuşit să convingă staţia de pe „Noroc ţie" să lanseze un mesaj prin care să se ceară ajutorul… O navă de război franţuzească care trecea intenţionător prin promiscuitate şi, sub pretextul oficial de a acorda ajutor la repararea unui drum de apă, a putut să recupereze Victoria. Nimeni n-a ştiut nimic. Acum, miss Barbara este într-un azil psihiatric unde i s-a dat o păpuşă cu aspectul Victoriei. Ministrul aprobă, re-felicită, re-mulţumeşte. In acest moment, taica Pinuche îşi drege glasul.

— Domnule minstru, zice, am ceva pentru dumneavoastră.

Ii întind cutia de carton. E mare, e grea. Toată lumea e stupefiată, doar Moşu' e plictisit. Ministrul surâde amabil:

— Despre ce e vorba, domnule inspector principal?

— In timpul celor câteva zile pe care le-am petrecut la Samothrace, am făcut planul cercetărilor arheologice. Şi, din patul* în care mă aflam, bazându-mă doar pe raţionamentele mele, am reuşit să detectez locul precis unde a fost îngropată această…

Ministrul deschide cutia. In ciuda respectului pe care i-l datorăm, dăm năvală. Privim. Vedem un cap minunat de zeiţă, sculptat în marmură.

— Ce-i asta? întrebă Berui

Dar minstrul care este un specialist al pietrei cizelate s-a prins deja. Devine chiar livid.

— O fi oare posibil?

— Este, afirmă Pinaud. Am verificat la Luvru, totul se leagă; este chiar capul „Victoriei", domnule ministru!

Am avut senzaţia că Excelenţa o să-l ia în braţe pe Pinaud. Că o să-i atârne cine ştie ce cordon şi ce medalie, în văzul lumii. Dar, nimic din toate acestea. După un moment de linişte, închide la loc capacul cutiei.

— Prietene, îi spune lui Pinaud. Nu putem să-i restituim „Victoriei" capul, având în vedere că reputaţia se este bazată exact pe decapitare. O capodoperă este o entitate căreia nu-i este permisă nicio adăugire.

Îi întinde lui Pinaud cutia de carton.

— Păstraţi" acest obiect pe şemineul dumneavoastră, îi spune. Şi, când veţi fi întrebat de unde provine, răspuneţi întotdeauna că l-aţi cumpărat la Galeriile Lafayette!

„Franţa se bizuie pe discreţia dumneavoastră, după cum a contat pe curajul dumneavoastră!”

SFÂRŞIT